

PROFETIE EN TOEKOMST

Deel 2

ds. H.G. Koekkoek

PROFETIE

EN

TOEKOMST

Deel 2

ds. H.G. Koekkoek

© 2015 Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

Oorspronkelijke uitgave 2005

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 70700 70 6

PROFETIE EN TOEKOMST

delen 1 en 2

zijn het vervolg op **PROFETIE EN VERVULLING**

In deze boeken gaat het over bijzondere profetieën uit de Bijbel, die in onze tijd in vervulling gegaan zijn en daardoor een duidelijk beeld geven van de tijd waarin wij leven.

Duizenden jaren geleden zijn door de grootste profeet aller tijden, Mozes, zeer nauwkeurige voorzeggingen gedaan met betrekking tot de toekomst van het Joodse volk. Deze profetieën gingen over twee verschillende perioden en ze zijn ook in twee perioden in vervulling gegaan: eerst in de tijd van de Babylonische ballingschap en later in de tijd vanaf de verwoesting van de tempel in het jaar 70 na Christus. De vervulling is verder gegaan in alle jaren van Israëls verstrooiing; niet alleen tot de terugkeer in 1948, maar zelfs tot de dag van vandaag.

Circa tweeduizend jaar geleden zijn opnieuw belangrijke en gedetailleerde profetieën uitgesproken, nu de Here Jezus, die hierbij verwees naar de profetieën die door Daniël waren uitgesproken. De vervulling van deze profetieën begon in 70 na Christus en gaat door tot op de dag van vandaag. Hierbij gaat het niet om vage profetieën met een twijfelachtige vervulling. Het gaat om belangrijke feiten, die ieder op dit moment kan controleren. Het gaat over Joden en Palestijnen, Jeruzalem en de tempelberg, antisemitisme en intifada, aardbevingen en oorlogen, de Tweede Wereldoorlog en de moderne wetenschap. Al deze zaken hebben te maken met profetieën en de “laatste dagen”, ook wel de “eindtijd” genoemd in de Bijbel.

Dit boek is uniek voor christenen, omdat het niet alleen de

christelijke visie op het profetisch woord laat zien, maar ook de Joodse visie. Dit boek neemt de christelijke lezer mee naar de uitleg door christelijke bijbelkenners, maar ook naar de uitleg door Joodse geleerden. Dit boek toont de betrouwbaarheid van de Bijbel als het Woord van God aan. Wie dit boek gelezen heeft, kan nooit meer zeggen dat de Bijbel onbetrouwbaar is.

Als het boek dat u nu in handen heeft u aanspreekt, lees dan ook Profetie en Toekomst deel 1 evenals het boek Profetie en Vervulling. Met deze boeken hebt u een prachtig overzicht van de belangrijkste Bijbelse profetieën.

GERAADPLEEGDE LITERATUUR

ArtScroll Tanach Series

Boek van Henoch

Commentaar op Jesaja - H. Bultema

Commentary on the Old Testament - C.F. Keil and F. Delitzsch

De Prediking van het Oude Testament

Encyclopedia Judaica

Expositions of Holy Scripture - Dr. Alexander Maclaren

Jewish New Testament Commentary - David H. Stern

Judaica Press Books of the Bible - Rabbi A.J. Rosenberg

Korte Verklaring - Jesaja - Prof. Dr. J. Ridderbos

Mashiach, Who, what, why, how, where, when? - Rabbi Chaim
Kramer

Messias, De - Rabbi Nathan Peter Levinson

Midrash Rabbah

Soncino Books of the Bible - Rabbi Dr. A. Cohen

Talmoed

The Annotated Bible - Dr. Arno C. Gaebelein

The Prophet Isaiah - Dr. Victor Buksbazen

The Real Messiah? - Rabbi Aryeh Kaplan

The Torah Anthology, Yalkut Me'Am Lo'ez - Rabbi Yaakov Culi
en Rabbi Shmuel Yerushalmi

When Moshiach Comes - Rabbi Yehudah Chayoun

With Perfect Faith - Prof. J. David Bleich

Zohar

INHOUD

Deel 2

1. De twee getuigen
2. De Messias komt
3. Israël keert terug tot God
4. Het vrederijk
5. De opname van de Gemeente
6. De opstanding uit de doden
7. Gaat de Gemeente door de grote verdrukking?
8. Het oordeel voor de christenen: de rechterstoel van Christus
9. Het oordeel voor de volken: de troon der heerlijkheid
10. Het oordeel voor de ongelovigen: de grote witte troon
11. De toekomst van de duivel
12. De eeuwigheid: nieuwe hemel, nieuwe aarde en nieuw Jeruzalem

1. DE TWEE GETUIGEN

“En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk, met de woorden: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, erbuiten, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. En Ik zal mijn twee getuigen last geven om, met een zak bekleed, te profeteren, twaalfhonderd zestig dagen lang. Dit zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars, die voor het aangezicht van de Here der aarde staan. En indien iemand hun schade wil toebrengen, komt er vuur uit hun mond en het verslindt hun vijanden; en indien iemand hun schade wil toebrengen, moet hij zo de dood vinden. Dezen hebben de macht de hemel te sluiten, zodat er geen regen valt gedurende de dagen van hun profeteren; en zij hebben macht over de wateren, om die in bloed te veranderen en om de aarde te slaan met allerlei plagen, zo dikwijls zij willen. En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, hun de oorlog aandoen en het zal hen overwinnen en hen doden. En hun lijk zal liggen op de straat der grote stad, die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Here gekruisigd werd. En uit de volken en stammen en talen en natiën zijn er, die hun lijk zien, drie en een halve dag, en zij laten niet toe, dat hun lijken in een graf worden bijgezet. En zij, die op de aarde wonen, zijn blijde en verheugd over hen en zullen elkander geschenken zenden, omdat deze twee profeten hen, die op de aarde wonen, gepijnigd hadden. En na die drie en een halve dag voer een levensgeest uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan en grote vrees viel op allen, die hen aanschouwden. En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar de hemel op in de wolk, en hun vijanden aanschouwden hen. En te dien ure kwam er een grote aardbeving en een tiende deel der stad stortte in, en zeventuizend personen werden door de aardbeving gedood, en de overigen werden zeer bevreesd en

gaven de God des hemels eer. Het tweede wee is voorbijgegaan: zie, het derde wee komt spoedig.” (Openbaring 11:1-14)

In de tijd van de antichrist zal God twee getuigen zenden, die namens Hem een belangrijk werk zullen doen. Dit zal zijn in de tweede periode van de grote verdrukking, als de Gemeente niet meer op aarde zal zijn. In die periode zal God toch twee bijzondere getuigen hebben, die de mensen de boodschap van God zullen voorhouden. Wie deze getuigen zijn, wordt niet gezegd. Een aantal mensen houdt zich meer bezig met de vraag, wie deze twee getuigen zullen zijn, in plaats van te kijken naar wat deze getuigen zullen doen.

Openbaring 10 is een soort intermezzo, na de oordelen die in de vorige hoofdstukken aangekondigd waren. Openbaring 11 gaat nu al laten zien, wat de uitwerking van Gods oordelen zullen zijn. Er komen in de volgende hoofdstukken van het boek Openbaring nog meer oordeelsaankondigingen, maar zij zullen een belangrijk resultaat hebben. Dat wordt ons nu bij voorbaat al getoond. Het is alsof wij even achter de schermen mogen kijken naar de tijd als de grote verdrukking zal eindigen en het Messiaanse vrederijk zal aanvangen. Steeds zien wij in het boek Openbaring, dat naast de oordeelsaankondigingen er ook bemoedigingen vanuit de hemel gegeven werden. Zo hebben wij ook hier een speciale bemoediging. De toekomst ziet er angstaanjagend uit, maar alles komt goed, zeker met het volk Israël. God Zelf gaat daarvoor zorgen, door het zenden van twee bijzondere getuigen.

Johannes en de tempel

Alsof de tempel er al weer is, zo moet Johannes de toekomstige tempel opmeten. Hij moet echter alleen dat deel opmeten, waar Joden mogen komen. Het deel dat bestemd is voor de heidenen - de voorhof der heidenen - mag hij niet opmeten. Hij moet zowel het tempelgebouw en het altaar alsmede de Joden die daar zijn om

tot God te bidden, opmeten.

Opmeten kan twee betekenissen hebben. Het kan betekenen, dat iets een goede toekomst tegemoet zal gaan, maar ook kan het betekenen, dat hetgeen opgemeten wordt, vernietigd zal worden. Terwijl het eerst lijkt, alsof Israël dat geoordeeld zal worden, zijn ondergang tegemoet zal gaan, blijkt daarna, dat Israël en Jeruzalem zullen blijven bestaan en een nieuwe toekomst tegemoet zullen gaan. God zal de tempel, Zijn volk en de stad Jeruzalem toch voor de definitieve ondergang behoeden, ook al zal het in de toekomst erop lijken, of heel Israël van de kaart geveegd zal worden.

Voordat nog verschrikkelijke oordelen aangekondigd zullen worden in de volgende hoofdstukken van de Openbaring, moet Johannes eerst bemoedigd worden: het komt goed met Gods volk, Gods stad (Jeruzalem) en Gods huis (de tempel). God Zelf zal deze allen beschermen en voor dit alles zorgen. Ja, de heidenen zullen komen en het huis van God ontwijden en Joden doden, maar daarna komt er een keer in het lot van Joden, Jeruzalem en de tempel. God vergeet de Zijnen niet!

De heidenen en de tempel

De heidenen zullen - nog steeds in de tijd van de grote verdrukking - de gelegenheid krijgen om de stad Jeruzalem te “vertreden” gedurende 42 maanden, dat is 3 ½ jaar - de tweede helft van de grote verdrukking, die in totaal 7 jaar zal duren. Het is de tijd, die Daniël al eerder in zijn profetieën genoemd had (Daniël 9:24-27).

Er komen twee bijzondere getuigen

Aangekondigd wordt, dat in de tijd van de grote verdrukking er

twee bijzondere getuigen van God op aarde zullen zijn - in Israël - en dat deze twee als boodschappers van God zullen profeteren. Zij worden door God “*Mijn twee getuigen*” genoemd (Openbaring 11:3). Zijn zij de speciale getuigen van God of van de Messias? Dat is niet helemaal duidelijk. Zij komen in rouw gedompeld, bekleed met zakken, om het volk Israël duidelijk te maken, dat er een periode van rouw moet komen. Het volk moet inzien, dat de tijd gekomen is, dat het volk tot rouw en geweent moet komen. God gaat het volk aankondigen, dat de tijd van Zacharia 12 is aangebroken. Het is de tijd van Jeruzalems benauwdheid, die moet uitlopen tot Israëls bekering.

“Te dien dage zal de HERE de inwoners van Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelt, zal te dien dage zijn als David, en het huis van David als God, als de engel des HEREN voor hun aangezicht. Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken. Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. Te dien dage zal in Jeruzalem de rouwklacht groot zijn...” (Zacharia 12:8-11)

Zij worden beschreven als “de” twee olijfbomen en “de” twee kandelaren, die voor het aangezicht van de Here der aarde staan. Zijn zij hemelse gezanten? Zijn zij twee bijzondere engelen of zijn het twee rechtvaardigen die in de hemel zijn en vanuit de hemel naar de aarde gezonden worden? Wie zijn zij?

Op grond van eigen inzichten en eigen ideeën hebben veel mensen zich een mening gevormd over deze beide getuigen. Er zijn mensen geweest, die op grond van Johannes 21:20-24 meenden, dat Johannes één van de twee getuigen zou zijn.

Wie als uitgangspunt nam, dat het “*de mens gezet is om eenmaal te*

sterven en daarna het oordeel” (Hebreeën 9:27), zei, dat ieder mens een keer moet sterven. Omdat Henoeh en Elia zonder sterven de hemelse heerlijkheid waren binnengegaan, zeiden deze mensen, dat de beide getuigen Henoeh en Elia moesten zijn. En Elia werd in ieder geval verwacht, zoals Maleachi 4:5,6 gezegd had.

Wie als uitgangspunt de wonderen nam, die deze beide getuigen zullen doen, meende, dat het Mozes en Elia moesten zijn en die beiden waren ook nog bij de Here Jezus op de berg der verheerlijking verschenen (Mattheüs 17:1-8). Daar komt bij, dat Rabbi Yochanan Ben-Zakkai gezegd heeft, dat als God in de toekomstige tijd Elia naar de aarde zal zenden, Hij Mozes met hem zal zenden (Rabbah Deuteronomium 3:17) Dus: heel veel steun voor de gedachte, dat het Mozes en Elia moeten zijn.

Wij gaan maar voorbij aan het feit, dat er op aarde allerlei mensen waren of zijn, die zeggen, dat zij één van deze beide getuigen zijn, ook al menen deze mensen waarschijnlijk in alle oprechtheid, dat zij de waarheid spreken. Zoals er mensen zijn, die denken, dat zij Johannes de Doper of Petrus zijn, zo zijn er ook mensen die menen, dat zij één van deze twee getuigen zijn. Hiervan zijn zij absoluut overtuigd. Maar dat zijn zij, die denken dat zij Johannes de Doper zijn, ook!

Het boek Openbaring zegt ons, dat deze mensen de twee olijfbomen en de twee kandelaren zijn. Om dit te begrijpen, moeten wij kijken naar het boek Zacharia, waarin al gesproken wordt over deze olijfbomen en kandelaren. In Zacharia 1:20 wordt eerst geschreven over vier “smeden”. Wie zijn deze smeden? De Talmoed (Sukkah 52b) zegt, dat het Messias de Zoon van David en Messias de Zoon van Jozef zijn (dus de koninklijke Messias en de lijdende Messias) tezamen met Elia en de rechtvaardige priester. Met deze rechtvaardige priester wordt Melchizedek bedoeld, die de beste niet-Joodse priester van God ooit was. Deze vier smeden zullen de heidense volken, die Israël verstrooid hebben, straffen. De vraag kan dan gesteld worden of Elia en Melchizedek soms de

twee getuigen zijn.

Het wordt moeilijker als wij bedenken, dat de profeet Micha aankondigt, dat er ook nog zeven herders zullen komen. In verband met de komst van de Messias in Bethlehem en de gevolgen voor Israël en de volken in het Messiaanse vrederijk, kondigt Micha aan: *“En gij, Betlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid. Daarom zal Hij hen prijsgeven tot de tijd, dat zij die baren zal, gebaard heeft. Dan zal het overblijfsel zijner broederen terugkeren met de Israëlieten. Dan zal Hij staan en hen weiden in de kracht des HEREN, in de majesteit van de naam des HEREN, zijns Gods; en zij zullen rustig wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde, en Hij zal vrede zijn. Wanneer Assur in ons land komt, en wanneer hij onze paleizen betreedt, dan zullen wij tegen hem zeven herders stellen en acht vorsten uit de mensen, die het land Assur zullen weiden met het zwaard en het land van Nimrod in zijn poorten. En Hij zal bevrijden van Assur, wanneer die in ons land komt en wanneer hij ons gebied betreedt. En het overblijfsel van Jacob zal te midden van vele volkeren zijn als dauw van de HERE, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt. En het overblijfsel van Jacob zal zijn onder de natiën, te midden van vele volkeren als een leeuw onder de dieren des wouds, als een jonge leeuw onder de schaapskudden, die, wanneer hij er binnendringt, neerslaat en verscheurt, zonder dat iemand redt.”* (Micha 5:1-7)

Wie zijn die zeven herders en wie zijn de acht vorsten? De Talmoed zegt (nog steeds in Sukkah 52b), dat de zeven herders de volgende zullen zijn: David in het midden. Aan zijn rechterhand: Adam, Seth en Methusalem en aan zijn linkerhand: Abraham, Jacob en Mozes. De acht vorsten zijn Isaï, Saul, Samuël, Amos, Zephanja, Zedekia, de Messias en Elia. Het is voor ons moeilijk om te beoordelen of de Joden hierin gelijk hebben. Het is een feit, dat

wij geen andere namen kunnen noemen. Zo ook kunnen wij met geen enkele Bijbelse zekerheid deze beide getuigen uit het boek Openbaring een naam geven. De Bijbel openbaart hun namen niet en zegt niet hoe zij heten en wie zij zijn. Dan moeten wij de bescheidenheid kunnen opbrengen om hen op ons eigen gezag ook geen namen te geven. Het enige dat wij weten is, dat zij in de geest en in de kracht van Mozes en Elia komen.

Het wordt nog moeilijker, als wij kijken wat de profeet Zacharia in zijn vierde hoofdstuk heeft opgeschreven. Hier is een engel met hem in gesprek en gaat hem uitleggen wat de betekenis is van wat hij gezien heeft. Zo gaat het over een kandelaar met zeven armen en zeven lampen, terwijl er twee olijfbomen bovenuit steken. De engel legt uit, dat dit gaat over de herbouw van de tempel. Dan stelt Zacharia een vraag over de twee olijfbomen. Het antwoord luidt: *“Zij zijn de twee gezalfden die vóór de HERE der ganse aarde staan.”* (Zacharia 4:14)

Het woord dat bij ons als *“gezalfden”* vertaald is, is het Hebreeuwse woord *“Messiassen”*. Schrik niet! Zacharia zegt: *“Er zullen twee Messiassen voor de HERE der ganse aarde staan.”* Wie zijn deze twee Messiassen? Het is opmerkelijk, dat in de profetie van Zacharia er geen direct antwoord op gegeven wordt, hoewel even later duidelijk blijkt wie er bedoeld worden, zoals wij zo dadelijk zullen zien.

De twee getuigen uit Openbaring 11 zullen te midden van het Joodse volk getuigen van de Messias en het goede nieuws over Hem bekend maken. Als teken van de juistheid en betrouwbaarheid van hun boodschap zullen zij herkenbare wonderen verrichten. Dit doen zij, omdat de Joden tekenen verwachten en alleen op grond van tekenen het bewezen achten, dat iemand echt degene is voor wie hij zich uitgeeft. *“Immers, de Joden verlangen tekenen en de Grieken zoeken wijsheid, doch wij prediken een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid, maar voor hen, die geroepen zijn, Joden*

zowel als Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods.” (1 Corinthe 1:22-24) Let er op, dat de apostel Paulus hier niet schrijft: *“Wij prediken een gekruisigde JEZUS...”* Dat doen velen in de kerk. Zij spreken over de Here Jezus, die aan het kruis gestorven is en daarna uit de dood is opgestaan. Paulus schrijft echter: *“Wij prediken een gekruisigde CHRISTUS...”* Dat is: *“Wij prediken een gekruisigde MESSIAS...”* Een gekruisigde Jezus was voor de Joden geen aanstoot, maar een gekruisigde Messias wel.

We keren terug naar de twee Messiassen uit Zacharia 4. In de tijd van Zacharia waren er al twee mensen, die op dat moment Gods getuigen waren: Jeshua, de hogepriester en Zerubbabel, de landvoogd. Er is door Joodse geleerden heel wat gespeculeerd over de vraag, of deze twee mensen eigenlijk niet symbool stonden voor andere, belangrijke mannen uit Israëls geschiedenis. Zo is gedacht, dat zij Aäron en Mozes waren, of Aäron en David, of Aäron en de Messias. Er is zelfs gedacht, dat zij de lijdende Messias (de Zoon van Jozef) en de koninklijke Messias (de Zoon van David) zouden zijn. Zij waren echter gewoon twee historische en belangrijke Joodse mensen: een geestelijk leider en een politiek leider.

De beide getuigen oordelen met vuur

Het werk van de beide getuigen uit Openbaring 11 zal in de eerste plaats bestaan uit profeteren. Waarover zij zullen profeteren wordt niet verteld, evenmin als tot wie zij zich zullen richten met hun profetieën. Wel weten wij, dat zij in Jeruzalem zullen profeteren. Het ligt dus voor de hand om ervan uit te gaan, dat zij tot het Joodse volk zullen spreken.

De beide getuigen hebben iets bijzonders, dat wij ook bij de Here Jezus in Openbaring 19 zien. Zoals er gezegd wordt, dat er bij de Here Jezus een zwaard uit Zijn mond komt om Zijn tegenstanders te oordelen, wat betekent, dat Hij een woord tegen hen zal

spreken, zo komt er vuur uit de mond van de beide getuigen om hun tegenstanders te treffen. God heeft iets dergelijks ook eens tegen Jeremia gezegd: *“Daarom, zo zegt de HERE, de God der heerscharen, omdat gij dit woord spreekt: zie, Ik maak mijn woorden in uw mond tot vuur en dit volk tot hout en het zal hen verteren.”* (Jeremia 5:14) Zo zullen de twee getuigen hun tegenstanders met hun boodschap pijnigen.

Verder doen zij de wonderen van Elia (de regen tegenhouden) en Mozes (water in bloed veranderen). Ook lijkt het erop, dat zij de wonderen die Mozes in Egypte deed, kunnen doen. Er is sprake van *“allerlei plagen”*.

Het beest uit de afgrond

Pas als zij hun werkzaamheden beëindigd hebben en niets meer te profeteren hebben, komt er weer een demonisch wezen op de proppen: het beest uit de afgrond. Dat is niet een van de twee dieren uit Openbaring 13, maar de engel van de afgrond, die in Openbaring 9:11 genoemd werd als de koning van de demonen die uit de afgrond zullen komen. Er wordt ook wel gedacht, dat de antichrist bedoeld is.

Het beest zal de beide getuigen doden. Hun lijken zullen niet begraven worden maar op straat blijven liggen. In een heet land is dat iets afschuwelijks. Daarnaast is het een teken van schande voor de beide getuigen. Drieëneenhalve dag lang zullen hun lijken op straat liggen en niet begraven mogen worden. In de gehele wereld zullen mensen hun lijken kunnen zien liggen, wat dus klaarblijkelijk via de TV zal geschieden. Mensen overal in de wereld zullen zien, dat de vliegen op de beide getuigen zullen zitten - een duidelijk teken van schande.

In de hele wereld zullen de mensen feest vieren en elkaar wederzijds geschenken geven, omdat de beide getuigen dood zijn.

Dit kan niet anders betekenen, dan dat zij zich met hun boodschap vanuit Jeruzalem tot de hele wereld of tot een groot deel van de wereld gericht hebben en dat de mensen overal op aarde hen als een stel irritante lastposten bezien moet hebben.

Hun opstanding uit de doden

Na de drieëneenhalve dag zullen de beide getuigen levend worden. Dit zal grote vrees bij de heidense volken teweegbrengen. Vervolgens zullen de beide getuigen naar de hemel gaan. De oproep van Openbaring 4:1 zal ook aan hen gedaan worden: “*Klim hierheen op.*” In een wolk zullen zij naar de hemel gebracht worden. Zoals de Here Jezus in een wolk naar de hemel terugkeerde (Handelingen 1:9-11), zo zullen zij in een wolk naar de hemel gaan.

Zoals de opstanding van de Here Jezus gepaard ging met een aardbeving, zo zal de opstanding van de twee getuigen ook gepaard gaan met een aardbeving. Het gevolg van deze aardbeving is, dat een 10e deel van de stad Jeruzalem zal instorten en dat 7.000 mensen zullen omkomen.

De grote verandering

De gebeurtenissen met de twee getuigen zullen hun uitwerking op het Joodse volk niet missen. “*De overigen*” werden zeer bevreesd en gaven God de eer. Die “*overigen*” zijn niet de heidense volken op aarde. Het zijn Joden, die tot inkeer komen en zich aan God zullen overgeven. Het lijkt of wij hier een andere invalshoek hebben van het moment, dat de Joden “*Hem zien, die zij doorstoken hebben*” en zich tot Hem zullen wenden.

De Joden zullen niet onder de indruk komen van het getuigenis van de beide profeterende getuigen. Ze zullen er niet door tot

bekering komen. Ze komen echter tot inkeer als ze de opstanding uit de dood zullen zien van deze beide getuigen. Dit is zo'n groot wonder, dat het wel een teken van God moet zijn. Dan zullen ze ook denken aan de verworpen Profeet, Jezus, die als de lijdende Messias tot hen gekomen was en door hen verworpen werd. Dan zullen zij Hem aanvaarden.

“Te dien dage zal de HERE de inwoners van Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelt, zal te dien dage zijn als David, en het huis van David als God, als de Engel des HEREN voor hun aangezicht. Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken. Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. Te dien dage zal in Jeruzalem de rouwklacht groot zijn.” (Zacharia 12:8-11)

Er zijn twee oude handschriften die gebruikt worden bij de vertaling van onder andere deze verzen. Voor de vertaling zoals die door de christenen gemaakt wordt, wordt het ene handschrift gebruikt, terwijl de Joden juist het andere handschrift gebruiken. Zo staat er in het Hebreeuws dat de Joden gebruiken: *“Zij zullen **Mij** aanschouwen, die zij doorstoken hebben.”* Opmerkelijk is, dat het zo ook in de Joodse Bijbels vertaald is.

Dit is de tijd, die al door de profeet Amos aangekondigd was: *“Te dien dage zal het geschieden, luidt het woord van de Here HERE, dat Ik op de middag de zon zal doen schuilgaan en bij klaarlichte dag het land in het donker zal zetten. Dan zal Ik uw feesten in rouw verkeren, en al uw liederen in klaagzang. Dan zal Ik rouwgewaad brengen op alle heupen en kaalheid op elk hoofd. En Ik zal het maken als de rouw over een eniggeborene en het einde ervan als een bittere dag. Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here HERE, dat Ik een honger in het land zal zenden. Geen honger naar*

brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des HEREN te horen.” (Amos 8:9-11)

Dan zal geschieden wat Amos ook aangekondigd heeft: “Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds, opdat zij beërven de rest van Edom en van al de volken over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt het woord van de HERE, die dit doet.” (Amos 9:11,12)

De grote zegen voor het volk Israël gaat komen, als zij de verworpen Messias zullen aanvaarden als de van God gezonden Messias. En wie die twee getuigen zullen zijn, die als getuigen van God op aarde en in Jeruzalem zullen zijn, wat maakt dat uit. Laten wij niet speculeren over hun identiteit. De Bijbel zelf noemt geen namen, laten wij het dan ook niet doen. Feit is dat ze komen. Het gaat niet om hoe ze heten. Het gaat om wat ze doen zullen en wat het resultaat daarvan zal zijn: de bekering van Israël.

2. DE MESSIAS KOMT NAAR DE AARDE

Wij zagen al eerder, dat wij in het boek Openbaring vijf apocalyptische ruiters tegenkomen; vier in hoofdstuk 6 en één in hoofdstuk 19. De vier onheil brengende ruiters uit hoofdstuk 6 worden als volgt beschreven:

Openbaring 6:1,2 - de ruiter op het witte paard;

Openbaring 6:3,4 - de ruiter op het rossige of rode paard;

Openbaring 6:5,6 - de ruiter op het zwarte paard;

Openbaring 6:7,8 - de ruiter op het vale paard.

Deze 4 ruiters zijn onheil brengende ruiters.

De zegen brengende ruiter uit hoofdstuk 19 blijkt opnieuw een ruiter op een wit paard te zijn. Toch is Hij een heel andere ruiter dan de eerste ruiter uit Openbaring 6.

Hier in Openbaring 19 verschijnt de Messias als de komende Koning. Aan het begin van het boek De Openbaring was al aangekondigd, dat dit zou gebeuren: *“Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem hebben doorstoken en alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen...”* (Openbaring 1:7) Dit is hetzelfde als wat wij lezen in Lucas 19:27, waar wij de Here Jezus horen zeggen: *“Doch die vijanden van Mij, die niet wilden, dat Ik over hen Koning werd, brengt hen hier en slacht ze voor Mijn ogen.”*

De ruiter op het witte paard

Er is een opmerkelijk verschil tussen het verschijnen van de eerste vier ruiters uit Openbaring 6 en deze ene ruiter uit Openbaring 19. De ruiters uit Openbaring 6 werden telkens opgeroepen om te komen. De oproep die aan hen gedaan werd kwam telkens uit de

hemel, maar de ruiters zelf kwamen beslist niet uit de hemel. Als deze vijfde ruiter komt, wordt Hij niet opgeroepen. Hij komt uit Zichzelf. Hij neemt Zelf de beslissing om te gaan. Hij komt op Zijn eigen tijd. Het is Zijn eigen beslissing.

Deze ruiter komt ook niet zomaar ergens vandaan. Het blijkt duidelijk, dat Hij uit de hemel komt. Openbaring 19:11 zegt eerst, dat Johannes de hemel geopend zag. Zoiets had hij in Openbaring 4:1 ook al gezegd. Toen was er een deur geopend in de hemel en mocht Johannes door die deur naar binnen gaan. Zoiets had Stefanus vóór zijn sterven ook gezien. Toen had hij de Here Jezus zien staan aan de rechterhand van God de Vader. Nu is de hemel opnieuw geopend, echter niet om Johannes door te laten, maar om de ruiter op het witte paard en Zijn volgelingen door te laten. Dezen verlaten de hemel en komen uit de hemel naar de aarde. Deze ruiter is niemand minder dan de Messias Zelf, die vanuit de hemel naar de aarde zal komen om het koningschap te aanvaarden. Dit koningschap zal Hij echter gewapenderhand moeten veroveren.

De beschrijving van paard en ruiter geven ons de volgende gegevens:

1. Het is een wit paard.

De ruiter komt niet op een ezel (Zacharia 9:9), zoals de Here Jezus bij Zijn eerste komst Jeruzalem binnenreed en toen niet op een paard kwam. Hij komt nu wel op een paard. “Paard” spreekt zowel van koninklijke waardigheid als van oorlog en macht. “Wit” spreekt hier van koninklijke eer, van gerechtigheid en van oordeel; ook van overwinning.

2. De ruiter heeft meerdere namen.

a. Als eerste heeft Hij een bijzondere naam, eigenlijk: twee namen: Getrouw en Waarachtig. Deze namen komen wij ook tegen in Openbaring 1 en 3. Hiermee wordt het boek De

Openbaring geopend, als Johannes schrijft: “*Genade zij u en vrede van Hem, die is en die was en die komt... en van Jezus Christus [dat is: Jezus de Messias] de getrouwe Getuige, de eerstgeborene der doden en de overste van de koningen der aarde.*” (Openbaring 1:4,5)

Aan de gemeente te Laodicea wordt de Here Jezus met deze woorden bekend gemaakt: “*Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin der schepping Gods; Ik weet uw werken...*” (Openbaring 3:14) Hij is de absoluut betrouwbare, die niemands vertrouwen teleurstelt of beschaamt en die Zijn beloften nauwgezet vervult.

b. Daarnaast heeft Hij nog een bijzondere naam, die niemand weet, dan Hijzelf. (vgl. Openbaring 2:17)

c. Vervolgens wordt Zijn Naam genoemd: Woord Gods. Johannes heeft in zijn evangelie al geschreven, dat de Here Jezus de logos is, het Woord van God. Dit heeft hij herhaald in zijn eerste brief. Hier wijst hij er nogmaals op. Psalm 33:6 maakt duidelijk, dat het Woord Gods in feite de Schepper van hemel en aarde is.

d. Als laatste blijkt, dat Hij op Zijn kleed en op Zijn dij geschreven heeft de naam: Koning der koningen en Heer der heren. Deze naam kwamen wij ook al in Openbaring 17:14 tegen: “*Dezen [nl. de 10 koningen, die macht als koningen van het beest krijgen] zullen oorlog voeren tegen het Lam, maar het Lam zal hen overwinnen - want Hij is de Here der heren en de Koning der koningen - en zij, die met Hem zijn, de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen.*”

Het is onduidelijk, waarom deze naam ook op Zijn dij geschreven is. Wel weten wij, dat de dij de zetel is van de kracht, terwijl de dij ook de plaats is, waar het zwaard hangt; het zwaard, dat de ruiter nu in Zijn mond heeft.

3. De ruiter velt vonnis en voert oorlog in gerechtigheid.

Daarom wordt er even later ook over een zwaard gesproken. Er zijn heel wat onrechtvaardige oorlogen in de wereldgeschiedenis gevoerd. De oorlog die nu gevoerd zal worden, zal een rechtvaardige strijd zijn.

4. De ruiter heeft bijzondere ogen: een vuurvlam.

Zó zag Johannes Hem al aan het begin van het visioen: *“Zijn hoofd en Zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en Zijn ogen als een vuurvlam.”* (Openbaring 1:14) Zo werd Hij ook voorgesteld aan de gemeente te Tyatira (Openbaring 2:18).

Zijn ogen zijn zo doordringend, dat ze aan een vlam doen denken. Hij ziet en doorziet alles, zelfs wat verborgen leek, wordt voor Hem openbaar.

In Zijn blik zie je ook de Goddelijke toorn als een vuur.

5. De ruiter draagt op zijn hoofd vele kronen.

De kroon is hier het symbool van hoogheid en macht. Het feit, dat Hij vele kronen draagt, betekent, dat Hij grote macht bezit.

6. De ruiter draagt een bijzonder kleed: het was in bloed geverfd.

Wij komen het bloed in de Bijbel op twee manieren bij de Here Jezus tegen:

a. verzoenend bloed. Dat wordt hier niet bedoeld. Daarvoor is het te laat! Hij komt hier ook niet als het Lam, maar als de Triomfator.

b. bloed van het oordeel. Zie Jesaja 63:1-6 en Openbaring 14:20. In Jesaja 63 is het God, die in de wijnpers de heidenen vertreedt, zoals men bij de wijnoogst de druiven treedt, waarbij het druivensap, ook wel druivenbloed, tegen de klederen van de treders aanspat. Zo is hier sprake van het bloed van hen die vertreden worden, die veroordeeld worden, dat omhoog spat tegen de kleding van de Overwinnaar. Zo is

de Here Jezus hier de uitvoerder van het Goddelijke oordeel. De Vader heeft het oordeel in handen van de Zoon gegeven (Johannes 5:22 v.v.)

7. De ruiter heeft een bijzonder gevolg: de heerscharen die in de hemel zijn volgden Hem op witte paarden. Zij waren gehuld in wit en smetteloos fijn linnen.

De ruiter op het witte paard uit Openbaring 6, de antichrist, werd ook gevolgd door bijzondere ruiters: geen hemelse legerscharen, maar verderf zaaiende ruiters. Deze ruiter wordt echter gevolgd door een leger van engelen op witte paarden. Er zijn twee gedachten over de vraag, wie hier met die legerscharen bedoeld zijn:

- a. Velen denken, dat het de Gemeente van de Here Jezus is, die Hem hier volgt. Dit is ook naar aanleiding van Openbaring 14:4 en 17:13,14. Als bewijs noemt men soms ook 1 Corinthe 6:2 waar staat, dat de gelovigen eens de wereld zullen oordelen. Maar hier is nog geen sprake van een echt oordeel. Hier is oorlog.
- b. Anderen denken, dat het de engelen zijn, die Hem volgen. In de Joodse leer over de eindtijd, wordt gedacht aan engelen, die bij het eindgericht zullen optreden. Judas vertelt in vers 14 en 15, dat Henoch het volgende geprofeteerd heeft: *“Zie, de HERE is gekomen met Zijn heilige tienduizenden (d.i. met Zijn engelen), om over allen de vierschaar te spannen (d.i. het oordeel te vellen) en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken, die zij goddeloos bedreven hebben en voor al de harde taal, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.”* In het boek 2 Henoch 17:1 worden deze engelen zelfs als soldaten beschreven. De Here Jezus sprak in Mattheüs 24:31 Zelf ook over engelen, die Hem bij Zijn komst zouden vergezellen.

Gezien het feit, dat het om een “militair leger” gaat, is het toch niet voor te stellen, dat hier bedoeld zou zijn, dat de Gemeente de Here Jezus zou volgen. Zowel het Oude Testament als Mattheüs 24 vertellen, dat de Here Jezus komt om een eind te maken aan de grote verdrukking, om Zijn rijk te vestigen en om de legers van de antichrist te vernietigen. Dan kan toch niet gedacht worden, dat de legers van de Messias gevormd worden door de Bruid van het Lam? Engelen worden wel in de Bijbel als Gods militairen getoond, de Gemeentelieden niet, ook al wordt er wel over een geestelijke strijd gesproken in de Bijbel. Hier gaat het echter niet om een geestelijke strijd, maar om een letterlijke oorlogvoering!

Openbaring 16:12-16 vertelt, hoe de legers van de antichrist samengesteld zijn. *“Ik zag uit de bek van de draak en uit de bek van het beest en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten komen, als kikvorsen, want het zijn geesten van demonen, die tekenen doen, welke uitgaan naar de koningen van de gehele wereld om hen te verzamelen tot de oorlog op de grote dag van de almachtige God... En hij verzamelde hen op de plaats, die in het Hebreeuws genoemd wordt Harmageddon.”*

Hier gaat het over het werk van de duivel, van de antichrist (het beest uit de zee) en van de valse profeet (het beest uit de aarde). Zij zullen in Israël bijeengebracht worden op de plaats, die Armageddon genoemd wordt. Zie ook Openbaring 19:19. Hoewel zij de strijd met de Here Jezus zullen aanbinden, zijn zij gekomen om tegen het Joodse volk te strijden. Op dat moment, zal de hemel open gaan en zal de hemelse Overwinnaar op het strijdtoneel verschijnen. Dit zien wij ook in Zacharia 14:2-4, *“Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen... Dan zal de HERE uittrekken om tegen die volken te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg; Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die vóór Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de*

Olijfberg middendoor splijten, oostwaarts en westwaarts, tot een zeer groot dal...” (Ook Daniël 11:40-45 beschrijft dit moment).

8. De ruiter heeft een bijzonder zwaard: een scherp zwaard, dat uit Zijn mond komt. Hiermee zal Hij de heidenen slaan. Zie Openbaring 1:16 en 2:13,16.

Een zwaard is om te strijden. De Messias zal komen om de strijd met de goddeloze heidense volken aan te binden. Hij zal de heidenen slaan, d.w.z. verslaan. Zo zal Hij de goddeloze volken straffen voor hun aanvallen op Israël en zal Hij Israël uit hun greep bevrijden.

Daarnaast zegt 2 Thessalonicenzen 2:8, dat Hij de antichrist zal doden door de adem van Zijn mond en machteloos zal maken door Zijn verschijning. Jesaja 11:4 zegt, dat Hij de aarde - waarschijnlijk moeten wij dit als “gewelddenaar” vertalen i.p.v. als “aarde” - zal slaan met de roede Zijns monds, en met de adem van Zijn lippen de goddeloze zal doden.

9. De ruiter heeft ook een ijzeren staf. Hiermee zal Hij de heidenen hoeden.

Met strenge gerechtigheid zal Hij hun ongerechtigheden vergelden. Zie ook Openbaring 2:27 en 12:5; Psalm 2:9 zegt *“Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots, hen stukslaan als pottenbakkerswerk.”*

10. De ruiter treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, van de Almachtige. (zie ook Jesaja 63) Hier wordt een vergelijking gemaakt. Zoals iemand in een wijnpers stevig op de druiven trapt om het sap eruit te krijgen, zo zal God in Zijn toorn in dezelfde geest handelen. De wereld zal als een wijnpers zijn en de volken zullen de druiven zijn. God zal komen en de volken stuk trappen.

Wat gaat er gebeuren als deze ruiter verschijnt?

1. Er zal een engel staan op de zon (:17)

Het is niet duidelijk, wat deze engel en de zon met elkaar te maken hebben. Er is wel gedacht, dat aan deze engel het toezicht over de zon was toevertrouwd. Ook is gedacht, dat er catastrofes vanaf de zon de gebeurtenissen op aarde zullen begeleiden. In Lucas 21:25-27 lezen wij, dat er *“tekenen zullen zijn aan zon, maan en sterren en dat er dan op aarde een radeloze angst zal zijn onder de volken... terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen die over de wereld komen. Want de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op een wolk, met grote macht en heerlijkheid.”*

2. De ruiter op het witte paard en zijn leger zullen hun tegenstanders ontmoeten.

Deze tegenstanders zijn:

- a. het beest uit Openbaring 13:1-10, d.i. het beest uit de zee.
 - b. de koningen der aarde, tezamen met hun legers (:19).
3. Het beest en de valse profeet, die de tekenen voor de ogen van het beest gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden, werden gegrepen en beiden levend geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt, dat is de hel (:20).

De eigenlijke strijd wordt ons in het boek Openbaring niet beschreven. Wij krijgen alleen de afloop te horen. Het beest (d.i. de antichrist), dat onoverwinnelijk leek en waarvan zijn aanhangers had uitgeroepen: *“Wie is aan het beest gelijk? en: Wie kan er oorlog tegen voeren?”* is nu verslagen. De nederlaag van het beest is compleet. Zijn grote legermassa heeft het beest niet kunnen redden. Het heeft ook de valse profeet niet kunnen redden. Zij worden van het slagveld weggesleept en met lichaam en ziel in de

poel des vuurs geworpen. Zij gaan naar de hel, om er nooit meer uit te komen.

De duivel zelf wordt nog niet in de poel des vuurs, dat is de hel, geworpen. Hij komt daar ook, maar pas na het komende duizendjarige vrederijk, zo lezen wij in Openbaring 20:10. In diezelfde poel des vuurs komen ook alle ongelovigen, zo zegt Openbaring 20:15.

Let wel, dat er bij de poel des vuurs maar éénrichtingsverkeer is: Je komt er wel in, maar je komt er niet meer uit.

4. De overigen werden gedood met het zwaard, dat de Here Jezus in Zijn mond had.

Hier gaat het over de legers zelf (dus niet over alle mensen op aarde), dat zijn de legers van de antichrist; alle soldaten en commandanten. Het is de aanhang van het beest, de antichrist en van de valse profeet.

5. De engel zal alle vogels oproepen om te komen en te eten van de grote maaltijd van God, waarbij er onvoorstelbaar veel bijzondere kost te nuttigen zal zijn (:18).

Er zal zoveel te eten zijn, dat de vogels verzadigd worden van het vlees van alle lijken (:21). Tegenover het feestmaal van het Lam, dat in de hemel gehouden zal worden en waarvan sprake is in Openbaring 19:6-10 (zie ook Lucas 14:16-24), komt er nu op aarde een feestmaaltijd voor de roofvogels, waarbij zij zich tegoed kunnen doen aan de lijken van hen die zich tegen de Messias verzet hebben. Dit beeld wordt al in Ezechiël 39:1-20 (zie :17-20) beschreven: *“Gij nu, mensenkind, zo zegt de Here HERE: zeg tot het gevogelte van allerhande gevederte en tot al het gedierte des velds: verzamelt u en komt, verenigt u van alle kanten bij het slachtoffer, dat Ik voor u slacht, een groot slachtoffer, op de bergen van Israël; eet vlees en drinkt bloed.”*

De verslagenen worden niet begraven, maar opgegeten door de

roofvogels. Dit wijst op een diepe vernedering voor de omgekomen legerscharen. Niemand kijkt nog naar hen om. Niemand zorgt voor deze lijken. Het beeld dat ons hier beschreven wordt, is het nieuwtestamentisch verslag van wat ons in het Oude Testament verteld wordt als de slag van Gog van Magog.

3. ISRAEL KEERT TERUG TOT GOD

De grote verdrukking komt als de dag van Jacobs benauwdheid. *“Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar daaruit zal hij gered worden.”* (Jeremia 30:7). In die tijd zullen de volkeren samenspannen tegen Gods volk om het volledig uit te roeien. Dat zal zijn in de tijd van Gog van Magog. Wat is de reden van deze verschrikkelijke tijd voor Israël?

Er zijn veel christenen, die menen, dat de Gemeente door de grote verdrukking zal gaan om in die tijd gelouterd te worden, zodat de Kerk daarna als een reine maagd voor Christus gesteld kan worden. Er is echter geen enkele aanwijzing in de Bijbel te vinden voor deze gedachte. De Bijbel leert echter wel heel duidelijk, wat het doel zal zijn van de grote verdrukking voor Israël: de bekering van Israël, waarbij het volk dat dan leeft tot God zal terugkeren. Het is de behoudenis van het ganse volk dat dán leeft. Paulus schrijft: *“... en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden.”* (Romeinen 11:26) Bedoelt Paulus hier, dat alle Joden, die ooit geleefd hebben behouden zullen worden? Neen, dat bedoelt hij niet.

Enkele hoofdstukken eerder heeft hij al geschreven, dat - zoals het Oude Testament eerder gezegd had - “het overschot” behouden zou worden. *“En Jesaja roept over Israël uit: Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden.”* (Romeinen 9:27) Ook citeert hij de profeten die van het Joodse volk gezegd hebben, dat alleen wie de Naam des Heren zullen aanroepen, behouden zullen worden! (Romeinen 10:13)

Beschrijving van het Joodse volk in zijn afval van God

“De HERE zal u onder de natiën verstrooien en gij zult met een klein getal overblijven onder de volken, bij wie de HERE u brengen zal; dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die niet zien, noch horen noch eten noch ruiken. En dan zult gij daar de HERE, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel. Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen, dan zult gij u bekeren tot de HERE, uw God, en naar Hem luisteren. Want de HERE, uw God, is een barmhartig God, Hij zal u niet verlaten noch u verderven en Hij zal niet vergeten het verbond met uw vadersen, dat Hij hun onder ede bevestigd heeft.”
(Deuteronomium 4:27-31)

Mozes kondigt Israëls terugkeer tot God aan

Door middel van Zijn profeet Mozes maakte God al duizenden jaren geleden bekend, dat het volk Israël zóveel lijden en vervolging zou meemaken, dat hun aantal enorm zou afnemen. De volken zouden hen hevig vervolgen en trachten uit te roeien, waardoor zij in de eindtijd met een klein aantal overgebleven zouden zijn. In de verdrukking van die tijd, “in de toekomst” d.w.z. in de eindtijd, zo kondigt Mozes aan, zullen zij met hun gehele hart God weer gaan zoeken. Zij zullen tot Hem roepen en bidden en Hij zal hun gebeden horen.

Mozes gebruikt in Deuteronomium 4:29 een opmerkelijke manier van spreken, zoals het Hebreeuws laat zien. In het meervoud zegt hij van het gehele volk, dat zij allen God zullen zoeken. Hiermee maakt hij duidelijk, dat het een aangelegenheid van het gehele volk zal zijn om in die tijd zich tot God te richten en Hem te zoeken. Maar, als het gaat om het “vinden” van God, spreekt hij ineens in

het enkelvoud en zegt hij, dat iedere Israëliet individueel God zal vinden. Dat wil zeggen, dat het in die tijd geen “volksbekering” zal zijn, maar een bekering van iedere Israëliet individueel. Vrij vertaald zegt deze tekst: “Als volk zullen jullie allen God zoeken, maar ieder individueel zal Hem vinden.”

Dan zal God hun gebeden beantwoorden en Zich weer tot hen keren. In de eindtijd zullen zij in de landen der verstrooiing beginnen God te zoeken en Hem te vinden. Daar zullen zij naar Hem vragen. Zij zullen weer bij Hem aankloppen om hulp. Dan zullen zij zich tot God bekeren en naar Hem luisteren.

Zo zegt Mozes ook in het enkelvoud: “*Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen...*” Er zal niet een algemene volksangst over de Israëlieten komen; iedere Israëliet zal angstig zijn. Iedere Israëliet zal zich door de oordelen van de grote verdrukking persoonlijk aangesproken voelen en weten, dat hij zelf moet terugkeren tot God. Het verstrooid zijn onder de natiën en het feit, dat zij met een klein aantal overgebleven zullen zijn onder de volken, zal de ogen van iedere Israëliet openen. Hij zal zien, dat zij geen veiligheid hebben dan alleen door middel van terugkeer tot God. Dan zullen zij zien, dat zij afgoden dienen, d.w.z. dat zij van God afgedwaald zijn.

Dit is in overeenkomst met wat de profeet Jeremia later zou schrijven: “*Dan zult Gij Mij aanroepen en heengaan en tot Mij bidden en Ik zal naar u horen; dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart. Dan zal Ik Mij door u laten vinden, luidt het woord des HEREN, en in uw lot een keer brengen; dan zal Ik u verzamelen uit alle volkeren en van alle plaatsen waarheen Ik u verstoten heb, luidt het woord des HEREN, en u terugbrengen naar de plaats vanwaar Ik u in ballingschap heb doen wegvoeren.*” (Jeremia 29:12-14)

Israëls bekering en de aartsvaders

God zal de belofte die Hij aan Abraham, Izaäk en Jacob gedaan heeft (Deuteronomium 4:31), niet vergeten. Zelfs als Israël die belofte zou vergeten, zal God hem niet vergeten! Vanwege Gods liefde voor Abraham, Izaäk en Jacob en vanwege de beloften die Hij aan hen gedaan heeft, zal God zorgen, dat er een verandering in de situatie van Israël komt. Op grond van die belofte zal God er zelfs voor zorgen, dat Israël tot bekering komt.

De rabbijnen voelen deze situatie op een bijzondere manier aan. Rabbi Yitzchok Behar Argueti schrijft het in Me'am Lo'ez als volgt: de Israëlieten vroegen God om er voor te zorgen, dat zij tot bekering zouden komen, omdat, als het aan hen lag, zij zich nooit zouden bekeren. De Israëlieten zeiden: *“Breng ons, HERE, tot U weder, dan zullen wij wederkeren. Vernieuw onze dagen gelijk van ouds!”* (Klaagliederen 5:21) God antwoordde hen en zei: *“Bekeert u tot Mij, luidt het woord van de HERE der heerscharen, dan zal Ik tot u wederkeren, zegt de HERE der heerscharen.”* Met andere woorden: *“Kom eerst zelf maar een beetje terug, dan zal Ik jullie helpen om volkomen tot inkeer te komen.”*

Israëls geleerden zeggen, dat het volk uit Egypte verlost werd om de volgende vijf redenen:

1. Het volk heeft daar geleden, zoals geschreven is: *“De Israëlieten zuchtten nog steeds onder de slavernij...”* (Exodus 2:23)
2. Het volk kwam tot inkeer, zoals geschreven is: *“Zij schreeuwden het uit tot God.”* (Exodus 2:23)
3. God dacht aan Zijn belofte aan en Zijn verbond met Abraham, Izaak en Jacob, zoals staat in Exodus 2:24.
4. God had medelijden met het volk, zoals geschreven is: *“Zo zag God de Israëlieten aan...”* (Exodus 2:25)
5. De tijd was aangebroken waarop zij verlost zouden worden, zoals geschreven is: *“God had bemoeyenis met hen.”* (Exodus 2:25) Dit is een wat vrije vertaling. De Staten Vertaling heeft

het al correcter en zegt: “*God kende hen.*” Het Boek geeft de bedoeling het best weer en zegt: “*God wist dat het tijd was geworden om hen te redden.*”

Op dezelfde manier zal Israël in de eindtijd verlost worden.

1. Israël zal in het lijden zijn straf gedragen hebben, zoals geschreven is: “*Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen...*” (Deuteronomium 4:30)
2. Het volk zal zich bekeren, zoals geschreven is: “*...dan zult gij u bekeren tot de HERE, uw God, en naar Hem luisteren.*” (Deuteronomium 4:30)
3. God zal denken aan Zijn verbond met de aartsvaders, zoals geschreven is in Deuteronomium 4:31 “*Hij zal niet vergeten het verbond met uw vaderen, dat Hij hun onder ede bevestigd heeft.*”
4. God zal medelijden met Zijn volk hebben. “*Want de HERE, uw God, is een barmhartig God, Hij zal u niet verlaten noch u verderven.*” (Deuteronomium 4:31)
5. God weet wanneer de tijd van de verlossing is aan gebroken, “*in de toekomst*”, zoals Deuteronomium 4:30 het zegt.

Jesaja beschrijft Israëls afval en terugkeer in het beeld van ziekte en genezing

“*Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen. Zij hebben de HERE verlaten, de Heilige Israëls versmaad, zich achterwaarts gewend. Waar wilt gij nog meer geslagen worden, dat gij voortgaat met af te wijken? Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf; wonden, striemen en verse kwetsuren, die niet uitgedrukt zijn noch verbonden noch met olie verzacht.*” (Jesaja 1:4-6)

Wat Jesaja nu ziet, vervult hem van ontzetting, zodat hij een kreet slaakt van “wee”. Eens was het volk Israël een heilig en God toegewijd volk (Deuteronomium 7:6). Nu beschrijft Jesaja hen als een zondig volk. Het volk is beladen met ongerechtigheid. Ze leven niet meer als kinderen van God, maar als kinderen van boosdoeners. Jesaja beschrijft hen als zieken, patiënten. Zij zijn gewond in hun ziel. Hun hart is ziek. De zonde heeft hun ziel verontreinigd en ziek gemaakt. Zij zijn gewond geraakt, doordat de zonde als een stok op hen geslagen heeft. Zij hebben open wonden, zodat anderen hun zonden kunnen zien. Ze hebben ook verborgen zonden, die als onderhuidse wonden zijn. Zo heeft God hen geslagen voor hun zonden (Deuteronomium 29:28). Terwijl bij gewone wonden deze als medicatie met sulfer besprenkeld werden (zie Job 18:15), is dit bij het volk niet geschied. Er was geen medicijn voor hun geestelijke ziekte. Ook was er geen olie om de pijnlijke plekken te verzachten. Het volk heeft de straf voor zijn zonden volledig moeten dragen.

“En het zal geschieden, dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten; ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven, wanneer de Here het vuil der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken van Jeruzalem daaruit zal hebben weggespoeld door de Geest van gericht en van uitdelging.” (Jesaja 4:3-4) God zal de zonden als ware het vuil van hun ziel afwassen. God zal hun ziel reinigen. Dan zullen de Israëlieten weer heilig zijn voor God.

De reiniging geschiedt door de straf die God aan hen voltrekken zal. God straft met een doel: de inkeer van het volk. De straf moet hen aanspreken en hen wakker schudden, zodat zij tot inkeer zullen komen en Hem weer zullen zoeken. Daarom komen de zware oordelen van de grote verdrukking op hen neer. En zij zullen tot inkeer komen!

“Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost. Jubelt, gij hemelen,

want de HERE heeft het gedaan; juicht, gij diepten der aarde, breekt uit in gejubel, gij bergen, gij woud met alle geboomte daarin, want de HERE heeft Jakob verlost en Hij verheerlijkt Zichzelf in Israël.” (Jesaja 44:22,23)

Dan zal God hun zonden, als waren het wolken, aan de kant schuiven. De zonden van het volk zullen niet langer als een barrière tussen God en Israël in staan. Israël zal zich bekeren en God zal de barrière opruimen en hen verlossen.

Via de profeet Jeremia kondigt God hetzelfde aan. Hij zegt: *“Want Ik zal u genezing schenken, u van uw wonden genezen, luidt het woord des HEREN, omdat men u, Sion, de verstotene noemt, degene naar wie niemand vraagt.”* (Jeremia 30:17)

“Zie, Ik zal haar genezing schenken en herstel, Ik zal hen genezen en hun een schat van bestendige vrede ontsluiten; ja, Ik zal een keer brengen in het lot van Juda en Israël en hen opbouwen als weleer; Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid, waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben, en Ik zal hun vergeven al hun ongerechtigheden, waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben en van Mij afvallig geworden zijn.” (Jeremia 33:6-8)

God zal hen zowel reinigen als vergeving schenken. De reiniging hebben zij nodig voor hun zielen, omdat de zonden hun zielen verontreinigd hebben. De vergeving hebben zij nodig, omdat de zonden als een barrière tussen hen en God in staan. Nu zal God de zonde-barrière opruimen. *“Maar voor u, die Mijn Naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen; gij zult uitgaan en springen als kalveren uit de stal.”* (Maleachi 4:2)

Genezing door de Messias

De volkeren zullen met Gog komen met als doel het volk Israël volledig uit te roeien. Zij zullen echter tot de ontdekking komen,

dat God nog steeds de God van Israël is en dat Hij Zijn volk niet in de steek gelaten heeft. Zij zullen het werk van God in Israël zien. Zij zullen moeten erkennen, dat het niet gelukt is, het volk Israël uit te roeien, maar dat zij wel hebben moeten meewerken, om Israël terug te krijgen in de armen van God. Ook zullen de volken zien, dat er een bijzondere Verlosser voor Israël zal zijn: de Messias.

“En men zal vanwaar de zon ondergaat de naam des HEREN vrezen en vanwaar zij opgaat zijn heerlijkheid, want Hij komt als een onstuimige rivier, door de adem des HEREN voortgezweept. Maar als Verlosser komt Hij voor Sion en voor wie zich in Jakob van overtreding bekeren, luidt het woord des HEREN. En wat Mij aangaat, dit is mijn verbond met hen, zegt de HERE. Mijn Geest, die op u is, en mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, zullen niet wijken uit uw mond noch uit de mond van uw kroost, noch uit de mond van het kroost van uw kroost, zegt de HERE, van nu aan tot in eeuwigheid.” (Jesaja 59:19-21)

Zij zullen Hem aanschouwen die zij doorstoken hebben...

Wij stonden al eerder stil bij de volgende woorden van Jeremia: *“In die dagen en te dien tijde, luidt het woord des HEREN, zullen de Israëlieten komen, zij en de Judeeërs tezamen; al wenend zullen zij voortgaan en de HERE hun God zoeken; naar Sion zullen zij vragen, op de weg hierheen zal hun aangezicht gericht zijn, zij komen en zoeken gemeenschap met de HERE in een eeuwig verbond, dat niet zal vergeten worden.” (Jeremia 50:4,5)*

De dag waarop de Messias openbaar zal worden, zal een dag zijn van een opmerkelijke weeklacht. Wij verwezen in ander verband reeds naar de volgende tekst: *“Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en*

der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.” (Zacharia 12:10)

Letterlijk staat er in het Hebreeuws: “*Zij zullen MIJ aanschouwen, die zij doorstoken hebben...*” In de Joodse Bijbels staat in deze tekst “Mij” en niet “Hem” zoals in de christelijke Bijbel vertaald is. Deze tekst maakt de grote eenheid tussen God en Zijn Messias heel duidelijk.

In het zeer betrouwbare commentaar Me’am Lo’ez geeft Rabbi Shmuel Yerushalmi bij deze tekst onder andere het volgende commentaar: “In de tijd van de uiteindelijke verlossing zal het Joodse volk “op Mij zien”, als zij zich beklagen over het feit dat de Chaldeeën hen doorstoken hebben.” Dan gaat de rabbi verder: “Sommigen verklaren dat de Schrift hier spreekt over Messias de Zoon van Jozef, die gedood zal worden. Als dit gebeurt, zal God in Zijn toorn alle volken die tegen Jeruzalem zijn opgetrokken, vernietigen.”

Rabbijn Yerushalmi vertaalt dit vers als volgt: “*Zij zullen op Mij zien, omdat zij doorstoken zijn.*” Als hij bij het volgende vers zijn commentaar geeft, geeft hij aan de woorden “*omdat zij doorstoken zijn*” de volgende betekenis:

“Het volk Israël zal in die dag op God moeten zien, omdat Messias de Zoon van Jozef gedood is. En... het volk zal zich hiervoor moeten schamen! Want het volk heeft Hem door hun zonden doorboord. Daarop zullen zij zich bekeren. Om volkomen verzoening te krijgen, zullen zij heel ernstig moeten wenen. Daarom zullen zij ‘tot Mij’ (dus tot God) opzien, om van Hem genade te ontvangen, omdat zij Messias de Zoon van Jozef gedood hebben. Hij stierf vanwege de ongerechtigheid van die mensen. Zij moeten de pijn van Zijn verlorenheid [dat is dus vanwege de zonden van de mensen] voelen... De Schrift zegt

verder, dat de dood van Messias de Zoon van Jozef betekent, dat zij een rouwklacht over Hem zullen aanheffen. Iedereen zal zeggen, dat Hij [de Messias] stierf vanwege zijn zonden [de zonden van de mens]... Dan zal God de Geest van genade en toegang schenken.” Tot zover rabbijn Yerushalmi.

Rabbi A.J. Rosenberg deelt in *Judaica Books of the Bible* (in *The Book of the Twelve Prophets*) ook mee, dat het hier gaat over Messias de Zoon van Jozef. Is wat deze rabbijnen zeggen echt wel betrouwbaar, is dit de officiële leer, zal iemand zich misschien afvragen? Ja, dit is de officiële Joodse leer. In de Talmoed wordt al van dit vers gezegd, dat het gaat over de tijd van de Messias en dat de martelaar die doorstoken werd, Messias de Zoon van Jozef zal zijn! (Sukkah 52a) Rabbijnen die leren dat het Joodse volk de lijdende knecht uit Jesaja 53 is, wijken in feite hiermee af van de Talmoed.

Als wij ons houden aan de letterlijke vertaling van dit vers: *“Zij zullen op Mij zien die zij doorstoken hebben en zij zullen om Hem wenen als om een enig kind...”* dan hebben wij hier een heel bijzondere verklaring, die God Zelf geeft. Het is immers God Zelf die hier aan het woord is. Hij zegt, dat er een dag zal komen, dat Zijn volk Israël op Hem zal zien. Vervolgens geeft God de reden waarom Israël op Hem zal zien: *“Omdat zij Hem (God) doorstoken hebben!”* In de letterlijke vertaling verklaart God, dat Hij degene is, die doorstoken was. Dit betekent niet, dat God de Vader, de Koning van het heelal indertijd de hemel verlaten heeft en aan het kruis gehangen heeft. Het betekent, dat God Zich één verklaart met de Messias, zoals Jezus ook zei: *“Ik en de Vader zijn één.”* (Johannes 10:30) Het is Gods verklaring: *“Wij horen bij elkaar. De Messias hoort bij Mij. Hij is uit de hemel afkomstig.”* Hiermee geeft de Joodse Bijbel een duidelijk antwoord op de vraag of de Messias een gewoon mens zal zijn, net zoals alle andere mensen, of dat Hij een bijzondere binding met God zal hebben.

In *“Days of Peace”* de Ben Ish Hai Anthology schrijft Hacham

Yosef Hayyim van Baghdad, dat het wenen van Israël zal zijn om Messias de Zoon van Jozef, ook al zijn er anderen, die menen, dat de kwade aard van de mensen geslagen zal worden. Hij schrijft dan, dat het de zonden van het volk [dat is dus het Joodse volk] zijn, die de oorzaak van de dood van de Messias zullen zijn, zoals in Jesaja 53:5 gezegd wordt, dat Hij *“doorboord werd om onze overtredingen.”* Omwille van de geslagen Messias zal het volk wenen, zo schrijft hij. Zij zullen verdriet hebben, omdat hun zonden de oorzaak waren van Zijn sterven.

Realiseer u, dat de profeten niet aangekondigd hadden, dat de Messias de straf voor de zonden van de wereld zou dragen, maar dat Hij de straf voor de zonden van Israël zou dragen. Zij hadden niet aangekondigd dat Hij de wereld met God zou verzoenen, maar dat Hij Israël met God zou verzoenen. De zegeningen van de Messias waren in eerste instantie niet voor de leden van de kerk, maar voor het volk Israël bestemd. Het is een zegen van God, dat wij - niet-Joden - er ook deel aan gekregen hebben.

De citaten over de rabbijnen in verband met de Messias en Jesaja 53 zijn uit mijn boek **“Was Jezus de Joodse Messias?”**

In Jesaja lezen wij: *“Zie, Mijn knecht zal voorspoedig zijn, hij zal verhoogd, ja, ten hoogste verheven zijn. Zoals velen zich over u ontzet hebben (zozeer misvormd, niet meer menselijk was zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen zijn gestalte) zo zal hij vele volken doen opspringen, om hem zullen koningen verstommen, want wat hun niet verteld was, zien zij, en wat zij niet gehoord hadden, vernemen zij. Wie gelooft, wat wij gehoord hebben, en aan wie is de arm des Heren geopenbaard? Want als een loot schoot hij op voor zijn aangezicht, en als een wortel uit dorre aarde; hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft*

hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte.”
(Jesaja 52:13-53:4)

Een belangrijke Jood uit Maastricht heeft eens gesproken over hoe het zal zijn, als de Here Jezus toch de Messias van Israël zou blijken te zijn. Hij zei: “Dan gaan wij, Joden, toch op onze bek...” Het verdriet van Israël en de schaamte zal groot zijn, omdat ze inderdaad “op hun bek gaan”. Maar... veel leden van de kerk zullen hetzelfde ervaren, als ze moeten erkennen, dat Jezus meer was dan zij dachten en dat Hij inderdaad de Joodse Messias was.

Is Israël de lijdende knecht?

Bij Jesaja 53:6 geeft rabbi Shmuel Yerushalmi het volgende commentaar: “En **de Messias** zal ook lijden om de zonden van anderen - hij zal lijden om de zonden van het Joodse volk. Omdat ieder van het Joodse volk ‘zijn eigen weg gaat’, de weg van de aardse inspanning en geen tijd besteedt aan de geestelijke zaken. Daarom kan de Messias nog niet komen en heeft ‘de HERE ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen,’” aldus rabbi Shmuel Yerushalmi.

Bij vers 9 geeft de rabbijn het volgende commentaar: “En **de Messias** zal ook blootgesteld worden aan alle martelingen, zowel door de handen van de bozen uit de (heidense) volken als door de rijken (dat zijn: de voornamen) van het Joodse volk. Eén ding hebben deze beide groepen gemeen: zij willen geen van beiden de Messias.” Wij tekenen hierbij aan, dat Jezus precies zo, zowel door de voornamen van het volk (het Sanhedrin) als door de heidenen (de Romeinen) geleden heeft.

Bij het laatste vers van dit hoofdstuk schrijft rabbijn Shmuel Yerushalmi: “**De Messias zal ook voor de zondaars bidden, hun zonden dragen, ja Hij zal onder hen gerekend worden. Zoals**

Mozes zijn leven gaf om de zondaars te redden en bij hen begraven werd om verzoening te doen voor hun zonden, zo is de Messias bereid hetzelfde te doen. Zo zal God de Messias een persoonlijk deel in het land geven te midden van zijn broeders.”

In zijn boek “Mashiach: Who? What? Why? How? Where? When?” verwijst Chaim Kramer ook naar Jesaja 52:13-53:12. Hij schrijft dan letterlijk: “Dan zal de profetie met betrekking tot **het Joodse volk en de Messias** vervuld worden: *‘Mijn knecht zal voorspoedig zijn, hij zal verhoogd, ja ten hoogste verheven zijn... Wie gelooft wat wij gehoord hebben...? Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien... Hij was veracht en van mensen verlaten... Ik zal hem een deel geven onder velen... omdat hij de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft.’*” Deze geleerde, wiens boek uitgegeven is door het Breslov Research Institute in Jeruzalem, maakt hier heel duidelijk, dat in de Joodse leer gerekend moet worden met een lijdende Messias als Zoon van David!

Jesaja 53 en Messias de Zoon van David

Ten slotte citeert Yehudah Chayoun Pesikta Rabbasi 35-37; Yalkut Shimoni, Yeshayahu 600 en schrijft: “**God maakte de Messias bekend, dat ‘de overtredingen van het Joodse volk als een ijzeren juk op zijn hals gelegd zouden worden, dat hij zou worden als een blind kalf, dat het juk hem zal verstikken en zijn tong zal vastkleven aan zijn gehemelte.’** Hierna vroeg God aan de Messias: **‘Ben je bereid al dit lijden op je te nemen?’** De Messias gaf als antwoord: ‘Heer van het heelal, zal het lijden lang duren?’ God antwoordde: ‘Ik heb besloten dat het een week zal duren. Als je ziel bedroefd wordt, kan ik de Joden nu direct verbannen.’ De Messias zei hierop: **‘Heer van het heelal, ik aanvaard deze pijn met grote vreugde,** opdat geen Jood verloren zal gaan. In mijn tijd zullen zowel de doden als de levenden gered worden, dat is

iedereen die gestorven is vanaf Adam, zelfs de onvoldragen foetussen.’

God zei tegen hem: **‘In de week dat Messias de Zoon van David komt, zal een zwaar ijzeren juk op zijn schouders geplaatst worden, totdat hij ineenkrimpt. Hij zal het uitschreeuwen en huilen en zijn stem zal omhoog klinken.’**

Hierop zei de Messias: ‘Heer van het heelal, hoeveel kracht, geest en ziel heb ik? Ben ik niet vlees en bloed?’

God antwoordde: **‘Mijn rechtvaardige Messias, je hebt deze opdracht al bij de schepping aanvaard. Jouw pijn zal een beeld zijn van Mijn pijn!** Sinds de boze Nebucadnezar Mijn huis [dat is: de tempel] verwoest heeft, Mijn altaar verbrand heeft en Mijn volk verstrooid heeft onder de naties, heb Ik niet meer op Mijn troon gezeten! Als je Mij niet gelooft, kijk dan eens naar de druppels op Mijn voorhoofd.’

Nu reageerde de Messias en zei: ‘Mijn innerlijk is tot rust gekomen. Het is genoeg voor een dienstknecht om zijn Meester te mogen vertegenwoordigen.’”

Ik vermoed, dat zij die de Bijbel kennen, bij het hiervoor gegeven citaat moeten denken aan de woorden van de Hebreeënbrief: *“Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke voor Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.”* (Hebreeën 12:2) Dit is precies de houding van de Messias, zoals rabbijnen het verwacht hadden. Niet voor niets staat dit in de brief aan de Hebreeën, dat wil zeggen: de brief aan de Joden!

Genezing door een nieuwe bron

Sprekend over de toekomstige tempel, zei Ezechiël: *“Toen bracht*

hij mij terug naar de ingang van het huis; zie, er stroomde water onder de drempel van het huis uit, oostwaarts, want de voorzijde van het huis was op het oosten; het water vloeiende onder de rechter zijkant van het huis vandaan, ten zuiden van het altaar. En hij leidde mij door de Noordpoort en hij voerde mij toen buitenom naar de buitenste poort, naar de poort die op het oosten uitzag; en zie, daar borrelde water op uit de rechter zijkant.” (Ezechiël 47:1,2)

De profeet Ezechiël ziet iets heel moois, alsof de paradijselijke situatie weer op aarde is. David had dit al in een vergezicht aanschouwd en als volgt onder woorden gebracht: *“Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God; daarom schuilen de mensenkinderen in de schaduw van Uw vleugelen; zij laven zich aan de overvloed van Uw huis, U geeft hen te drinken uit de stroom van uw liefelijkheden. Want bij U is de bron des levens, in uw licht zien wij het licht.”* (Psalmen 36:8-10)

David sprak over een stroom, een beek, die te maken had met het huis van God, de tempel in Jeruzalem. Later zou de profeet Joël hetzelfde zeggen: *“Te dien dage zal het geschieden, dat de bergen van jonge wijn zullen druipen en de heuvelen van melk zullen vloeien en alle beken van Juda van water zullen stromen; een bron zal ontspringen uit het huis des HEREN en zal het dal van Sittim drinken.”* (Joël 4:18)

In de tempel, beter gezegd: onder het Heilige der Heiligen van de tempel zal in de Messiaanse tijd een bron ontspringen. Opmerkelijk is, dat de meest oostelijke poort van de vier poorten in de zuidelijke muur van de voorhof “de waterpoort” heette. Dit was om twee redenen. In de eerste plaats werd jaarlijks op het Loofhuttenfeest door deze poort in een gouden kan het water binnengebracht dat op het brandofferaltaar geofferd zou worden. Normaal werd er wijn geofferd bij de offers op het altaar; op het Loofhuttenfeest werd er water uitgegoten. Het was ook een profetische zaak: hiermee werd aangekondigd dat er eens water zou komen uit het Heilige der Heiligen, water dat hier de voorhof

zou verlaten. Toen al stroomde er elke dag water door de voorhof als aan het eind van de dag de tempel gereinigd werd. Dit water kwam uit En Etam bij Bethlehem en werd via een ingenieus systeem naar Jeruzalem geleid. Aan de noordkant van de westelijke muur van het tempelcomplex kwam het water de voorhof binnen om het aan de zuidoostkant van de voorhof te verlaten. In het Messiaanse rijk zal het water niet komen uit En Etam, maar uit de bron onder het Heilige der Heiligen. Het zal de voorhof verlaten door de waterpoort. De waterpoort was dus de plaats waar dagelijks het schoonmaakwater, het water der reiniging de tempel verliet en waar eenmaal per jaar, op het Loofhuttenfeest, het water voor het offer binnengebracht werd. In de Messiaanse tijd zal het water van onder het Heilige der Heiligen een grote beek worden.

Hiernaar verwees Jesaja al, toen hij sprak: *“Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils.”* (Jesaja 12:3) Het water dat God in het Messiaanse rijk zal geven, het water dat uit Zijn huis zal komen, zal water tot heil, tot redding zijn. Israël zal dit water scheppen en weten, dat dit water verwijst naar geestelijk water. De Jeruzalemse Talmoed zegt, dat dit water het beeld is van de Heilige Geest. De Here Jezus maakte ook duidelijk, dat het water van het Loofhuttenfeest een diepe betekenis had. *“En op de laatste, de grote dag van het [Loofhutten]feest, stond Jezus en riep, zeggende: indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zei Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.”* (Johannes 7:37-39) Zoals zij die door de Here Jezus hun toevlucht bij God gezocht en gevonden hebben, nu opgenomen zijn in Gods heerlijke aanwezigheid, in de sfeer van Zijn Heilige Geest, zo zal eens gans Israël opgenomen worden in de sfeer van de Heilige Geest. Gods Geest zal in die tijd uitgaan vanuit het Heilige der Heiligen van de toekomstige tempel in Jeruzalem.

De profeet Zacharia zegt hetzelfde. *“Te dien dage zal er een bron ontsloten zijn voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem ter ontzondiging en reiniging.”* (Zacharia 13:1) Ook Zacharia wijst hier naar de Messiaanse tijd. De dag waarnaar hij verwijst, is de dag die in Zacharia 12:10 genoemd wordt. De bron waarover hier gesproken wordt, zal niet slechts dienst doen voor de drinkwatervoorziening. Hij krijgt een tweevoudige geestelijke taak. In de eerste plaats: zuivering, ontzondiging. In de tweede plaats: reiniging. Het water zal worden tot een “mikwe”, dat is een verzamelbak van water, waarin de Israëlieten zich onderdompelen, om zich door deze onderdompeling geestelijk te reinigen.

In het volgende hoofdstuk gaat Zacharia verder over dit reinigingswater en zegt hij: *“Dan zullen te dien dage levende wateren uit Jeruzalem vlieten, de helft daarvan naar de oostelijke en de helft naar de westelijke zee; in de zomer zowel als in de winter zal dat geschieden.”* (Zacharia 14:8) Op de dag waarop de Olijfberg in tweeën zal splijten zal er levend water, stromend water, uit de tempel komen, zoals ook Ezechiël (in hoofdstuk 47) en Joël (4:18) gezegd hadden. De helft van dit water zal door het dal in de Olijfberg naar de Dode Zee stromen, de andere helft zal naar de Middellandse Zee stromen. Het zal geen wadi zijn, die alleen regen bevat als het ergens geregend heeft. De beek zal het gehele jaar stromen.

Door zich onder te dompelen in het badwater, het mikwe, het water van de bron van de tempel, zullen de Israëlieten openlijk belijden, dat zij van God afgeweken waren, maar dat zij tot Hem terugkeren. Zij zullen bij het onder water gaan in het mikwe als het ware sterven aan de zonde en de afval. Als zij uit het water omhoog komen, is dat als herboren mensen, die nu trouw God zullen dienen en Hem zullen volgen. Hun hart is veranderd. De Heilige Geest heeft in hun leven ingegrepen. Wat een zegenrijke toekomst wacht hen!

De wildernis zal Israël tot zegen zijn

De profeet Ezechiël geeft antwoord op de vraag over de wijze waarop Israël tot bekering zal komen. Hij schrijft:

*“Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid zal Ik over u heersen. Ik zal u voeren uit het midden der volken en u bijeenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid. **Ik zal u brengen naar de woestijn der volken en daar met u in het gericht treden**, van aangezicht tot aangezicht. Zoals Ik met uw vaders in het gericht getreden ben in de woestijn van het land Egypte, zo zal Ik ook met u in het gericht treden, luidt het woord van de Here HERE. Ik zal u onder de herdersstaf doen doorgaan en u brengen in de band van het verbond. Ik zal de weerspannigen uit u uitschiften en hen die tegen Mij overtreden hebben; wel zal Ik hen leiden uit het land waarin zij als vreemdelingen vertoeven, maar in het land van Israël zullen zij niet komen. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben. En gij, huis Israëls, zo zegt de Here HERE, welaan, laat ieder zijn afgoden maar dienen! Doch later, dan zult gij naar Mij luisteren en mijn heilige naam niet meer ontheiligen met uw offergaven en uw afgoden. Want op mijn heilige berg, op de hoge berg Israëls, luidt het woord van de Here HERE, daar zal het ganse huis Israëls in zijn geheel Mij in het land dienen. Daar zal Ik behagen in hen hebben en daar zal Ik heffingen van u vorderen en het beste uwer gaven, bij alles wat gij heiligt. Als in een liefelijke reuk zal Ik behagen in u hebben, wanneer Ik u voer uit het midden der volken. **Dan zal Ik u uit de landen waarin gij verstrooid zijt, bijeenbrengen en Mij aan u de Heilige betonen ten aanschouwen van de volken.**” (Ezechiël 20:33-41)*

Zoals God indertijd Israël met een sterke hand, dat is: krachtdadig, uit Egypte gevoerd heeft, zo zal Hij aan de vooravond van het Messiaanse rijk het volk met kracht terugbrengen uit de landen

waarheen zij verstrooid waren. Zoals God in die vroegere tijd aan de volkeren Zijn liefde voor Israël getoond had, zo zal God dit nu ook doen. Zoals God in de woestijn de ongehoorzamen deed sterven, zo zal dat vóór het Messiaanse rijk, in de tijd van de grote verdrukking, ook gebeuren.

God zal Israël brengen naar “*de woestijn der volken*” (Ezechiël 20:35). Het is moeilijk om precies te zeggen, wat er onder “de woestijn der volken” verstaan moet worden. Rashi en anderen menen, dat de Israëlieten naar een letterlijke woestijn gebracht zullen worden, net zoals de Israëlieten na de uittocht uit Egypte naar een letterlijke woestijn geleid werden. Anderen, zoals Abarbanel, menen dat het hier gaat over de galoet, dat is de diaspora, de ballingschap, de verstrooiing waarin de Joden sinds het jaar 70 na Christus terechtgekomen zijn. Die tijd zou dan inmiddels al tot de vervulde profetie behoren.

De profeet Hosea zegt ook, dat Israël naar de woestijn geleid zal worden (Hosea 2:13). Het meest waarschijnlijk is dat deze uitdrukking slaat op de tijd van de ballingschap, die Israël bijna 2000 jaar gehad heeft en die nu steeds meer beëindigd wordt. Die tijd wordt dan een woestijn van de volkeren voor Israël genoemd, omdat Israël het moeilijk in hun midden zal hebben, zoals de Israëlieten het indertijd ook moeilijk hadden in de woestijn. Het gaat nu dus niet over een woestijn van zand en bergen, maar over een woestijn van volken. In deze langdurige tijd van verstrooiing zal God niet onverschillig staan tegenover het lijden van Israël, dat zij onder de volkeren moet meemaken. God beloofde, dat Hij in die tijd “*van aangezicht tot aangezicht*” met hen zou staan (Ezechiël 20:35).

Aan het eind van de periode in de wildernis, dus aan het eind van de ballingschap, zal God Israël “onder de herdersstaf doen gaan” (Ezechiël 20:37). Zoals een herder zijn schapen onder de staf doet doorgaan om hen te tellen en zeker te zijn, dat niet één van zijn schapen zoek geraakt is, zo zal God Zijn volk tellen om zeker te

zijn, dat niet één van hen in de ballingschap achtergebleven is. Allen van het volk, niet één uitgezonderd, zullen naar het land der vaders terugkeren.

Het betekent ook, dat de herder de ongehoorzamen met zijn stok kan slaan. Zo zal God de ongehoorzamen, de boosdoeners en weerspanningen¹ van de rest van zijn volk verwijderen. Zij zullen niet naar het land der vaders terugkeren.

¹ *Ik zal de weerspannigen uit u uitschiften en hen die tegen Mij overtreden hebben; wel zal Ik hen leiden uit het land waarin zij als vreemdelingen vertoeven, maar in het land van Israël zullen zij niet komen.* (Ezechiël 20:38)

Gods handelen zal zo sterk zijn, dat er een algeheel en oprecht berouw zal komen bij het volk over de ontrouw en de afval door de eeuwen heen. De profeet zegt: *“En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, als Ik u in het land van Israël brengen zal, in het land dat Ik gezworen heb aan uw vaders te geven. Daar zult gij terugdenken aan alle handel en wandel, waarmee gij u verontreinigd hebt en van uzelf walgen om al de slechte daden die gij bedreven hebt. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik ter wille van Mijn Naam niet met u doen zal naar uw verkeerde wandel en naar uw verdorven handel, huis Israëls, luidt het woord van de Here HERE.”* (Ezechiël 20:42-44)

Dit berouw zal zo groot zijn, dat het later nog een keer door Ezechiël aangekondigd wordt: *“Dan zult gij terugdenken aan uw boze wandel en aan uw handelwijze die niet goed was en gij zult van u zelf walgen om uw ongerechtigheden en uw gruwelen. Niet om uwentwil doe Ik het, luidt het woord van de Here HERE, weet dat wel. Schaamt u en wordt schaamrood over uw wandel, huis Israëls.”* (Ezechiël 36:31,32)

“Maar Ik zal een rest doen overblijven, doordat enigen van u, aan het zwaard ontkomen, onder de volken zullen wonen, wanneer gij in de landen verstrooid wordt. Dan zullen onder de volken, naar wier gebied zij gevankelijk zullen zijn weggevoerd, uw ontkomenen aan

Mij denken, als Ik hun ontuchtig hart verbroken heb, dat van Mij is afgeweken, en hun ogen die overspelig naar hun afgoden lonkten; dan zullen zij van zichzelf walgen om het kwaad, dat zij in al hun gruwelen gedaan hebben. En zij zullen weten, dat Ik, de HERE, niet zonder grond gezegd heb hun dit onheil te zullen aandoen.” (Ezechiël 6:8-10)

Er zal walging en schaamte over het verleden zijn bij het volk. Het gevolg is, dat zij al bevende tot bekering zullen komen. *“Want vele dagen zullen de Israëlieten blijven zitten zonder koning en zonder vorst, zonder offer en zonder gewijde steen, zonder efod of terafim. Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren en de HERE hun God zoeken en David hun koning en bevende komen tot de HERE en tot Zijn heil - in de dagen der toekomst.”* (Hosea 3:4,5)

De Targoem Jonathan wijst erop, dat de Israëlieten niet alleen God zullen zoeken, maar ook David, hun koning, dat is de Messias, de grote Zoon van David. Rabbi Shmuel Yerushalmi zegt, dat verschillende rabbijnen hierbij aanvullen, dat in die tijd de Israëlieten zo overtuigd zullen zijn van hun zonden, dat zij zich bewust zullen zijn, dat zij niet meer rechtstreeks tot God kunnen naderen, maar dat zij een middelaar nodig zullen hebben. Die middelaar krijgen zij dan in de persoon van de Messias-Koning. Terwijl de Joden nu, in onze tijd, steeds zeggen, dat zij niet net als de christenen een middelaar nodig hebben, zullen zij in die tijd inzien, dat zij ook een middelaar nodig hebben en zullen zij de Messias als Middelaar aanvaarden.

Wat God zal doen als zij zich bekeren

1. God zal hen reinigen

“Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeen vergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land; Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; een nieuw hart zal Ik u geven

en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn. Ik zal u van al uw onreinheden verlossen...” (Ezechiël 36:24-29)

De profeet Jesaja heeft aangekondigd, dat God Zelf eens op een grote sjofer zal blazen². Dit zal het teken voor de Israëlieten zijn, dat er een eind gekomen zal zijn aan hun lijdensstijd, dat God hun een volkomen vergeving van hun zonde gegeven heeft en dat Hij weer in hun midden komt wonen en grote dingen in hun midden zal verrichten. Het zal voor de tragen ook het teken zijn, dat zij nu echt tot inkeer moeten komen en een nieuw leven moeten gaan leiden.

² *En het zal te dien dage geschieden, dat er op een grote bazuin [sjofer] geblazen zal worden, en zij die verloren waren in het land Assur en die verdreven waren in het land Egypte, zullen komen en zich nederbuigen voor de Here op de heilige berg te Jeruzalem.* (Jesaja 27:13)

God zal de Israëlieten op twee manieren door middel van water reinigen. God Zelf zal de handelingen verrichten. Hij zal de Israëlieten niet de opdracht geven zichzelf te reinigen, maar Hij zal het Zelf doen. Ook Jesaja zegt dit. *“En het zal geschieden, dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten; ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven, wanneer de HERE het vuil der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken van Jeruzalem daaruit zal hebben weggespoeld door de Geest van gericht en van uitdelging.”* (Jesaja 4:3,4)

Dit betekent niet, dat de Israëlieten maar gewoon moeten blijven wachten op wat er gebeuren gaat. Zij moeten zelf ook handelend optreden. De daarop volgende reiniging zal een echte reiniging zijn, die alleen door God geschonken kan worden. De rabbijnen wijzen erop, dat het feit dat de Israëlieten door God gewassen

zullen worden, voor hen zeer beschamend moet zijn, omdat ze nu ook zullen ontdekken hoe ernstig hun zonden zijn.

De reiniging zal op twee manieren geschieden:

1. Door onderdompeling in een mikwe, zoals wij hiervoor zagen.
2. Door besprenkeling met het reinigingswater.

De besprenkeling met het reinigingswater is besprenkeling met het water waarin de as van de rode koe vermengd is. Dit dient tot reiniging na aanraking met een dode. Deze handeling is bijna 2000 jaar niet meer verricht. Er wordt hard gefokt in Israël om weer een zuiver rode koe³ te krijgen, die verbrand kan worden, waarna de as met het water vermengd kan worden om voor dit doel gebruikt te worden.

³ *Dit is het wetsvoorschrift, dat de Here gebiedt: Spreek tot de Israëlieten, dat zij u een rode, gave koe brengen, waaraan geen gebrek is, en die geen juk gedragen heeft. (Numeri 29:2)*

2. God zal hun een ander hart geven

Ezechiël 6:9 zegt, dat het ontuchtige hart, dat is het hart dat verlangt om te zondigen, zal worden afgebroken. Jeremia 24:6,7 voegt daaraan toe, dat God hun een hart zal geven om Hem te kennen, dat Hij de Here is en zij zullen Hem tot een volk en Hij zal hen tot een God zijn.

Ezechiël 36:26 zegt verder, dat hun hart van steen weggenomen zal worden en dat er een hart van vlees voor in de plaats gegeven zal worden. Ieder kan begrijpen, dat de Israëlieten niet een letterlijk stenen hart hebben. Dit is beeldspraak. Hier wordt figuurlijk gesproken over hun diepste innerlijk. God zal de neiging ten kwade, de neiging en het verlangen om van Hem af te dwalen en te zondigen van hen wegnemen en daarvoor in de plaats geven het verlangen om Hem trouw en oprecht te dienen.

In het boek Deuteronomium was dit al - met andere woorden -

aangekondigd. *“En de HERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nakroost besnijden, zodat gij de HERE, uw God, liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw ziel, opdat gij leeft.”*

(Deuteronomium 30:6) Ook dit is beeldende taal. Zoals bij de besnijdenis de voorhuid wordt weggenomen, zo wordt bij de besnijdenis van het hart de neiging en het verlangen om te zondigen en van God af te dwalen weggenomen. Het gevolg is, dat het hart alleen nog de neiging heeft om God trouw te zijn en Hem gehoorzaam te dienen.

3. God zal Zijn Geest over hen uitstorten

“Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien. Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten. Ik zal wonderen geven in de hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des HEREN komt. En het zal geschieden, dat ieder die de Naam des HEREN aanroept, behouden zal worden, want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de HERE gezegd heeft; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de HERE zal roepen.” (Joël 2:28-32)

Joël en de Pinksterdag

Deze profetie werd op de Pinksterdag (Handelingen 2) geciteerd door de apostel Petrus. Velen zijn hierdoor tot de gedachte gekomen, dat Joël sprak over de uitstorting van de Heilige Geest zoals die in Handelingen 2 plaats had en dat Joël sprak over het ontstaan van de Gemeente uit Joden en heidenen en dat hij meedeelde, dat de Heilige Geest op een bijzondere wijze zou werken in de levens van de leden van de Gemeente. In de Gemeente zouden de leden dan allen moeten profeteren en in

tongen spreken.

Als Petrus Joël 2:28-32 citeert, luidt hij het citaat in met de volgende woorden: *“Dit is het, waarvan gesproken is door de profet Joël...”* (Handelingen 2:16) Wij moeten er goed op letten, dat als in het Nieuwe Testament getoond wordt, dat een tekst uit het Oude Testament in vervulling gegaan is, er altijd staat, dat deze tekst nu **vervuld** is. Die uitdrukking hebben wij echter niet in Handelingen 2:16. Petrus zegt **niet**, dat de profetie van Joël nu in vervulling gegaan is. Hij zegt, dat dit **hetzelfde is als wat Joël geprofeteerd heeft**. De profetie van Joël is op dat moment namelijk niet in vervulling gegaan. Toch vindt hier hetzelfde plaats in de Gemeente, als wat Joël aangekondigd heeft, dat bij de aanvang van het Messiaanse rijk in en met Israël zal geschieden.

Dat in Handelingen 2 hetzelfde ook gebeurde, hoeft ons niet te verwonderen, als wij bedenken dat het in Handelingen 2 ook alleen om Joden ging en niet om Joden en heidenen, ook al willen velen dat graag zo lezen, omdat zij menen, dat die mensen uit allerlei landen vroege toeristen waren, die toen al met vakantie naar Israël gingen. De Bijbel zelf zegt in Handelingen 2, dat de mensen uit al die verschillende landen **Joden en jodengenoten** waren. Het waren mensen, die vanwege de Bijbelse feesten in gehoorzaamheid aan Gods opdracht naar Jeruzalem gekomen waren. Zoals de Here Jezus tijdens Zijn werk op aarde de zegeningen van het komende Messiaanse rijk liet zien in genezingen van ziekten en in andere wonderen, zoals het spijzigen van de hongerigen, zo liet de Heilige Geest op deze dag aan Joodse mensen zien, wat de zegeningen zouden zijn als gans Israël tot bekering zou komen en de Heilige Geest een groot werk in hun midden zou verrichten. Dat maakte Petrus hen hier duidelijk.

Joëls profetie is voor Israël

De profetie Joël maakt heel duidelijk, dat wat hij hier aankondigt

niet bij de heidenvolken, dus ook niet in de Gemeente in vervulling zal gaan, maar dat het een belofte is voor de eindtijd, als het Messiaanse rijk zal aanbreken. Dan zal deze profetie in vervulling gaan voor Israël. Hij spreekt tegen Israël en zegt:

“Uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien.” (Joël 2:28)

Als daarvoor gezegd word, dat God Zijn Geest zal uitstorten op “*alle vlees*” is het begrijpelijk, dat een aantal christenen denkt, dat de Heilige Geest in het Messiaanse rijk aan alle inwoners op aarde gegeven zal worden. Als dat de bedoeling was, zou dit betekenen, dat alle mensen tijdens het Messiaanse rijk kinderen van God geworden zijn en dat zij allemaal behouden zijn. Dit is niet in overeenstemming met het gehele profetische woord. De bedoeling van wat Joël aankondigt is, dat geheel Israël de Heilige Geest zal ontvangen. De Bijbel kondigt niet de bekering van de gehele mensheid aan; de Bijbel kondigt de bekering van gans Israël aan. Zie ook Romeinen 11:26.

Als de Heilige Geest op Israël uitgestort zal worden, zullen allen van dit volk oprecht en heel bijzonder de Here God kennen. *“Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.”* (Jeremia 31:34) Van de jongste (hier “de kleinste” genoemd) tot de oudste (hier “de grootste” genoemd) van Israël zullen allen de Here God echt kennen.

De Heilige Geest zal dan het volk begiftigen met kennis en verstand, opdat zij zullen weten en begrijpen, wat God in Zijn Woord tot hen gezegd heeft (vgl. Jesaja 11:2 en 9) De Heilige Geest zal overweldigend over hen komen, zoals Joël zegt, dat de Heilige Geest “*uitgestort*” zal worden (Joël 2:28). Jesaja wijst erop, dat zoals water op een dor en droog land valt en door de grond gretig wordt opgenomen, zo de Heilige Geest zal vallen op het volk Israël

(Jesaja 44:3).

Rabbi Shmuel Yerushalmi zegt, dat dit betekent, dat de Israëlieten drie kostbare geschenken, die zij kwijtgeraakt waren, zullen terugkrijgen. De Psalmist had geklaagd: *“Onze tekenen zien wij niet, geen profet is er meer, niemand onder ons, die weet...”* (Psalm 74:9) Dit zal nu veranderen.

1. De Heilige Geest zal het profeteren terugbrengen in Israël.
2. De Heilige Geest zal ervoor zorgen, dat Israël weer wonderen zal zien.
3. De Heilige Geest zal ervoor zorgen, dat het volk weer grote kennis van God zal hebben.

“En Ik zal Mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik Mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord van de Here HERE.” (Ezechiël 39:29) Wat een zegen is het voor de gelovige te mogen weten, dat deze belofte nu reeds ook voor hem in vervulling is gegaan. God zal Zijn aangezicht niet voor hem verbergen!

4. HET VREDERIJK

Vrede en het vredesrijk

Vrede is meer dan geen ruzie maken, geen hekel aan elkaar hebben en geen oorlog voeren. Het woord “vrede” verwijst naar het Bijbelse woord shalom, dat spreekt van harmonie. Het is gebaseerd op de vrede die de Messias zal brengen. Het is de vrede die de Here Jezus nu reeds geeft aan ieder die oprecht in Hem gelooft. Zijn vrede is meer dan alleen maar het ontbreken van vijandschap. Het spreekt niet van een neutrale relatie, maar van een warme onderlinge verbondenheid. Deze verbondenheid is er tussen de Heer en de gelovigen en die moet er ook zijn tussen de gelovigen onderling. Deze harmonie zal eens in de gehele wereld openbaar worden als de Here Jezus als Messias-Koning op aarde zal zijn.

De grote filosoof Hegel heeft eens een opmerkelijke uitspraak gedaan:

“De geschiedenis leert ons, dat de mens niets leert van de geschiedenis.”

Wij moeten helaas constateren, dat deze les van Hegel ook opgaat bij het streven van de mens, van de volken en van de regeringsleiders om vrede te brengen op aarde.

Na de eerste wereldoorlog was de verwachting, dat deze oorlog een einde zou maken aan alle oorlogen op aarde. Tegen de verwachting in kwam uitgerekend in hetzelfde gebied de tweede wereldoorlog. Inmiddels zijn wij er wel achter gekomen, dat ook deze oorlog geen einde heeft gemaakt aan de oorlogen op aarde.

Kort na de beëindiging van de tweede wereldoorlog werden de Verenigde Naties opgericht. Het doel van deze organisatie is de handhaving van internationale vrede en veiligheid. Op de hoeksteen van het gebouw van de Verenigde Naties staat een citaat

uit de profetie van Jesaja: *“Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.”* (Jesaja 2:4)

Wie kennis genomen heeft van de machteloosheid van de Verenigde Naties, zoals wij die bijvoorbeeld gezien hebben in het voormalige Joegoslavië en in het Midden Oosten, kan begrijpen, dat velen de letters VN vertalen als: “Verenigd Niets”. De grote fout van de Verenigde Naties is, dat zij alleen een mooie tekst uit de Bijbel citeren, maar niet de Bijbelse Boodschap aanvaarden, noch de Bijbelse Vredevorst. Ook hebben zij de tekst uit Jesaja uit zijn verband gerukt en ten onrechte geplaatst boven het werk, dat de VN doet. Deze vrede zal volgens de Bijbel niet door de VN bereikt worden, maar door de Messias van Israël. En voor Hem is geen plaats binnen de VN.

Jesaja spreekt in deze tekst over een tijd, dat Israëls Messias op aarde zal regeren over de gehele wereld en Hij op Zijn wijze ware vrede, gerechtigheid en harmonie gebracht zal hebben op alle manieren voor alle mensen.

Een tijd van vrede

De profeet Jesaja maakt direct aan het begin van zijn boek bekend, dat God alle zonden van Zijn volk weet.

Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israël heeft geen begrip, mijn volk geen inzicht... Zij hebben de Here verlaten, de Heilige Israëls versmaad, zich achterwaarts gewend. (Jesaja 1:3,4)

Jesaja zegt, dat een os nog zijn baas kan herkennen en de ezel weet wie hem voedt, maar dat de Israëlieten eraan voorbijgaan, dat zij Gods juk (dat is de Torah, de wet, het Woord van God) moeten dragen en dat zij ook niet meer denken aan Hem die voor hen

zorgt. God vergelijkt het volk en hun leiders zelfs met Sodom en Gomorra. En toch... toch zal Israël ervaren wat genade is. Genade is dat je iets krijgt wat je niet verdiend hebt. Israël heeft geen prachtige toekomst verdiend, maar krijgt het wel. Dat zijn de vruchten van Gods genade en liefde. God straft Israël voor zijn zonden. Hij zal het volk echter ook op een heel bijzondere manier zegenen. Dit zal geschieden in een tijdperk, dat in de Bijbel het vreedrijk genoemd wordt.

Aan het eind der tijden zal God echter niet alleen Zijn volk zegenen in dit vreedrijk, maar alle volken op aarde. In die tijd zal de Messias op aarde zijn. Hij zal alle problemen tussen de volken oplossen. Het gevolg is, dat er geen oorlogen meer zullen zijn, maar dat er vrede en harmonie zullen zijn. De militaire kennis die de volken vergaard hebben zal omgezet worden in een programma dat tot zegen zal zijn van alle mensen op aarde (Jesaja 2:4).

Terwijl Israël in onze tijd de oorzaak is van veel discussies in de gehele wereld, zal Israëls Messias in die tijd de volkeren leiden. De volken zullen de God van de Bijbel willen leren kennen en dienen. God zal in die tijd de eer krijgen, die Hij nu reeds zou moeten ontvangen.

De aankondiging van een rijk van vrede

De profeet Daniël, die ongeveer 550 jaar vóór Christus in ballingschap leefde, profeteerde dat er eens iemand als eens Mensenzoon (d.i.: als de Zoon des mensen!!) zou komen op de wolken des hemels. Hem zou heerschappij en koninklijke macht gegeven worden en alle volken, natiën en talen zouden Hem dienen. Zijn heerschappij zou een eeuwige heerschappij zijn (Daniël 7:13,14).

Zoals wij eerder zagen, vertelt het boek Daniël ons van de droom van koning Nebucadnezar, waarin hij zag dat de steen die het

beeld aan de voeten treft, een grote berg wordt, die de gehele aarde vult (Daniël 2:35,38,39). Deze steen die de hele aarde vult, blijkt het beeld te zijn van het komende vrederijk, dat de gehele aarde zal vervullen.

De profeet Jesaja deelt het volgende mee:

“En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jacobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.” (Jesaja 2:2-4)

De Joden spreken als regel over de **tijd van de Messias**, of over de **Messiaanse tijd**. Zij gebruiken dus niet de uitdrukking **duizendjarig rijk** of **vrederijk**. Zij gebruiken wel de uitdrukking **koninkrijk des hemels** of **koninkrijk der hemelen**, zoals de evangelist Mattheüs dit in het Nieuwe Testament ook doet. Zie voor uitleg mijn boekje “Het Koninkrijk der Hemelen en het Koninkrijk van God”.

De Joden maken geen onderscheid tussen een eerste komst en een tweede komst van de Messias. Natuurlijk is hen ook opgevallen, dat een aantal teksten moeilijk met elkaar te combineren valt. Zij hebben de gedachte, dat er twee verschillende Messiassen zullen komen: De eerste als Zoon van Jozef zal de lijdende Messias zijn. De tweede zal als Zoon van David komen om als koning te regeren.

Zij verwachten geen Goddelijke Messias, maar een gewoon mens,

die door tekenen zal bewijzen dat Hij door God gezonden is als de Messias. Onder Zijn heerschappij zullen alle beloften van vrede en welvaart in vervulling gaan.

De eerste keer, dat wij in het Nieuwe Testament over vrede op aarde horen, is als de engel Gabriël aankondigt, dat de Here God aan de Here Jezus de troon van Zijn vader David zal geven. Kort daarna horen wij in de nacht van Jezus' geboorte, als de engelen zingen, dat dit Kind vrede op aarde zal brengen (Lucas 2:13,14). Hebben de engelen zich vergist...?

Later zou de Here Jezus Zelf duidelijk maken, dat deze woorden niet te maken hadden met Zijn toenmalig verblijf op aarde. Van die tijd zei Hij zelf namelijk: *“Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard”* (Mattheüs 10:34-36).

Aan het eind van Zijn leven op aarde reageerden de mensen nog één keer op het aanbod van vrede en zeiden zij, dat de vrede in de hemel was⁴. Aan het begin van Jezus' leven was er sprake van **vrede op aarde**. Aan het eind van Zijn leven was er sprake van **vrede in de hemel**. Hoe kan dit? Het antwoord luidt: Als de mensen de Here Jezus aanvaard hadden, was er op aarde vrede gekomen. Nu Hij verworpen werd, is de vrede weer een zaak van de hemel.

⁴ *Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen.* (Lucas 19:38)

Vandaag is er vrede in de hemel, maar nog niet op aarde. Ook is er vrede in het hart van iedere gelovige, omdat de Here Jezus daar woont. Toch leerde Hij Zijn discipelen om naar de vrede uit te kijken en God er om te bidden. Wij zien dit in het **ONZE VADER**, waar de Here ons leerde bidden: *“Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op aarde.”* (Mattheüs 6:10) Deze woorden tonen ons, dat de Here Jezus duidelijk maakte, dat Gods koninkrijk op aarde zou komen en dat er dan er een tijd van

vrede op aarde zou zijn. Kenmerkend voor die periode zou zijn, dat in die tijd Gods wil op aarde gevonden zou worden, net zoals die in de hemel er is.

Geen mens kan zeggen, dat zo'n vreedrijk er was, toen de Here Jezus op aarde was. Geen mens kan zeggen, dat er in de tijd tussen Jezus' geboorte en de dag van vandaag zo'n periode van vrede geweest is. Deze periode is er nooit geweest, ongeacht of u deze woorden letterlijk of geestelijk wilt nemen. Er is geen vrede in de wereld geweest. Er is geen vrede voor de Joden geweest. Er is ook nog nooit zo'n periode van vrede in de kerk geweest...!

Kort vóór Zijn sterven, maakte de Here Jezus nog een toespeling op de profetie van Daniël, waarnaar wij hiervoor al verwezen. De Here Jezus maakte toen duidelijk dat de woorden van Daniël bedoeld waren voor de toekomst, als Hij zou wederkomen. Jezus zei: *"Ik zeg u: Van nu af aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en **komende op de wolken des hemels.**"* (Mattheüs 26:64) Kort daarvoor had de Here Jezus al gezegd, zo lezen wij in Mattheüs 24:30, dat alle stammen zich op de borst zouden slaan bij het zien van de Zoon des mensen als Hij zou ***komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid*** (vgl. Mattheüs 24:30).

Toen de Here Jezus van de aarde terugkeerde naar de hemel, kwam er een boodschap uit de hemel, die duidelijk maakte, dat de Here Jezus zou terugkomen en dán de profetieën zou vervullen, die Hij nog niet vervuld had. De engelen zeiden: *"Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen."* (Handelingen 1:10,11)

"Op dezelfde wijze..." betekent, dat de Here Jezus zowel lichamelijk, als persoonlijk en zichtbaar zal wederkeren. Openbaring 1:7 geeft een profetische aanvulling, daarbij een belangrijke tekst uit de profetie van Zacharia citerend: *"Zie, Hij,*

Jezus, komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken...”

Op de eerste kerkvergadering (als wij deze zo mogen noemen) te Jeruzalem werd gesproken over de vraag of heidenen eerst Jood moesten worden vóór zij de Here Jezus mochten aannemen, of dat zij zonder meer de Here Jezus mochten aanvaarden als hun Heiland en Heer. Op deze vergadering heeft de apostel **Jacobus** het verschil tussen Joden en bekeerde heidenen duidelijk gemaakt. Daardoor kwam ook de Bijbelse visie op de toekomstige gebeurtenissen ter sprake.

Eerst zette Jacobus uiteen, hoe God vanaf het begin er op bedacht is geweest een volk voor Zijn Naam **uit de heidenen** te verzamelen. Hierna zou het volgende gebeuren, aldus Jacobus: *“Daarna zal God wederkeren en de vervallen hut van David weer opbouwen, en wat daarvan is ingestort zal Hij weder oprichten.”*

Jacobus zet dus uiteen, dat er bij God sprake is van een bepaalde **volgorde**: Eerst komt het tijdperk van de Gemeente, daarna komt de periode waarin het herstel van Israël zal plaats vinden.

Verder deelt Jacobus mee, dat deze gebeurtenissen een bepaald **doel** hebben: *“Opdat het overige deel der mensen de Here zal zoeken en alle heidenen over welke Gods Naam is uitgeroepen.”* (Handelingen 15:14,16,17)

Wanneer werd dit rijk door de Joden verwacht?

Het is heel opmerkelijk om te zien hoe de oude rabbijnen heel lang geleden dachten over de tijd waarin zij leefden en de tijd die zij verwachtten. Natuurlijk konden zij de exacte tijd niet noemen. Het bleef bij een globale benadering. Zij maakten zich dus niet schuldig aan een echte berekening. Zij hielden zich aan de boodschap van Daniël 12:4, dat de echte datum, het werkelijke moment, niet te weten was of te berekenen viel.

De Talmoed (Sanhedrin 97a) rekt in grote lijnen met perioden van 2000 jaar. De eerste 2000 jaar was de periode van de leegheid. Het was de tijd van grote zonden, zoals het boek Genesis ons laat zien over de tijd vóór de zondvloed, de komst van Nimrod, de opkomst van Babel, de torenbouw van Babel en de tijd van Sodom en Gomorra. Er dreigde gevaar, dat de wereld zou terugkeren naar de situatie zoals Genesis 1:2 het noemt: “woest en ledig.” De tweede 2000 jaar waren de periode van de Torah (de wet, het Woord van God). Psalm 76:9 deelt mee, wat de uitwerking was van het feit, dat God Zijn Torah gegeven had: “Vanuit de hemel sprak u recht en de aarde werd stil in ontzag.” (NBV van 2004) De derde 2000 jaar zouden de dagen van de Messias zijn. In die tijd - zo was de verwachting - zou de Messias verschijnen. Voor christenen klopt deze berekening. Zij leven al 2000 jaar in de dagen van Messias Jezus.

Rabbi Y.M. Aharonson wees er op, dat - nu de laatste 2000 jaar in de Joodse visie gezien worden als de tijd van de Messias - de Messias nog steeds niet gekomen is als gevolg van de vele zonden van het Joodse volk, terwijl Hij toch reeds lang verwacht werd. Terwijl veel Joden een enorm verlangen hebben naar de komst van de Messias en het aanbreken van het Messiaanse rijk, is het voor hen een grote droefheid, dat Hij nog steeds niet gekomen is.

Alle twaalf stammen zijn dan terug in het land

God zal “de gevangenen” van Zijn volk uit de “wildernis” van de volken terugbrengen naar het eigen land (Jesaja 49:9-11). God kon het volk Israël immers niet vergeten, want zij waren in Zijn handpalmen gegrift (Jesaja 49:16). In de wildernis van de volken heeft menige Israëliet gedacht, dat God hem vergeten was. Maar God zal er niet één van Zijn volk vergeten! Zij waren Hem wel vergeten, maar Hij was hen niet vergeten!

Als God de Israëlieten uit de volken naar het eigen land zal

terugbrengen, zal hun vertrek uit die landen geen “vlucht” zijn, maar een koninklijke uittocht!⁵ De volken zullen zelfs heel braaf meehelpen om de Israëlieten naar het eigen land te brengen⁶. Heel opmerkelijk spreekt Jesaja 60:8 zelfs over Joden die naar Israël komen “aangevlogen”.⁷ De Nieuwe Bijbel Vertaling (2004) heeft het over “*die daar zweven als een wolk, die komen aanvliegen als duiven naar hun til.*” Op grond van deze tekst hebben Joden in vroeger tijden, toen er nog geen vliegtuigen waren, gemeend, dat de engelen hen op hun vleugels door de lucht naar Israël zouden brengen! Nu er vliegtuigen zijn en er al vele jaren grote aantallen Joden door de lucht naar Israël gebracht worden, mogen wij vol verwondering naar deze profetie en zijn vervulling kijken! Nog wonderlijker wordt het, als Jesaja 60:9 zegt, dat ze eerst met schepen teruggebracht zullen worden⁸. Zo is het al vele jaren gebeurd.

⁵ *Want niet overhaast zult gij uittrekken en niet in vlucht heengaan: de Here immers gaat voor u heen en uw achterhoede is de God van Israël.* (Jesaja 52:12)

⁶ *Hef uw ogen op en zie rondom: zij allen verzamelen zich, komen tot u; uw zonen komen van verre en uw dochters worden op de heup aangedragen.* (Jesaja 60:4)

⁷ *Wie zijn dezen, die als een wolk komen aangevlogen en als duiven naar hun til?*

⁸ *... de schepen van Tarsis zullen de eerste zijn om uw zonen van verre aan te brengen...*

In Jesaja 66:20 laat Jesaja weten, dat de volken de Israëlieten eens naar het beloofde land zullen brengen als een eerbewijs aan God. Zo worden de Joden dan zelf ook geëerd door hen die hen eens vernederd hadden.⁹

⁹ *En zij zullen al uw broeders brengen uit alle volken als een offer voor de Here; op paarden en op wagens, op draagstoelen; op muilieren en op snelle kamelen, naar mijn heilige berg, naar Jeruzalem, zegt de Here, zoals de Israëlieten het offer in rein vaatwerk naar het huis des Heren brengen.*

In het eigen land zullen zij in letterlijke en geestelijke grote rijkdom leven¹⁰. Ook zal er een grote mate van geestelijke kennis van het Woord van God zijn voor iedereen. Zoals de Israëlieten bij hun vertrek uit Egypte overladen werden met waardevolle

geschenken, zo zullen de Israëlieten dan de van hen geroofde bezittingen terugkrijgen. Als Jesaja 60:10 zegt, dat in die tijd niet-Joden zullen meehelpen aan de herbouw van Israël, zien wij dat in onze dagen al in vervulling gaan. Niet alleen werken veel Palestijnen aan huizen en wegen in Israël, maar er zijn ook zeer veel gastarbeiders uit de hele wereld in Israël werkzaam.

10 *Ik maak uw tinnen van robijnen, uw poorten van karbonkelstenen en uw gehele omwalling van edelsteen. Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn; (Jesaja 54:12,13)*

Gods Heilige Geest zal op hen rusten

In de Messiaanse tijd zal Gods Heilige Geest op alle Israëlieten rusten, zo lezen wij in een aantal teksten. Wij noemen er slechts enkele: Jesaja 44:3, Ezechiël 36:24-28 en Joël 2:28-32. Dit zal een geweldige verandering bij de Israëlieten teweegbrengen. Israël zal tot een helder licht voor de volken worden (Jesaja 60:1-3,21). Nu zal blijken, dat niet Israël, maar juist deze volken in duisternis leven. Zij hebben het licht van Israël en dus van Israëls Messias nodig. Zoals de Egyptenaren tijdens de plagen van God over Egypte in duisternis leefden, maar er licht was bij Israël (Exodus 10:23), zo zullen de volken nu erkennen, dat Gods licht in Israël te vinden is.

De eerste christenen en het vrederijk

Ieder die de Bijbel leest, kan niet anders of hij ziet, dat zowel in het Oude Testament als in het Nieuwe Testament een bijzondere periode op aarde aangekondigd wordt, die gekenmerkt zal worden door werkelijke vrede. Ook de apostelen Paulus, Petrus en Johannes kondigden een letterlijke periode van vrede op aarde aan. Al deze schrijvers hebben geen moment gedacht aan een geestelijke uitlegging. In hun tijd deed men namelijk nog niet aan

de vergeestelijking van bepaalde Bijbelteksten. Zij kunnen er dus ook niet aan meegedaan hebben.

Dat dit zo is, blijkt ook wel uit de uitspraken van de kerkvaders, de opvolgers van de apostelen. Ik noem u er enkelen:

Barnabas, die veelal voor de bekende mede-arbeider van Paulus wordt gehouden, **Clementinus**, de metgezel van Paulus en Johannes en **Papias**, een leerling van de apostel Johannes en vriend van Polycarpus, zijn met grote beslistheid opgekomen voor de letterlijke opvatting van het vreedrijk op aarde. Uit hun geschriften blijkt duidelijk, dat zij er niet alleen zelf zo over dachten, maar dat dit de algemene opvatting van de eerste christenen was.

Polycarpus, de bisschop van Smyrna, een tijdgenoot en leerling van de apostel Johannes, geloofde in de letterlijke komst van een duizendjarig rijk op aarde.

Irenaeus was afkomstig uit Klein-Azië, het gebied waar de apostel Johannes geruime tijd heeft geleefd. Irenaeus kwam in het gebied rond Ephese tot bekering. In dit gebied bracht de apostel Johannes het laatste deel van zijn leven door. De boodschap van Johannes was hier doorgegeven aan de bekende Polycarpus, die de boodschap weer doorgegeven had aan Irenaeus.

Irenaeus was een groot geleerde en verdediger van het geloof (vooral tegen de ketterij van het gnosticisme). Deze Irenaeus geloofde op dezelfde wijze als wij, als het ging om de wederkomst van de Here Jezus. Ook hij nam de profetieën uit OT en NT die over de wederkomst van de Here Jezus gingen, letterlijk. Zo geloofde hij, dat er **eens** een vreedrijk op aarde zou komen, dat - zoals de Openbaring zegt - 1000 jaar zou duren.

Justinus de Martelaar moet volgens Comenius gezegd hebben, dat alle christenen in zijn tijd geloofden in de komst van een aards vreedrijk.

Tertullianus, die omstreeks het jaar 240 gestorven is, was overtuigd, dat er een letterlijk vrede-rijk op aarde zou komen.

Het roer in de kerk werd omgegooid in de tijd van **Gajus**, de eerste in de kerkgeschiedenis die de 1000 jaar symbolisch opvatte. Deze man wees ook het boek Openbaring af, omdat hij meende, dat dit door de ketter Cerinthus geschreven was. In dit opzicht geniet vooral **Origenes** bekendheid. Hij werd door velen vereerd maar ook door velen verguisd als ketter. Hij leerde onder andere de bekering van de duivel, hij geloofde niet in een letterlijke opstanding uit de doden en hij noemde het boek Openbaring een boek van wilde dromerijen. Deze man was een groot bewonderaar van de filosofie van **Plato**, een filosoof uit Griekenland, die niets met het christendom te maken had. Als reactie op de filosofie van Plato begon Origenes de boodschap van de Bijbel te vergeestelijken. Hij heeft de meest idiote staaltjes van vergeestelijking getoond.

Toen de kerk zich met de wereld begon te bemoeien en de wijsheid van Christus verruilde voor de filosofie van de wereld, begon men ook de letterlijke uitleg van de Bijbel in te ruilen voor de geestelijke uitleg. Op de wijze van de wereld en op de manier van de Griekse filosofen begon men de Bijbel te lezen en uit te leggen. Hier ging het mis en is het voor vele, vele eeuwen mis geweest!

Opvallend is daarbij, dat men de teksten uit de Bijbel die over de zegeningen voor Israël handelden, toepaste op de kerk, terwijl men de teksten die handelden over de straf van Israël, bleef toepassen op Israël.

Tegen het eind van de derde eeuw horen wij van andere grote Bijbelgeleerden, die allen nog steeds geloofden in een letterlijk duizend jarig vrede-rijk. Ik noem enkele namen: **Commodianus**, **Lactantius**, **Victorinus**, **Appolinaris** en **Methodius** (die in 311 na Chr. de marteldood stierf). Deze Methodius was een groot tegenstander van de vreemde Origenes, die weliswaar door velen

in de tijden na hem geprezen werd, maar die een eigen leer in de kerk ingevoerd heeft.

Hieronimus, die in de vijfde eeuw leefde en zelf niet meer geloofde in de letterlijke vervulling van de profetieën over een vrede-rijk op aarde, moet echter wel erkennen, dat vele kerkelijke mannen en martelaren zulke dingen gezegd hebben.

Ook **Augustinus** werd geleerd op de manier van Origenes de Schriften te verklaren. Hij ging er zelf ook mee verder. Onder zijn invloed raakte de leer van het aardse vrede-rijk, die 3 eeuwen lang algemeen door de gelovigen aanvaard was, op de achtergrond. Alle profetieën die hierover gingen, begon men te vergeestelijken.

Terwijl de één leerde, dat het Duizendjarig rijk begonnen was, toen Christus op Golgotha stierf en daar de duivel overwonnen had en men zelfs leerde, dat Hij daar de duivel gebonden had, leerde de ander, dat het vrede-rijk begonnen was bij de hemelvaart van de Here Jezus. Toen zou de satan gebonden zijn en kon hij de heidenvolken niet meer verleiden. Onder de christenvolken kon hij echter rustig voortgaan met zijn satanisch bedrijf, zoveel hij wil en zoveel hij kan (aldus de Gereformeerde ds. H. Veldkamp). Een volgende leerde, dat het vrede-rijk begonnen was bij de regering van keizer Constantijn de Grote. Men meende, dat de kerk nu het rijk van God op aarde was. De kerk werd immers niet meer vervolgd en er was een christelijke keizer, die overwinnaar was over zijn vijanden.

Wie wat meer kennis heeft van alle profetieën die te maken hebben met het vrede-rijk, ziet duidelijk, dat de profetieën toen niet in vervulling zijn gaan, ja, nog steeds niet in vervulling zijn gegaan. Eigenlijk moeten wij zeggen, dat de kerk van toen, die wij later de R.K. kerk zijn gaan noemen, in zijn lonken naar de wereld, de boodschap van de Bijbel groot onrecht heeft aangedaan en vele, vele gelovigen misleid heeft. Het is jammer, dat men dit in de tijd van de Reformatie niet duidelijk gezien heeft en er afstand van

genomen heeft.

Naast de officiële R.K. kerk zijn er door alle eeuwen heen evangelische gemeenten geweest, die vaak uitgescholden werden voor anabaptisten en chiliasten. In deze gemeenten bleef men trouw aan de doop door onderdompeling, zoals deze door de eerste christenen in de eerste eeuwen voltrokken was, en men bleef geloven in de komst van een aards vrederijk.

Uit de kerkgeschiedenis kennen wij bijvoorbeeld de **Katharen** en de **Waldenzen**, die trouw bleven aan de doop door onderdompeling en aan de verwachting van een aards vrederijk.

In Nederland zijn er steeds predikanten geweest, die wel in een letterlijk vrederijk op aarde geloofden. Eén van hen was de bekende **ds. Isaac Da Costa**. In Gereformeerde kring is men de naam van **vader Brakel**, een leerling van Voetius nog niet vergeten.

Wij kunnen hier nog enkele namen van grote Godsmannen aan toevoegen: Bilderdijk, Prof. Van Oosterzee, Ds. J. van Andel, Abr. Capadose, Joh. de Liefde, Dr. Chantepie de la Saussaye, Ds. Budding, Prof. J.H. Gunning, Ds. A.M. Berkhoff, Joh. de Heer en Ds. C.J. Hoekendijk.

Een ander was de grote theoloog **Bengel** in het midden van de 18e eeuw. Nog een groot theoloog was **Delitzsch**, van wie wij veel horen in de 19e eeuw. In Frankrijk kennen wij bijvoorbeeld **Godet**. In Engeland en Amerika zijn het mannen als **Spurgeon** en **Moody**.

Gelukkig zijn er in onze tijd veel theologen, die de oude visie van de eerste gelovigen weer opgepakt hebben.

De Messias

Jesaja 11:1211 deelt mee, dat de Messias een banier voor de volken

zal opheffen. Hij zal de volken aansporen om de mensen van alle 12 stammen uit hun midden naar het land Israël te laten gaan.¹² Hij zal wonderen voor Zijn volk doen.¹³ Alle volken zullen hiervan getuigen zijn: *“Alle inwoners der wereld en bewoners der aarde, wanneer men de banier opheft op de bergen, zult gij het zien, en wanneer men de bazuin blaast, zult gij het horen.”* (Jesaja 18:3)

¹¹ *En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde.*

¹² *Trekt, trekt door de poorten, bereidt de weg voor het volk, baant, baant de weg, zuivert hem van stenen, heft een banier omhoog boven de volken.* (Jesaja 62:11)

¹³ *Dan zal de Here de zeeboezem van Egypte met de ban slaan en Hij zal zijn hand tegen de Rivier bewegen met de gloed van zijn adem, en Hij zal haar tot zeven beken uiteenslaan en maken, dat men geschoeid daardoor kan gaan. Dan zal er een heerbaan zijn voor de rest van zijn volk, die in Assur overblijven zal, zoals er voor Israël geweest is ten dage, toen het optrok uit het land Egypte.* (Jesaja 11:15,16)

De volken zullen met verbazing ontdekken, dat God het opneemt voor de in hun ogen gesmade stad Jeruzalem. Zij zullen zien hoe God Jeruzalem zal bevrijden uit de macht van de vijandige volken en zij zullen God hiervoor eren.

Jesaja 61 vertelt, dat er een grote verandering onder de Israëlieten zal plaatshebben. Duizenden jaren waren zij “wandelende, vluchtende Joden”. Al die tijd droegen zij de kentekenen van vloek, smaad en schande en werden zij door de volken vernederd. Maar er komt een verandering. De Messias zal hen een hoofdsieraad, een prachtige kroon, geven.¹⁴ Nu zullen zij allen als priesters voor God staan.¹⁵

¹⁴ *... om over de treurenden van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest. En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des Heren, tot zijn verheerlijking.* (Jesaja 61:3)

... gij zult een sierlijke kroon in de hand des Heren zijn, een koninklijke tulband in de hand van uw God. (Jesaja 62:3)

¹⁵ *... maar gij zult priesters des Heren heten, dienaars van onze God genoemd worden; gij zult het vermogen der volken genieten en u op hun heerlijkheid*

beroemen. (Jesaja 61:6)

Kenmerken van het vrede-rijk

In Openbaring 20:1-7 wordt maar liefst zes keer gezegd, dat het komende vrede-rijk 1000 jaar zal duren. Er is geen enkele reden om het getal 1000 figuurlijk op te vatten.

In de Bijbel vinden wij verschillende perioden waarin op een bijzondere wijze de getallen 6 en 7 (of: zes plus één) verwerkt zijn.

Een type van het vrede-rijk vinden wij in de sabbath.

- God schiep de wereld in zes dagen en rustte op de zevende dag.
- De Israëlieten moesten zes dagen werken en op de zevende dag rusten.

Daarnaast hebben wij typen in de perioden van 6e en 7e jaar, maar ook in 49e en 50e jaar.

Sommige rabbijnen hebben in vroeger tijden hieruit de conclusie getrokken, dat het op deze wijze ook zal gaan met het Messiaanse rijk. Zij verwachtten, dat er zes perioden van 1000 jaar zouden komen, waarin de mensen zouden werken. Daarna zou er een 7e periode van 1000 jaar komen, waarin de mens rust en vrede zou hebben.

De kerkvaders dachten ongeveer op dezelfde wijze. Zij verdeelden de tijd als volgt:

- 2000 jaar van Adam tot Abraham, dat is 2000 jaar zonder wet.
- 2000 jaar van Abraham tot Christus, dat is 2000 jaar onder de wet.
- 2000 jaar van Christus tot aan Zijn wederkomst, dat is 2000 jaar onder de genade.

- 1000 jaar het Messiaanse vrede-rijk.

Wanneer zal dit vrede-rijk komen?

Uit Handelingen 15 zagen wij al, dat dit rijk zal komen ná de periode van de Gemeente. Wat gaat er dan met de Gemeente gebeuren?

1. **De opname der gemeente** (1 Thessalonicenzen 4:13-18). Hierbij zal de Here Jezus komen in de lucht en niet op aarde. Hij zal komen als een dief in de nacht.
2. **De openbaring van de antichrist** (2 Thessalonicenzen 2:3), direct na de opname der Gemeente en direct bij het aanbreken van de Grote Verdrukking.
3. **De periode van de Grote Verdrukking**. Volgens de profeet Daniël zal deze periode 7 jaar duren en verdeeld zijn in twee periodes van ieder 3 ½ jaar.
4. **De Here Jezus zal op aarde komen**. Zijn voeten zullen staan op de Olijfberg. Hij komt om als Koning te heersen. Iedereen op de gehele wereld zal Hem zien bij Zijn komst.

Jeruzalem

Jeruzalem heeft in 1996 het 3000 jarig bestaan van de stad gevierd. Er werd gevierd, dat het toen 3000 jaar geleden was, dat koning David de stad Jebus veroverde.

Als het om Gods handelen met de mens gaat, is Jeruzalem door de eeuwen heen de belangrijkste plaats op aarde geweest. Hier leefden de koningen uit het huis van David. Hier stond hun koninklijk paleis. Hier stond de tempel. Hier werden de verzoenende offers gebracht. Hier stierf de Here Jezus. Hier stond Hij op uit de dood en hier zal Hij wederkomen. Hier ontving een geselecteerde groep Joodse mensen de Heilige Geest, waarna hun beweging uitgroeide

over de gehele aarde. Hier hebben wij de stad, waaraan God Zijn Naam verbonden had. De naam van deze stad komt maar liefst 781 keer voor in de Bijbel; 667 keer in het Oude Testament en 114 keer in het Nieuwe Testament. De rabbijnen hebben geteld, dat er maar liefst 60 verschillende namen aan deze stad worden gegeven, waarvan Sion de meest gebruikte is. Andere namen zijn: Stad van God, de berg van de HERE, Mijn stad, Mijn heilige berg, enz.

Zowel Joël als Zacharia noemde Jeruzalem de stad van God (Joël 3:17; Zacharia 8:3). God heeft deze stad uitgekozen om daar te wonen. Als Zacharia 3:2 vanuit het Hebreeuws vertaald wordt, staat daar letterlijk: *“En de HERE zei tot satan: Moge de HERE u bestraffen, satan, ja moge de HERE bestraffen, u die Jeruzalem gekozen hebt.”* Uit deze vertaling blijkt, dat satan ook zijn oog op de stad Jeruzalem heeft laten vallen en deze stad uitgekozen heeft om zich daar te vestigen. Dit zal hij ook doen in de periode van de Grote Verdrukking, zoals Paulus ons zegt in 2 Thessalonicenzen 2:4:

... de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.

Er zal een verandering in deze situatie komen, als de tijd van de heidenen vervuld is, zo zei de Here Jezus. Jeruzalem zal dan niet langer vertrapt worden: *“Jeruzalem zal door heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn.”* (Lucas 21:24)

Jeruzalem zal dan door God bevrijd worden van zijn vijanden, die dan door God verdelgd zullen worden: *“Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken.”* (Zacharia 12:9)

Jeruzalem zal opnieuw door God uitgekozen worden om daar Zijn troon te vestigen: *“Jubel en verheug u, gij dochter van Sion! want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des Heren.”*

(Zacharia 2:10 en 8:3).

De Here Jezus zelf noemde Jeruzalem de stad van de grote Koning: *“Maar Ik zeg u, in het geheel niet te zweren... bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote Koning is.”* (Mattheüs 5:35). Tot op de dag van vandaag is de Here Jezus nog geen Koning geweest in Jeruzalem.

Jeruzalem zal de toekomstige hoofdstad van de wereld worden. Dit zal zijn in de tijd, waarin Israël het hoofd van de volkeren zal zijn (Zacharia 8:1-23). Dan zullen de Israëlieten vanuit de gehele wereld naar het eigen land zijn teruggekeerd en zullen deze teruggekeerden ook weer in Jeruzalem wonen:

“Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik verlos mijn volk uit het land van de opgang en uit dat van de ondergang der zon; Ik breng hen terug en zij zullen binnen Jeruzalem wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, in trouw en in gerechtigheid.” (Zacharia 8:7,8).

Israël en Jeruzalem krijgen een nieuwe naam

Het Joodse volk zal eindelijk komen op de plaats waar het geestelijk moet zijn: een volk op een hoog geestelijk niveau. De gehele wereld zal zien, dat Israël weer het heilige volk van God is en dat het nu ook zal leven onder de zegen van God. De gehele wereld zal Israël eindelijk zijn rust en Goddelijke zegen gunnen, zo leert Jesaja 62:2: *“Volken zullen uw heil zien, alle koningen uw heerlijkheid en men zal u noemen met een nieuwe naam, die de mond des Heren zal bepalen.”*

In Jesaja 62 doet God Israël verschillende beloften, die in de tijd van het Messiaanse rijk in vervulling zullen gaan:

1. Een belofte over een nieuwe naam voor het volk.
2. Een belofte over herstel van het land.

3. Een belofte over de stad Jeruzalem, die weer volledig in Joodse handen zal zijn.
4. Een belofte over herbouw van de tempel, waardoor God weer temidden van Zijn volk zal wonen.

Hij, die Abram een nieuwe naam gaf en hem Abraham noemde, die Jacob een nieuwe naam gaf en hem Israël noemde, die Simon een nieuwe naam gaf en hem Petrus noemde, gaat ook het volk Israël een nieuwe naam geven.

Israëls naam zal niet meer “verlatene” (in het Hebreeuws Azubah) zijn (vgl. 1 Koningen 22:42, waar staat dat de moeder van koning Josafat zo heette). Dat was Sion wel. *“Sion zegt: de HERE heeft mij verlaten en de HERE heeft mij vergeten.”* (Jesaja 49:14) Maar nu niet meer. Zie ook Jesaja 62:12. De Here zal Sion niet begeven en haar niet verlaten. Israël zal Chephtsibah genoemd worden, dat is “Welgevallen”. De vrouw van koning Hizkia en moeder van Manasse had ook deze naam (2 Koningen 21:1). Het wil zeggen, dat God Zich in Israël zal verlustigen, verheugen, verblijden.

Hoewel aangekondigd wordt, dat Israël een nieuwe naam zal krijgen, wordt niet meteen gezegd, wat die nieuwe naam zal zijn. Pas in vers 4 horen wij, dat God zegt: *“De HERE heeft een welgevallen aan u.”* Het zou weleens kunnen zijn, dat dit de nieuwe naam is. In Jeremia wordt ook gezegd, dat zij een nieuwe naam zullen krijgen. *“In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem veilig wonen, en zo zal men het noemen: de Here onze gerechtigheid.”* (Jeremia 33:16) Als Israël weer zal schitteren als een diamant aan Gods vinger en de tempel weer het centrum van de dienst aan God zal zijn, zal God grote vreugde in hen hebben.

Er is sprake van een sierlijke kroon. Deze “kroon” verwijst naar de muts van de hogepriester (Exodus 28:4 en Zacharia 3:5). Er is ook sprake van een koninklijke tulband. Dit verwijst naar de hoed van de koning (Ezechiël 21:26-31). Samen zeggen de kroon en de muts iets over Israëls toekomstige betekenis. Israël zal zijn koninklijke

en priesterlijke taak verstaan.

Israël zal zijn belangrijke taak opnemen. De Israëlieten zullen een sierlijke kroon en een koninklijke tulband zijn in de hand van de Here. Er staat niet, dat Israël een kroon en een tulband zal zijn op het hoofd van de Here. Dat is immers de plek waar je een kroon of een tulband verwacht. Neen, Israël zal de kroon en de tulband zijn in de hand van de Heer. Dat betekent, dat God Israël als een sieraad zal dragen en zowel aan het volk zelf als aan de gehele wereld zal tonen, wat dit volk voor Hem betekent!

Een groot deel van het volk heeft door de eeuwen heen het gevoel gehad, dat God hen naast Zich neergelegd had. Zij hebben zich van God verlaten gevoeld. Israël meende, dat het door God vergeten was, zoals Jeremia zei: *“Dit is Sion, om wien zich niemand bekommert!”* (Jeremia 30:17 in de Canisius vertaling). Rabbi Dr. I.W. Slotki vertaalt met Kimchi: *“Sion, er is niemand die voor haar zorgt (of naar haar omkijkt).”* Of, zoals Jesaja gezegd had: *“Maar Sion zegt: de HERE heeft mij verlaten en de HERE heeft mij vergeten.”* (Jesaja 49:14) Maar nu wordt er wel naar Sion omgekeken. God kijkt naar haar om! *“Niet verlaten Stad”* is ook *“Niet vergeten Stad”*. Het lijden van Israël door de eeuwen heen lijkt een beetje op het lijden van Israëls Messias, die vanaf het kruis riep: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”*

Zij hebben zich afgevraagd waar God was, toen zij in de voorbije tijden zo verschrikkelijk moesten lijden onder de verdrukking en de haat van de volken. Nu komt er ineens een heel bijzonder antwoord. God zegt: *“Jullie zijn in Mijn hand. Jullie werden door de volken gekend als het volk met de vervloekte gele ster op je jas. Voor Mij ben je het volk, dat als een sierlijke kroon en een prachtige tulband in Mijn hand is. En wie van de volken kan dat jullie nazeggen? Welk ander volk is er zo dierbaar voor Mij? Welk ander volk is zo in Mijn hand en wordt zo door Mij gedragen en gekoesterd? Zoals een bruidegom alleen maar grote liefde heeft voor zijn bruid, zo gaat Mijn liefde ook alleen naar jullie uit.”*

Hier wordt een prachtig beeld gebruikt. Israël stond na de uittocht uit Egypte aan de voet van de Sinaï. Daar werden zij pas echt “het volk van God”. Daar sloot God Zijn verbond met hen. Daar werden zij als het ware “de vrouw van God”. Rabbi Shmuel Yerushalmi zegt het anders. Hij zegt: “Bij de Sinaï ging het volk in ondertrouw. Het eigenlijke huwelijk wordt nu [dat is dus bij de aanvang van het Messiaanse rijk] pas echt voltrokken.”

Israël zal dus kroon en tulband zijn; niet op het hoofd van de Here God, maar in Zijn hand. Hij zal hen in Zijn hand houden om steeds naar hen te kijken. Anders gezegd: Sions heil gaat op als een lichtglans en zijn verlossing gaat op als een brandende fakkel. Zoals een brandende fakkel uit de verte gezien wordt, zo zal Sions heil zichtbaar zijn voor alle volken.

Herstel van het land

Israëls land zal niet meer “Woestenij” heten, maar “Gehuwde” (vergelijk Jesaja 54:1 v.v.). In Jesaja 62:8 lezen wij, dat God zweert bij Zijn rechterhand en bij Zijn machtige arm, dat Hij ervoor zal zorgen, dat het volk nooit meer gebrek zal lijden. God zal als een beschermende muur rond Zijn volk zijn, zodat geen vijand meer schade kan berokkenen aan de Joden. Zij zullen het Messiaanse vrederijk binnengaan en ongekende rust en vrede genieten. Nooit meer zullen vijanden het land plunderen of de bewoners doden of verminken.

Het Joodse volk zal zich realiseren, dat zij niet door hun leger beschermd worden, maar dat zij uiteindelijk door God Zelf beschermd worden. Niet de soldaten van het leger zijn de wachters op Israëls muren, die niet sluimeren of slapen, maar het volk bewaken en bewaren. Neen, God is Israëls Bewaarder, zoals Hij al aangekondigd had in Psalm 121. Nu zal het volk hiervoor God loven en prijzen. De volgende belofte van God zal dan in vervulling gaan: *“Een land, waarvoor de HERE, uw God, zorgt;*

bestendig zijn de ogen van de HERE, uw God, daarop gericht, van het begin des jaars tot het einde.” (Deuteronomium 11:12)

God heeft niet alleen liefde voor het Joodse volk, maar ook voor het Joodse land. Het was het land dat Hij Zelf gekozen had voor Zijn heerlijkheid. Hier leefden Zijn mensen, die wij als mannen en vrouwen Gods hebben leren kennen. Hier waren David en Salomo koning over Gods volk. Hier profeteerden grote mannen Gods over de toekomst van Gods volk en Gods land. Hier leefde en stierf de Here Jezus. Hier stond Hij op uit de dood. Vanuit dit land keerde Hij naar de hemel terug en in dit land zal Hij wederkomen.

In het vorige hoofdstuk had God al het volgende beloofd: “...om over de treurenden van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest. En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des HEREN, tot Zijn verheerlijking. Zij zullen de overoude puinhopen herbouwen, het verwoeste uit vroeger tijd doen herrijzen en de steden vernieuwen, die in puin liggen, die verwoest hebben gelegen van geslacht op geslacht.” (Jesaja 61:3,4)

Later zal Jesaja aankondigen: “Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten; zij zullen niet bouwen, opdat een ander er wone; zij zullen niet planten, opdat een ander het ete, want als de levensduur der bomen zal de leeftijd van Mijn volk zijn en van het werk hunner handen zullen Mijn uitverkorenen genieten. Zij zullen niet tevergeefs zwoegen en geen kinderen voortbrengen tot een vroegtijdige dood, want zij zullen een door de HERE gezegend geslacht zijn, en hun nakomelingen met hen. En het zal geschieden, dat Ik antwoorden zal, voordat zij roepen; terwijl zij nog spreken, zal Ik verhoren.” (Jesaja 65:21-24)

Stad en tempel

De tempel zal niet als een soort monument herbouwd worden, hij zal weer functioneren als in vroeger dagen. De woorden “zij die het oogsten, zullen het eten en de HERE loven, en zij die hem inzamelen, zullen hem drinken in de voorhoven van Mijn heiligdom” (Jesaua 62:9) herinneren aan het brengen van de tienden, zoals dit in vroeger dagen in het heiligdom geschiedde. “In uw woonplaatsen zult gij de tiende van uw koren niet mogen eten, noch die van uw most en uw olie, noch de eerstelingen van uw runderen en van uw kleinvee, noch iets van de gelofteoffers, die gij beloven zult, noch uw vrijwillige offers, noch uw wijgeschenken. Maar voor het aangezicht van de HERE, uw God, zult gij ze eten, op de plaats die de HERE, uw God, verkiezen zal, gij en uw zoon en uw dochter, uw dienstknecht en uw dienstmaagd, en de Leviet, die binnen uw poorten woont, en gij zult u verheugen voor het aangezicht van de HERE, uw God, over alles wat gij ondernomen hebt.” (Deuteronomium 12:17,18 zie ook 14:23 v.v. en 16:13 v.v.)

“Te dien dage zal in het land Juda dit lied gezongen worden: wij hebben een sterke stad; Hij stelt heil tot muren en voorwal. Opent de poorten, opdat een rechtvaardig volk binnenga, dat zijn trouw bewaart.” (Jesaja 26:1) “Maar gij zult u verblijden en juichen voor eeuwig over hetgeen Ik schep, want zie, Ik schep Jeruzalem tot jubel en zijn volk tot blijdschap. En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over Mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord worden het geluid van geweën of van geschreeuw.” (Jesaja 65:18,19)
Jeruzalem zal de plaats zijn van Gods vreugde en vrede.

De tempel

Religieuze Joden zien uit naar de dag, dat er weer een tempel in Jeruzalem zal staan. Het zal “de derde tempel” van Jeruzalem worden. Deze tempel zal gebouwd worden naar het voorschrift, zoals dit door Ezechiël (in hoofdstuk 40 v.v.) beschreven wordt. Zij geloven dat deze tempel door de komende Messias gebouwd zal

worden. De grote Joodse geleerde Moses Maimonides (1135-1204), in rabbijnse literatuur bekend als “Rambam” schreef:

“Als uit het huis van David een koning zal opstaan, die de woorden van de Torah zal overdenken en de geboden Gods zal volbrengen, net zoals zijn voorvader David dit deed, in overeenstemming met de mondelinge en de geschreven wet, als hij geheel Israël zal aanmoedigen de geboden te onderhouden, als hij de strijd des Heren zal strijden, dan mogen wij aannemen, dat hij de Messias is. Als hij de omliggende volken zal overwinnen, de tempel op de eigen plaats zal bouwen en de verstrooiden van Israël in het eigen land bijeen verzamelen zal, dan is hij zeker de Messias. Als hij in dit alles niet zal slagen, of als hij gedood zal worden, dan is hij zeker niet degene, die in de Bijbel beloofd en verwacht werd.” (Laws of Kings, 11, 4)

Rabbi Akiva, die leefde van 50-135, was een groot optimist. Toen hij eens met enkele collega's keek naar de puinhopen van de verwoeste tempel en de collega's weenden, omdat ze een vos over de ruïne van het Heilige der Heiligen zagen lopen, vroeg Akiva hen waarom zij huilden. Zij zeiden: “Dit is de plaats waarvan gezegd is ‘de onbevoegde die hier nadert, zal ter dood gebracht worden’ (Num. 1:51). En nu lopen er vossen rond.” Akiva vatte daar juist hoop uit, door er op te wijzen, dat nu de ondergang van de tempel geprofeteerd en vervuld was, ook de profetie van de herbouw van de tempel in vervulling zou gaan. Hiermee vertroostte hij zijn collega's. (Talmoed, Makkot 24b)

In het lied Addir Hu (Machtig is Hij) zingen de Joden, dat God machtig en groot is en smeken zij Hem om de tempel spoedig, nog in onze dagen, te herbouwen. (Encyclopedia Judaica, II, 257)

Gods heerlijkheid zal in die tijd zowel in en door de Messias openbaar worden alsook in de tempel. Jesaja 4:5 leert dat in die tijd de wolk- en vuurkolom als teken van Gods heerlijkheid (de

shekinah) in de tempel zullen zijn. De heerlijkheid des HEREN, die bij het aanbreken van de Babylonische ballingschap (ruim 2500 jaar geleden!) uit de tempel verdwenen was, zal dan eindelijk terugkeren, zoals ook de profeet Ezechiël aangekondigd heeft. God zal weer zichtbaar bij Zijn volk wonen.

Voor de religieuze Joden is het absoluut zeker, dat er een derde tempel komt en dat deze gebouwd zal worden door de Messias.

De betekenis van het heiligdom als huis van God en als bedehuis

De tabernakel en later de tempel had een tweevoudige betekenis: Zowel voor God als voor de mens had het heiligdom betekenis.

In de Torah krijgt het volk Israël de opdracht om een huis voor God (in het bijzonder voor de ark des verbonds) op te richten met als doel er offers te brengen en er het Paas-, Pinkster- en Loofhutfest te vieren. Het was ook een plaats van gebed, zowel voor de priester, het gehele volk als de individuele Israëliet. In de tijd van de ballingschap was de tempel zelfs de plaats in welke richting men bad (1 Koningen 8:44-48 en Daniël 6:11).

De tempel was Gods huis (Jesaja 2:2,3; Jeremia 23:11; Ezechiël 8:14,16; Joël 1:13-16; Micha 4:1,2; Haggai 1:14). Hier woonde “Zijn Naam” (Jeremia 7:12). Over deze plaats was Zijn Naam uitgeroepen (Jeremia 7:30; 34:15). Hier was “de Troon der Heerlijkheid” (Jeremia 17:12).

Toen er nog een tabernakel was, trok de Here met Zijn volk rond, was Hij met Zijn volk onderweg (2 Samuël 7:6,7). De tabernakel was de aardse verblijfplaats van de Here God. Zo was het ook bedoeld. De opdracht om de tabernakel te maken, luidde: *“En zij zullen Mij een heiligdom maken en Ik zal in hun midden wonen.”* (Exodus 25:8)

Later werd dit herhaald:

“Ik zal in het midden van de Israëlieten wonen en Ik zal hun tot een God zijn. En zij zullen weten, dat Ik, de HERE, hun God ben, die hen uit het land Egypte geleid heb, opdat Ik in hun midden wone; Ik ben de HERE, hun God.” (Exodus 29:45,46)

In het volgende Bijbelboek wordt het op een andere wijze beschreven:

“En Ik zal Mijn tabernakel in uw midden zetten en Ik zal geen afkeer van u hebben, maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn.” (Leviticus 26:11,12)

Psalm 99:5 en Jesaja 66:1 wijzen erop, dat de ark des verbonds beschouwd moest worden als de voetbank van Gods voeten.¹⁶ Hij woonde immers te midden van de cherubs:

¹⁶ *Zo zegt de Here: De hemel is mijn troon en de aarde de voetbank mijner voeten.* (Jesaja 66:1)

“... en zij brachten vandaar de ark van het verbond des Heren der heerscharen, die op de cherubs troont...” (1 Samuël 4:4)

“Herder Israëls... Gij, die op de cherubs troont, verschijs in lichtglans.” (Psalm 80:2).

Het heiligdom moest de woonplaats van Gods heerlijkheid zijn.¹⁷ Aan het eind van het boek Exodus wordt dit als volgt beschreven: *“En de wolk bedekte de tent der samenkomst en de heerlijkheid des HEREN vervulde de tabernakel, zodat Mozes de tent der samenkomst niet kon binnengaan, want de wolk rustte daarop en de heerlijkheid des HEREN vervulde de tabernakel.”* (Exodus 40:34,35)

¹⁷ *Ik zal dan dáár samenkomen met de Israëlieten, en zij zullen door mijn heerlijkheid geheiligd worden.* (Exodus 29:43)

De tempel als huis van studie

De tempel was ook de plaats waar het Woord van God bestudeerd

werd. Zo ook was de Here Jezus overdag in de tempel, waar Hij onderwijs gaf. 's Morgens vroeg al kwam het volk naar de tempel om Hem te horen spreken. Zie Lucas 21:37,38. Handelingen 3 en 4 tonen ons, dat ook de apostelen steeds in de tempel te vinden waren, waar zij onderwijs gaven aan het volk.

De profetie van Ezechiël

De laatste hoofdstukken van het boek Ezechiël zijn uniek in de profetische literatuur. Hier wordt ons een periode beschreven, waarin de mens in vrede en harmonie zal leven met de wereld om hem heen, met zijn medemensen en bovenal met God. Als het om die nieuwe tijd in de wereldgeschiedenis gaat, wijst Ezechiël in de eerste plaats op de tempel, die dan gebouwd zal worden. Pas veel later, in Ezechiël 48:30-35 heeft hij het over de stad en haar nieuwe naam, die zal luiden: *“De HERE is aldaar.”*

Toen de Joden uit de Babylonische ballingschap terugkeerden, was het boek Ezechiël al geschreven, dus ook de profetieën over de tempel. Toch bouwden de Joden de tweede tempel niet volgens het model van Ezechiël, maar volgens het model van Salomo. De opdracht om een tempel te bouwen, volgens de gegevens van Ezechiël heeft dus nog nooit plaats gehad. De vervulling van deze profetie gaat niet door... óf komt nog! Wij houden ons vast aan teksten als: *“Hoeveel beloften Gods er ook zijn, in Hem is het ‘Ja’.”* (2 Corinthe 1:20) De genadegaven en de roeping Gods zijn immers onberouwelijk! (Romeinen 11:29) Wij geloven dan ook, dat de profetieën van Ezechiël 40 v.v. nog letterlijk in vervulling zullen gaan.

De tempel opnieuw een huis voor God

De betekenis die de tabernakel en de beide tempels hadden, zal in de toekomst gegeven worden aan de te bouwen derde tempel: God

zal weer bij Zijn volk wonen:

“Ik (God) zal Mijn heiligdom voor eeuwig te midden van hen stellen. Mijn woning zal bij hen zijn... Mijn woning staat voor eeuwig te midden van hen.” (Ezechiël 37:26-28) De heerlijkheid van de God van Israël zal uit Oostelijke richting komen en de aarde zal stralen vanwege zijn heerlijkheid. En de heerlijkheid des HEREN zal *“het huis”* (de tempel) binnengaan. Dit zal weer de plaats van Gods troon en de plaats van Zijn voetzolen zijn, waar Hij tot in eeuwigheid onder de Israëlieten zal wonen. Het huis Israëls zal Zijn heilige Naam niet meer verontreinigen. God zal onder hen wonen tot in eeuwigheid. Zie Ezechiël 43:1-9. Dit was bijvoorbeeld al aangekondigd in Psalm 132:13,14 waar staat, dat de HERE Sion verkoren heeft om er te wonen en dat dit voor altijd Zijn rustplaats zal zijn.

Er zullen weer offers gebracht worden

De mensen zullen weer offers brengen. Dit wordt zowel in Ezechiël als in Jeremia verklaard. Als er aan David een *Spruit der gerechtigheid* zal ontspruiten, zal Juda verlost worden en zal Jeruzalem veilig wonen. In die dagen zullen er weer brandoffers, spijsoffers en slachtoffers gebracht worden.

“Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik het goede woord in vervulling zal doen gaan, dat Ik over het huis van Israël en het huis van Juda gesproken heb. In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen. In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem veilig wonen en zó zal men het noemen: ‘De HERE onze gerechtigheid’. Want zo zegt de HERE: Nimmer zal het David ontbreken aan een man, die op de troon van het huis Israëls gezeten is; en de Levitische priesters zal het nimmer ontbreken voor mijn aangezicht aan een man die brandoffers offert, spijsoffers ontsteekt en slachtoffers brengt al de dagen.” (Zie Jeremia

33:11,14-18) Hier wordt niet gezien op de periode van Jezus' eerste komst. Dit spreekt duidelijk over de periode van Jezus' wederkomst. Jesaja 56:7 voegt daar aan toe: *“Hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op Mijn altaar.”* (Zie ook Ezechiël 40:39)

Ook zullen er dus weer priesters zijn, die hun priesterlijke werk in de tempel zullen verrichten. Ezechiël zegt: *“Dit vertrek met de voorzijde op het zuiden is voor de priesters die in de tempel dienst doen en het vertrek met de voorzijde op het noorden is voor de priesters die bij het altaar dienst doen.”* (Ezechiël 40:45,46)

De tempel als huis van gebed

De tempel zal weer een plaats van gebed zijn. *“Zij zullen komen en zich neerbuigen voor de HERE op de heilige berg te Jeruzalem”* (Jesaja 27:13). *“Want de dag is daar, dat de wachters roepen op het gebergte van Efraïm: Komt, laat ons opgaan naar Sion, tot de HERE, onze God.”* (Jeremia 31:6)

In die komende dagen zullen niet alleen Israëliërs naar de nieuwe tempel gaan om daar tot God te bidden, maar ook grote aantallen niet-Joden zullen naar Jeruzalem gaan om daar een ontmoeting met God te hebben.

“En het zal geschieden in het laatste der dagen, dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heen stromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jacobs...” (Jesaja 2:2,3).

Elders lezen wij: *“... hen zal Ik brengen naar Mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in Mijn bedehuis... want Mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.”* (Jesaja 56:7)

“Te dien tijde zal men Jeruzalem noemen ‘de Troon des HEREN’ en alle volken zullen zich daarheen verzamelen om de Naam des HEREN te Jeruzalem, en zij zullen niet meer wandelen naar de verstoktheid van hun boos hart.” (Jeremia 3:17)

De tempel als huis van studie

Ten slotte zal de tempel ook weer gebruikt worden als huis van studie:

“Komt laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jacobs, opdat Hij ons lere aangaande Zijn wegen en opdat wij Zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN Woord uit Jeruzalem.” (Jesaja 2:3)

Toekomst voor Israël en de tempel

God zal nog eenmaal op een bijzondere wijze aan Israël verschijnen. De profetieën spreken duidelijke taal. God heeft Zijn volk Israël niet verstiten. Na de periode van de Gemeente zal Hij *“de vervallen hut van David weder opbouwen”* (Handelingen 15:16). Hij zal tot hen komen, zoals Hij eens voor de eerste maal tot hen kwam. De bazuin, de sjofar, zal opnieuw klinken:

“Dan zal de HERE hun verschijnen en Zijn pijl zal als de bliksem uitschieten en de Here HERE zal de bazuin blazen en optrekken in zuiderstormen.” (Zacharia 9:14)

Jesaja vult hierbij aan: *“En het zal te dien dage geschieden, dat er op een grote bazuin (sjofar) geblazen zal worden en zij die verloren waren in het land Assur en die verdreven waren in het land Egypte, zullen komen en zich neerbuigen voor de HERE op de heilige berg te Jeruzalem.” (Jesaja 27:13)*

De komst van de Messias - die wij de wederkomst van de Here

Jezus noemen - zal zijn als het verschijnen van God Zelf. Bij Zijn komst zal Hij de verdreven Joden uit alle landen der wereld bijeen brengen in het beloofde land. Dan zullen zij zich in aanbidding neerbuigen voor God Zelf. Zij zullen samenkomen op de berg Sion, de tempelberg. *“God zal hen verlossen als de kudde die Zijn volk immers is. Zij zullen kroonjuwelen zijn, die zullen blinken in Zijn land.”* (Zacharia 9:16) Dit is de dag van de toekomst, waarvan de Here Jezus gezegd heeft, dat Hij Zijn engelen zal uitzenden met luid bazuingeschal om de uitverkorenen (dat zijn de mensen van het uitverkoren volk!) te verzamelen uit de vier windstreken. Zie Mattheüs 24:31.

God Zelf zal de tempel binnengaan

Als die dag aanbreekt, zal er een eind gekomen zijn aan de lijdens tijd van het volk Israël. Sinds de Babylonische ballingschap heeft het volk geleefd onder de straf op zijn zonden. Kort vóór de ballingschap verliet de heerlijkheid des Heren de tempel van Jeruzalem (Ezechiël 9:3; 10:4,18,19; 11:23). De heerlijkheid des Heren verdween via de Olijfberg en zal pas bij de tempel van het Messiaanse rijk (de toekomstige tempel) terugkeren en dan opnieuw de tempel vullen. *“En de heerlijkheid des HEREN ging het huis binnen door de poort die naar het oosten gericht was... en zie de heerlijkheid des HEREN vervulde het huis.”* (Ezechiël 43:4,5) Dan zal God tot in eeuwigheid bij de Israëlieten wonen. *“Dit is de plaats van Mijn troon en de plaats Mijner voetzolen, waar Ik wonen zal onder de Israëlieten tot in eeuwigheid; het huis Israëls zal Mijn heilige Naam niet meer verontreinigen, zij noch hun koningen....”* (Ezechiël 43:7)

De Here Jezus zal Koning zijn in Jeruzalem en over de gehele aarde

In de tijd vóór de zondeval had de mens direct contact met God, als God de mens in het paradijs opzocht. In de tijd van de tabernakel en de tempel woonde God opnieuw te midden van Zijn volk. Toen de Here Jezus op aarde was, was Hij daar als de grote Immanuël: God met ons.

De profeten hebben aangekondigd, dat de komende Messias Koning zal zijn in Jeruzalem. Ja, Hij zal koning zijn over de gehele aarde, dus niet alleen over Israël! (Ezechiël 37:24, 26,27 en Zacharia 14:9,16)

Israël zal het belangrijkste volk op aarde zijn

In de eerste plaats zal Israël in die tijd vergeving van zijn zonden ontvangen (Jeremia 31:34).¹⁸ In die tijd zal de Heilige Geest massaal over het volk komen, zoals Joël in het tweede hoofdstuk van zijn boek ons vertelt.

¹⁸ *Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.*

Direct na de uittocht uit Egypte had God Israël duidelijk gemaakt, dat zij als koningen en priesters op aarde moesten leven (Exodus 19:6). God had in die tijd zelfs beloofd, dat als de Israëlieten trouw aan Hem zouden zijn, dat Hij hen dan zou verheffen boven alle volken op aarde.

“En de HERE heeft heden van u het woord aanvaard, dat gij zijn eigen volk zult zijn, zoals Hij u gezegd heeft, en dat gij al zijn geboden zult onderhouden. Dan zal Hij u verheffen tot een lof, een naam en een sieraad, boven alle volken die Hij geschapen heeft en dan zult gij een volk zijn, geheiligd aan de HERE, uw God, zoals Hij gezegd heeft...

Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt,

dan zal de HERE, uw God, u verheffen boven alle volken der aarde.”
(Deuteronomium 26:18,19; 28:1) Zij konden het toen echter niet.

In de periode van het vrederijk zal de oude opdracht opnieuw aan Israël worden gegeven en zullen zij de opdracht wèl uitvoeren. Dan zullen de Israëlieten *“priesters des HEREN heten, dienaars van onze God genoemd worden; gij zult het vermogen der volken genieten en u op hun heerlijkheid beroemen.”* (Jesaja 61:6).

De (heidense) volkeren zullen tot bekering komen en God gaan dienen

In de prachtige 72e Psalm staat, dat in die tijd alle koningen zich voor de komende Messias-Koning zullen neerbuigen en alle volkeren Hem zullen dienen (Psalm 72:8-11):

*Hij heerse van zee tot zee,
van de Rivier tot de einden der aarde.
Mogen voor hem de woestijnbewoners zich bukken,
zijn vijanden het stof lekken;
de koningen van Tarsis en de kustlanden
hem geschenken brengen,
de koningen van Saba en Seba
hem schatting offeren,
mogen alle koningen zich voor hem nederbuigen,
alle volkeren hem dienen.*

Jesaja voorzegt, dat in die tijd *de volken de wortel van Isai zullen zoeken* (Jesaja 11:10). Jesaja zegt verder, dat in die tijd de tempel een bedehuis zal zijn voor alle volken (Jesaja 56:6-8).

De profeet Zefanja zegt van die tijd, dat God dan aan de volkeren andere, reine lippen zal geven opdat zij allen de Naam des Heren zullen aanroepen en Hem dienen (Zefanja 3:9,10). Zacharia zegt, dat in die tijd vele natiën en machtige volken zullen komen om de

Here der heerscharen te Jeruzalem te zoeken (Zacharia 8:20-23 en 14:16)

In de tijd van het vrederijk, zal de aarde *vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken* (Jesaja 11:9).

De satan zal gedurende deze 1000 jaar gebonden zijn

Openbaring 20:1-3 vertellen ons, dat de duivel, die hier met alle namen genoemd wordt zoals wij hem kennen: duivel, satan, draak, oude slang, gedurende deze 1000 jaar gebonden zal zijn. In die periode zal hij niet meer in staat zijn om de volken te verleiden.

Het gaat hier niet over één volk, Israël, dat vergeestelijkt zou kunnen worden tot de kerk, maar het gaat hier om alle volken op aarde. Hier blijkt duidelijk, dat de hele vergeestelingsleer een monster wordt, als je hem zo gaat toepassen.

Er zal vrede, gerechtigheid en vreugde op aarde zijn

Aan al het onrecht dat de wereld vervult, zal een einde gekomen zijn. Er zal ware gerechtigheid en heerlijkheid zijn (Jesaja 2:4; 11:3-5,9).

Er zal geen oorlog of oorlogsdreiging meer zijn. Er zal absolute vrede en harmonie tussen de mensen en de volken zijn (Jesaja 2:4; 9:5,6). De legers worden opgeheven. Kazernes zullen voor andere doeleinden gebruikt kunnen worden. Er zal geen wapenindustrie meer zijn. Ook geen wapenhandelaren. Jesaja zegt, dat zij dan hun zwaarden zullen omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen (Jesaja 2:4). De militaire uitrustingsstukken, zoals militaire kleding, zullen vernietigd worden (Jesaja 9:4).

Er zal geen verdriet meer zijn. De mensen zullen in vreugde leven. Er zal werkelijk geluk op aarde zijn. In de gezinnen zal rust zijn. De Bijbel spreekt over een periode van grote vreugde. (Jesaja 8:23-9:2; 25:6-8)

Jesaja profeteert, dat men in die tijd geen kwaad zal doen noch verderf zal stichten op gans Gods heilige berg. (Jesaja 11:9)

De mensen zullen een goede gezondheid genieten en oud worden

Wij lezen in de Bijbel, dat de mensen na de zondeval nog steeds een hoge leeftijd bereikten. Adam bijvoorbeeld werd 930 jaar, terwijl Methusalah zelfs 969 jaar oud werd.

In het komende vreedrijk zal de dood niemand meer voortijdig uit het leven rukken. De honderdjarigen zullen dan “jong” genoemd worden. De mensen zullen dan de leeftijden van de bomen bereiken (Jesaja 65:20,22,23).

De mensen zullen een goede gezondheid hebben. De ogen der blinden zullen dan geopend zijn. De oren der doven zullen ontsloten zijn. De lamme zal springen als een hert. De tong van de stomme zal jubelen (Jesaja 35:5,6).

Naast het feit dat teksten als Jesaja 35:5,6 spreken over lichamelijke gezondheid in de tijd van het Messiaanse rijk, wijzen de rabbijnen erop, dat zij ook een geestelijke betekenis kunnen hebben. Dit blijkt ook uit Jesaja 43:8 (vgl. Jesaja 59:10-13). In die tijd zullen de ogen van hen die blind zijn voor Gods Woord ervoor geopend worden. Zij die doof waren voor het roepen van God, zullen naar Zijn stem luisteren. Zij die stom waren als het ging om het loven en prijzen van God, zullen hun mond openen en God verheerlijken. Zij die als het ware verlamd waren als het ging om het bewandelen van Gods wegen, zullen genezen zijn en met

vreugde de wegen van God betreden. Jesaja 42:10-12 benadrukt, dat in die tijd niet alleen de Israëlieten tot eer van God zullen zingen, maar dat alle volken dit zullen doen. Ja, de volken zullen ook met vreugde tot eer van God zingen, omdat Hij Israël verlost heeft en hun zonden weggedaan heeft (Jesaja 44:22,23).

De dieren- en plantenwereld zullen ook veranderd zijn

Na de zondeval zei God, dat de aardbodem ter wille van de mens vervloekt was. De aarde zou doornen en distels voortbrengen (Genesis 3:17-19). In het Nieuwe Testament lezen wij, dat Paulus schrijft, dat de schepping aan de vruchteloosheid onderworpen is en dat de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is (Romeinen 8:19-22).

In die komende tijd zal voor een doornstruik een cipres opschieten en voor een distel zal een mirt opschieten. De woestijn zal tot een waterplas gemaakt worden. In de woestijn zullen ceder, acacia, mirt en olijfwilg groeien (Jesaja 55:13; 41:18,19).

Ook de dierenwereld zal een grote verandering ondergaan. De wolf zal bij het schaap verkeren. De panter zal zich neerleggen bij het bokje. Het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn en een kleine jongen zal ze hoeden. De koe en de berin zullen samen weiden, terwijl haar jongen zich tezamen zullen neerleggen. De leeuw zal stro eten als het rund. Een zuigeling zal spelen bij het hol van een adder. Een gespeend kind zal zijn hand uitstrekken naar het nest van een giftige slang (Jesaja 11:6-9, zie ook Jesaja 65:17-25).

Zoals er in de Hof van Eden geen dorens en distels waren (die kwamen immers pas als straf van God, nadat Adam en Eva gezondigd hadden!) en zoals Adam en Eva geen vlees van dieren aten, maar alleen vruchten die de aardbodem opleverde, en zoals

de dieren elkaar toen ook niet verslonden, maar ook planteneters waren, zo zullen er in het Messiaanse rijk in plaats van dorens en distels mooie bloemen groeien. Zo ook zullen de dieren elkaar niet meer verslinden, maar net als in de tijd van de hof van Eden planteneters zijn. Jesaja kondigt het volgende aan:

“Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich neerleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen neerleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken.” (Jesaja 11:6-8)

Aan het eind van zijn profetie zegt Jesaja nog iets in dezelfde geest: *“De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijs hebben; zij zullen geen kwaad doen noch verderfstichten op gans mijn heilige berg, zegt de HERE.”* (Jesaja 65:25) Rabbi Shmuel Yerushalmi meent, dat het hier niet gaat over letterlijke dieren, maar dat de bevriende en vijandige volken hier beschreven worden als dieren, die in vrede met elkaar en met Israël zullen leven.

In Jesaja 35 wordt ook speciaal gesproken over het vruchtbaar worden van de woestijn. Meestal wordt aangenomen, dat hier over de letterlijke woestijn gesproken wordt. Omdat in Jesaja 51:1-3 ook over de woestijn gesproken wordt, terwijl daar de leiders van het volk bedoeld worden, meent rabbi Shmuel Yerushalmi, dat Jeruzalem en Zion bedoeld worden met de woestijn, omdat ze in de eeuwen die aan het Messiaanse rijk voorafgaan in de woestijn der volken geleefd hebben. Hij meent, dat deze tekst aankondigt, dat er grote heerlijkheid voor Israël zal komen.

De grenzen van het land

Jesaja 54:2,3 maakt duidelijk, dat Jeruzalem groter zal worden dan het ooit geweest is. Een groot volk zal in grote steden in een groot land moeten wonen.

Hoewel velen graag precies willen weten hoe groot het land Israël in de tijd van het Messiaanse vrederijk zal zijn en hoe graag velen ook bepaalde Schriftgedeelten hiervoor kiezen, de werkelijkheid is, dat de Bijbel geen duidelijk antwoord geeft op de vraag, waar de grenzen in die tijd zullen lopen. Er worden in de verschillende Bijbelboeken verschillende gegevens genoemd. In het ene Bijbelboek lijkt de Eufraat de oostgrens te zijn, in het andere Bijbelboek lijkt de grens al bij de Jordaan te liggen. Daar komt bij, dat niemand precies weet welke steden met alle genoemde plaatsnamen bedoeld worden. Wij zullen dus moeten wachten op de komst van de Messias. Hij zal duidelijk maken waar de grens precies zal liggen.

Blijdschap

Jesaja eindigt zijn boek met een mededeling voor de niet-Joden. Zij moeten met de Joden treuren in de tijd, dat het Messiaanse rijk nog niet gekomen is. Dat dienen wij dus ook in de huidige tijd te doen. Zij moeten echter ook blij zijn als ze eraan denken, wat God eens met Zijn volk gaat doen. En zij die leven als deze beloften eens in vervulling gaan, moeten zich dan ook verheugen (Jesaja 66:10-12).

Het voert te ver, om alle komende veranderingen uitvoerig te bespreken. Er zal in ieder geval een periode van absolute vrede en harmonie aanbreken. De Messias zal persoonlijk op aarde zijn. Hij zal als Koning regeren over de gehele wereld. En alle mensen zullen Hem dienen.

5. DE OPNAME VAN DE GEMEENTE

Tot op heden hebben wij voornamelijk naar Israël en de volken in relatie tot Israël gekeken. Het wordt tijd, dat wij nu eerst eens aandacht aan de Gemeente besteden. Het feit dat wij na het vredeerijk voor Israël pas kijken naar de toekomst van de Gemeente betekent niet, dat wat wij in dit hoofdstuk bezien, ook pas tijdens of na het vredeerijk zal plaatsvinden.

“Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere mensen, die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen. Vermaant elkander dus met deze woorden.” (1 Thessalonicenzen 4:13-18)

De eerste christenen leefden sterk in de verwachting, dat zij de wederkomst van de Here Jezus zouden meemaken. Ook Paulus laat duidelijk merken, dat hij leeft met de verwachting, dat de wederkomst van de Here Jezus in zijn tijd zal komen (“*wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren*”). Vaak vragen mensen zich af, hoe Paulus zich zo kon vergissen. Paulus vergiste zich echter niet. Paulus verwachtte de Here Jezus. Als Jood had Paulus geleerd, dat je de Messias moet verwachten. Hij had ook geleerd wat het betekende om de Messias te verwachten. Als je

iemand verwacht, zeg je niet, dat hij over geruime tijd zal komen. Dan verwacht je hem namelijk niet echt. Als je hem verwacht, ga je ervan uit, dat Hij spoedig zal komen. Daarom eindigt het boek Openbaring ook met de mededeling, dat de Here Jezus spoedig zal komen. Triomfantelijk klinkt de boodschap van de Here Jezus op de laatste bladzijde van de Bijbel:

“Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is... Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen, kom, Here Jezus!” (Openbaring 22:12,20)

De opname van de Gemeente

In 1 Thessalonicenzen 4:13-18 geeft de apostel Paulus ons een indruk van wat er zal gebeuren als de Here Jezus terugkomt. Duidelijk blijkt in deze verzen, dat Paulus hier schrijft over de komst van de Here Jezus in verband met de gelovigen. Het gaat niet over Zijn komst met betrekking tot Israël, de ongelovigen of met betrekking tot de aarde. Neen, het gaat duidelijk over de betekenis van Jezus' wederkomst voor de gelovigen.

Het meest opmerkelijke in dit gedeelte zijn de woorden: ***“op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht.”*** (1 Thessalonicenzen 4:17) Het is begrijpelijk, dat van dit Schriftgedeelte gezegd wordt, dat het “de wegvoering van de Gemeente” behandelt. Omdat die wegvoering “omhoog” gaat, is in het algemeen spraakgebruik het woord “wegvoering” vervangen door het woord “opname”. Dit gedeelte behandelt dus de opname van de Gemeente. Hier wordt ons een bijzondere profetie gegeven over de toekomst van de gelovigen.

Er zijn meerdere Schriftgedeelten die ons vertellen, dat de Here Jezus zal wederkomen en dat dit een heel bijzonder moment voor Zijn volgelingen zal zijn. Reeds vóór Zijn sterven had Hij de

discipelen voorgehouden, dat Hij naar de hemel zou terugkeren, daar alles gereed zou maken en vervolgens de gelovigen zou komen halen en hen naar de hemel zou brengen. *“Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen (anders zou Ik het u gezegd hebben) want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”* (Johannes 14:1-3)

De Heer spreekt hier niet tegen de discipelen in het enkelvoud “jij en jij”, maar in het meervoud: “Jullie”. Dat wil zeggen: “Jullie allemaal samen. Alle gelovigen met elkaar.” Het gaat daarom niet over het sterven van iedere individuele gelovige en zijn ingaan in de hemelse heerlijkheid - hoe mooi deze woorden daarop ook toegepast kunnen worden - het gaat over het moment van Jezus’ wederkomst, als Hij Zijn hele Gemeente in het hemels Vaderhuis brengt.

Nadat de Here Jezus naar de hemel gegaan was om de gelovigen een plaats te bereiden, zoals Hij aangekondigd had, kwamen er direct twee engelen om de discipelen aan de woorden van de Heer te herinneren en hen opnieuw te zeggen, dat Hij zou terugkomen.

“En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen. En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.” (Handelingen 1:9-11)

Twee keer wordt in deze verzen een opmerkelijk woord gebruikt. Wij lezen hier: *“werd Hij opgenomen”* en *“die van u opgenomen is.”*

- Het eerste woord “opgenomen” is de vertaling van het Griekse woord *analambano*, dat in de Bijbel o.a. vertaald is

als “**opnemen, opheffen**”.

- Het tweede woord “opgenomen” is de vertaling van het Griekse woord poreuomai, dat in de Bijbel o.a. vertaald is als “**weggaan, heengaan, vertrekken.**”

Terwijl het eerste Griekse woord al laat zien, dat het gaat over een “wegnemen naar boven”, dus naar de hemel, laat het tweede Griekse woord zien, dat het om een heengaan naar een andere plaats is, zoals wij nog zullen zien.

Wij geven enkele voorbeelden. In Handelingen 8 hebben wij dezelfde gedachte, ook al wordt er een ander Grieks woord gebruikt. Lucas, de schrijver van het boek Handelingen, gebruikt hier hetzelfde Griekse woord als Paulus in 1 Thessalonicenzen 4 gebruikt: “harpazoo”. Dit woord komen wij ook in andere teksten tegen: in Mattheüs 12:29 waar het als “**roven**” (stelen, snel wegnemen) vertaald is; zo ook in Mattheüs 13:19 en Johannes 10:12,28.

In Handelingen wordt het als volgt gebruikt: “*En toen er grote tweedracht ontstond, vreesde de overste, dat Paulus door hen zou worden verscheurd, en hij liet de soldaten komen om hem uit hun midden **weg te halen** en naar de kazerne te brengen.*” (Handelingen 23:10) In Johannes 6:15 heet het “**met geweld meevoeren**”.

In het oude Grieks heeft het woord harpazoo meerdere betekenissen: losrukken, wegrukken, snel grijpen, meevoeren, roven. Maar ook: plunderen, ontlenen; uitvoeren, handelen. In de Bijbel wordt het gebruikt zoals de eerste betekenissen aangeven, als: losrukken, wegrukken, snel grijpen, meevoeren, roven. Het woord is verwant aan een harpax, dat is een rover. Wij zagen, dat het met name ook als roven door de Here Jezus gebruikt werd in Mattheüs 12:29; 13:19 en Johannes 10:12,28. Als je het woord met een negatieve klank gebruikt gaat het over roven. Als het in positieve zin gebruikt wordt, gaat het over snel (en eventueel met kracht) iets wegnemen, waardoor iets (of iemand) van de ene

plaats naar een andere plaats gebracht wordt.

Het wordt in Handelingen 8:39 gebruikt voor Filippus, die plotseling “verdwenen” is. *“En toen zij uit het water gekomen waren, **nam** de Geest des Heren Filippus **weg** en de kamerling zag hem niet meer, want hij ging zijn weg met blijdschap. Maar Filippus bleek te Asdod te zijn...”* (Handelingen 8:39,40a) De Bijbel geeft hier een kort verslag van een opmerkelijk feit: Filippus is ineens verdwenen. Terwijl hij op het ene moment nog bij de kamerling was, was hij een moment daarna ineens in Asdod. Hij was niet naar Asdod gereisd. De Geest des Heren had Filippus opgenomen en hem een moment later verplaatst naar Asdod. Het lijkt op de geschiedenis van Henoch, die met God wandelde en ineens niet meer op aarde was (Genesis 5:24). Zonder eerst te hoeven sterven had God hem meegenomen naar de heerlijkheid. Het lijkt op de geschiedenis van Elia, die het ene moment nog afscheid nam van Elisa en een ogenblik later - zonder eerst te sterven - in de heerlijkheid werd opgenomen (2 Koningen 2:1-12).

De apostel Paulus gebruikt dit woord (harpazoo) ook als hij een heel opmerkelijke geschiedenis vertelt:

*“Ik weet van een mens in Christus, veertien jaar is het geleden (of het in het lichaam was, weet ik niet, of dat het buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het) dat die persoon **weggevoerd** werd tot in de derde hemel. En ik weet van die persoon (of het in het lichaam of buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het) dat hij **weggevoerd** werd naar het paradijs en onuitsprekelijke woorden gehoord heeft, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken.”* (2 Corinthe 12:2-4) Niemand heeft dit zien gebeuren. Toch is het geschied.

Wij komen het Griekse woord harpazoo ook tegen in het boek Openbaring: *“En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling **weggevoerd** naar God en Zijn troon.”* (Openbaring 12:5)

Zoals wij al eerder zagen, dat het wegvoeren omhoog was, zo is dit ook hier het geval. Het is een wegvoeren naar God, naar de hemel.

Dit harpazoo is het woord, dat wij in 1 Thessalonicenzen 4:17 lezen:

“Daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.”

Het woord dat in deze tekst als “wegvoeren” vertaald is, kennen wij dus uit andere teksten ook als “roven, wegvoeren, weghalen, met geweld meevoeren”. Ook hier in het gedeelte over de wederkomst van de Here Jezus, gaat het over het feit, dat de Gemeente van de Here Jezus op een bepaalde dag weggevoerd zal worden naar de hemel. Zoals een dief komt om iets snel en voor het oog onzichtbaar weg te nemen, te roven, zo zal de Here Jezus ook als een dief in de nacht komen om Zijn Gemeente onzichtbaar voor de andere mensen op aarde weg te voeren naar de hemel.

De eerste christenen, die de boodschap van Jezus' wederkomst van de Heer Zelf gehoord hadden of van Zijn directe discipelen en die gehoord hadden wat er met Henoeh, Elia en Filippus gebeurd was, putten kracht uit de hoop, dat zij zelf misschien nog wel de wederkomst van de Here Jezus zouden meemaken. Zij hoopten, dat Hij nog tijdens hun leven zou terugkeren om ook hen weg te nemen van de aarde en op te nemen in de hemelse heerlijkheid. Dat verlangen bracht de apostel Paulus onder woorden, toen hij aan Titus schreef:

“Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven, verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus.” (Titus 2:11-13)

Kan het nog heel lang duren?

Als christenen zeggen, dat bij God duizend jaar is als één dag en dat het dus nog heel lang kan duren voordat de Here Jezus terugkomt, betekent dit, dat zij niet leven in en uit de verwachting dat de Here Jezus zal komen. Zeker niet met de gedachte en de hoop, dat Hij spoedig zal komen.

Een aantal theologen meent, dat wat Paulus in 1 Thessalonicenzen 4:13-18 schrijft, een woord van troost is voor de gelovigen, maar geen uitleg over wat in de toekomst met de Gemeente zal gebeuren. Zij menen, dat Paulus gebruik maakt van de “antieke Joodse toekomstverwachting”. Deze “antieke Joodse toekomstverwachting” wordt door de moderne theoloog als een fantasie gezien. In de ogen van dergelijke theologen, houden de Joden en hun rabbijnen zich bezig met gefantaseerde verhalen, die niets met de werkelijkheid te maken hebben. Paulus heeft zich dan niet voldoende losgemaakt van de fabels uit het jodendom. Wie er zo over denkt, kan dus ook niet geloven, dat alles wat Paulus schreef, geïnspireerd was door de Heilige Geest. Paulus heeft dan een beetje Joodse folklore voor ons opgeschreven. Zo schrijft Prof. Dr. M.H. Bolkestein in De Prediking van het Nieuwe Testament bij 1 Thessalonicenzen 4:15 “Wij spreken hier van de noodzaak van ontmythologisering van dit voorstellingsmateriaal.”

Een oude waarheid!

Soms wordt gezegd, dat de boodschap van de opname van de Gemeente een theorie is, die ontwikkeld is naar aanleiding van een profetie van een zekere Margaret MacDonald, een meisje uit de opwekkingstijd in Schotland. De werkelijkheid is, dat bekend is, dat ook de oude kerkvaders als Irenaeus (130-202), Tertullianus (160-240) en zelfs in een latere tijd Cyrillus van Alexandrië (400-440) overtuigd waren van de boodschap van de opname van de

Gemeente.

De hier genoemde **Irenaeus** was bisschop van Ephese. Hij was een leerling van de apostel Johannes. Hij heeft zijn Bijbelse kennis dus niet van een onbekende meegekregen. Hij schreef, dat “...in het eind plotseling de Kerk wordt opgenomen en dat er dan een verdrukking zal zijn, zoals er nooit is geweest noch zal zijn...” (adv. Haer., V.29,1) Irenaeus was overtuigd, hij heeft het ook opgeschreven, dat de opname van de Kerk vóór de grote verdrukking zou zijn! Dit is van belang om te weten, als wij in het volgende hoofdstuk de vraag stellen, of de Gemeente van de Heer de grote verdrukking zal meemaken!

Tertullianus leefde in Noord Afrika. Hij schreef: “Want wij zullen opgenomen worden in de wolken, de Heer tegemoet (wanneer de Zoon des mensen op de wolken komt, volgens Daniël) en zo zullen wij altijd met de Heer zijn.” (Adv. Marcionem, III,24,11)

Cyrillus leefde, zoals de toevoeging achter zijn naam zegt, in Alexandrië. Hij citeert de Here Jezus, die gezegd heeft: “... zal Ik wederkomen in de tijd van wedergeboorte en Ik zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben. Daarvan wist ook Paulus, en hij zegt dat in zijn brief als volgt...” Vervolgens citeert hij 1 Thessalonicenzen 4:13-18. (In. S. Loannem, 765A). Nu valt iets heel bijzonder op. Cyrillus legt uit wat de woorden van de Here Jezus, zoals wij die lezen in Johannes 14:1-3 betekenen. Zij spreken niet over de gelovigen die na hun sterven in de hemel worden opgenomen. In Johannes 14:1-3 heeft de Here Jezus het over de opname van de Gemeente.¹⁹ Hiermee maakt Cyrillus duidelijk, dat het Bijbels fundament voor de leer van de opname der Gemeente niet ligt bij een twijfelachtige uitleg van de woorden van Paulus (1 Thessalonicenzen 4:13-18) en dat ook Paulus niet de bedenker is van de leer van de opname der Gemeente, maar dat het fundament hiervan bij de Here Jezus Zelf ligt! Zo maakt hij duidelijk, wat Paulus zelf ook in 1 Thessalonicenzen 4:15 zegt, dat wat hij over de opname van de Gemeente schrijft, hij **van de Heer**

Zelf ontvangen heeft. En dat moet toch het eind van alle tegenspraak zijn!

19 *Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.* (Johannes 14:1-3)

Helaas...

De Gemeente van de Here Jezus is begonnen als een bijzondere beweging binnen het jodendom. Het boek Handelingen der Apostelen zegt zelfs, dat de christenen een “sekte” binnen het jodendom vormden.20

20 Handelingen 24:5 “*de secte der Nazoreeërs*” - 24:14 “*die weg, die zij een secte noemen*” - 28:22 “*deze secte*”

De eerste christenen leefden onder de leiding van de Heilige Geest als trouwe Joodse gelovigen (vgl. Handelingen 21:20,24; 22:3,12; 24:14; 25:8).21 Het woord “sekte” heeft niet de negatieve klank zoals deze bij ons heeft. Het wil gewoon zeggen, dat de christenen een speciale groep binnen de Joodse gemeenschap waren.

21 Handelingen 21:20 “*Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijverars voor de wet;*” - 21:24 “*dat gij ook zelf medegaat in de onderhouding van de wet.*” - 22:3 “*Ik ben een Jood... aan de voeten van Gamaliël opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet...*” - 22:12 “*Ananias, een godvruchtig man naar de wet...*” - 24:14 “*Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die zij een secte noemen, inderdaad de God der vaders vereer, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat...*” - 25:8 “*terwijl Paulus zich aldus verdedigde: Ik heb noch tegen de wet der Joden noch tegen de tempel, noch tegen de keizer iets misdreven.*”

Helaas is er een moment gekomen, dat de kerk zich losmaakte van het jodendom en een eigen weg ging bewandelen. Ja, de kerk werd zelfs antisemitisch. De kerk zag zichzelf als het nieuwe Israël en verguisde de Joden als zogenaamde “Godsmoordenaars”. De boodschap van de Bijbel werd steeds minder letterlijk genomen.

De hele leer van de toekomst werd kort samengevat in een geloofsbelijdenis, dat de Heer zou komen “**om te oordelen de levenden en de doden**”. De kerk had geen toekomstverwachting meer. Geen hoopvol uitzicht, geen kennis van de opname der Gemeente, geen verlangen naar de opname, maar slechts een angstdroom: **het oordeel**. In het jodendom hadden de christenen samen met de andere Joden uitzicht op een hoopvolle en glorieus toekomst gehad. Nu was dit alles verdwenen. Er was bijna geen hoop meer en haast geen uitzicht. De gedachte aan de wederkomst van de Heer werd als een bange angstdroom, haast een nachtmerrie. Hij zou komen om te oordelen. De kerk was onderweg naar het oordeel. De christenen hadden maar één toekomst: het oordeel! Angstaanjagend!

De houding die vanaf die tijd bij veel christenen gevonden werd, een houding vaak van onverschilligheid en lauwheid ten aanzien van de wederkomst van de Heer, was in strijd met de duidelijke opdracht, zoals deze door de apostel Petrus was verwoord:

“En wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en gij doet wel er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de Heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.” (2 Petrus 1:19-21)

De kerk verwachtte de Here Jezus niet meer. Ja, de eerste christenen deden dat wel. De apostel Paulus getuigt ervan:

“En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen, zodat gij een voorbeeld geworden zijt voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje. Want uit uw midden heeft het woord des Heren weerklonken niet alleen in Macedonië en Achaje,

*maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden, zodat wij daarvan niets behoeven te zeggen. Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, **en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten**, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn.”*
(1 Thessalonicenzen 1:6-10)

Heel duidelijk laat de apostel Paulus in zijn brief aan de Philippenzen merken, dat het geloof in en de verwachting van de komst van de Here Jezus een onlosmakelijk onderdeel is van ons geloof. Hij schrijft:

*“Want wij zijn burgers van een rijk in **de hemelen**, waaruit wij ook **de Here Jezus Christus als Verlosser verwachten**, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.”* (Philippenzen 3:20,21)

Hier en in de andere Schriftplaatsen wordt ons meegedeeld, dat de Gemeente van Jezus Christus een bijzondere toekomstverwachting heeft. Als Jezus voor Zijn Gemeente komt, zullen alle echte christenen die dan leven, nooit meer hoeven sterven. Ze zullen in een ogenblik veranderd worden, zodat zij geschikt zijn om de hemelse heerlijkheid binnen te gaan. De reeds gestorven gelovigen zullen uit de dood opstaan en ook veranderd - dat is verheerlijkt - worden. Tezamen zullen al deze gelovigen door de Here Jezus meegenomen worden naar de hemel. Dat is het geloof in de toekomst van de Gemeente van de Heer. En onze hoop is, dat de Here Jezus nog tijdens ons leven zal komen, zodat ook wij niet hoeven te sterven, doch zomaar ineens door onze Heiland meegenomen zullen worden naar het Vaderhuis met zijn vele woningen!

En toch geloven velen het niet!

Ook Luther had moeite met wat Paulus schreef en meende, dat Paulus allegorieën (een soort beeldspraak) gebruikt had. Het zijn dan leuke verhalen, maar je moet er doorheen kijken om te zien, wat er echt bedoeld wordt. Zoals het er nu staat, moet je het niet als echt, waar en betrouwbaar aanvaarden, want het is beeldspraak, zo zeggen deze mensen.

Wij kunnen met deze manier van omgaan met de Bijbel niet meegaan. Voor ons is de Bijbel het betrouwbare Woord van God. Voor ons zijn de profetieën uit het Oude Testament ook letterlijk en betrouwbaar. Voor ons zijn de rabbijnen geen dwazen, die er maar wat op los fantaseren bij het profetisch Woord. Wij hebben de literatuur van de rabbijnen leren zien als in hoge mate gefundeerd op het Woord van God. Wij moeten ons als christenen niet hoogmoedig boven de Joden verheffen. De Here Jezus Zelf leerde, dat het heil uit de Joden was (Johannes 4:22). Hij wees er ook op, dat de leer van de rabbijnen waar en betrouwbaar was. Hij veroordeelde hun levenswijze, maar niet hun leer.[22](#)

[22](#) De schriftgeleerden en de Farizeeën... wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken... (Mattheüs 23:2,3)

In Openbaring 12:12 lezen wij: *“Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid; hij weet, dat hij weinig tijd heeft.”* Het lijkt wel, of er nooit eerder een tijd op aarde is geweest, waarin de gehele wereld meer betrokken was bij alle problemen, dan in onze dagen. De gehele wereld bemoeit zich met zaken als Israël en de Palestijnen en het uitbannen van het wereldwijde terrorisme. Wij naderen de wederkomst van de Here Jezus!

De apostel Petrus vertelt ons, dat er in zijn tijd al mensen waren die meenden, dat de wederkomst van de Here Jezus te lang op zich liet wachten. Hij schrijft: *“Dit vooral moet gij weten, dat er in de laatste dagen spotters met spotternij zullen komen, die naar hun eigen begeerten wandelen, en zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zo, als het*

van het begin der schepping af geweest is.” (2 Petrus 3:3,4) Hoeveel te meer is in onze dagen de vraag naar Jezus’ wederkomst actueel.

Toch is er al heel vaak gedacht, dat Jezus’ wederkomst zou aanbreken in een bepaald jaar. In het jaar 1000 stonden de mensen in witte kleden en met palmtakken in de hand te zwaaien naar de hemel, omdat zij meenden, dat in dat jaar de Here Jezus zou terugkeren. Luther verwachtte de wederkomst en meteen ook het einde van de wereld in het jaar 1556. Luther had wat dat betreft geen idee, dat er ooit nog eens een Messiaans vrederijk op aarde zou komen. Luther had geen inzicht in het profetisch woord. Anderen verwachtten de wederkomst in 1914-1918, 1975, 1981, 1982, 1984, 1988, 1992 en 2000. Zij allen vergisten zich. De Heer heeft duidelijk gezegd, dat wij niet kunnen weten wanneer Hij komt!

Een woord van de Heer

“Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere mensen, die geen hoop hebben.” (1 Thessalonicenzen 4:13)

De inleidende woorden van de apostel Paulus maken ons duidelijk, dat hij een bijzonder woord van troost en bemoediging heeft voor de gelovigen, zoals ook blijkt uit de slotwoorden van dit gedeelte (1 Thessalonicenzen 4:18). Het gehele gedeelte gaat duidelijk over de wederkomst van de Here Jezus.

In 1 Thessalonicenzen 4:15 maakt Paulus verder duidelijk, dat wat hij nu gaat schrijven, geen zelfbedachte leer van hem is, maar dat het hier gaat om een duidelijk woord van de Heer Zelf. Waarom moet Paulus zo benadrukken, dat wat hij hier schrijft, geen eigen bedenksel van hemzelf is, maar dat het het woord van de Heer is? Het antwoord is eenvoudig: wat Paulus hier schrijft is zo ongeloofwaardig en zo opmerkelijk, dat ieder die dit leest zal

denken, dat je het niet letterlijk moet verklaren. Veel theologen menen nog steeds, dat wat Paulus hier schrijft, zo vreemd is, dat je het niet letterlijk moet nemen. Paulus wil echter, dat - ook al klinkt het nog zo ongeloofwaardig - wij zullen weten, dat het toch echt een woord is, dat geïnspireerd is door de Heilige Geest.

Wat Paulus hier schrijft, gaat echt gebeuren, ook al is het voor Joden en heidenen haast niet te geloven. De Joden hadden ook nog nooit gehoord van wat Paulus hier schrijft. Zij kenden wel de toekomst van het volk Israël, maar de toekomst van de Gemeente kenden zij niet. Sterker gezegd: zij wisten zelfs niet, dat er ooit een Gemeente zou komen die zou bestaan uit gelovige Joden en heidenen.

Jezus kwam en zal opnieuw komen

De Bijbel maakt ons duidelijk, dat wij na de eerste komst van de Here Jezus moeten weten, dat Hij nogmaals zal komen. In het Oude Testament was gesproken over het feit, dat de Messias zou komen om te lijden en te sterven en daardoor Zijn volk te verlossen van hun zonden, en dat Hij zou komen om Zijn volk te bevrijden van de heidense vijandelijke overheersing en hen een rijk van vrede en gerechtigheid zou brengen. In dit rijk zou de Messias als koning heersen.

De rabbijnen zaten met het probleem, hoe de Messias zowel zou kunnen lijden en sterven alsook zou kunnen heersen. Zij wisten niet - en wij zullen zien dat dit in die tijd een “geheimenis” was - dat de Messias twee keer zou komen. Zij namen aan, dat er twee Messiassen zouden komen; de ene als Zoon van Jozef om te lijden en te sterven, de ander als Zoon van David om als koning te regeren. Zij gingen ervan uit, dat eerst de Zoon van Jozef zou komen om te lijden en te sterven en dat daarna de Zoon van David zou regeren.

Het Nieuwe Testament kwam daarna met de onthulling van het geheimenis aangaande de Messias: er zouden niet twee Messiassen komen, maar de ene Messias zou twee keer komen; een keer om te lijden en te sterven en een keer om als Koning te heersen. Dit feit van de twee komsten van de Here Jezus is voor ons als christenen heel vanzelfsprekend. Wij zullen ons bewust moeten zijn, dat het voor de Joden een vreemde gedachte is, omdat dit vanuit het Oude Testament niet duidelijk gemaakt wordt.

Problemen rond Jezus' wederkomst

Als wij, als christenen, nu in het Nieuwe Testament lezen over de wederkomst van de Here Jezus en als wij deze teksten vergelijken met de gegevens uit het Oude Testament, zitten ook wij met een probleem. De gegevens betreffende Jezus' wederkomst zijn ook niet op één lijn te plaatsen. De Geloofsbelijdenis doet het dan wel voorkomen, alsof wij alleen verwachten, dat Jezus wederkomt om de levenden en de doden te oordelen, maar de Bijbel zegt er veel meer over.

In de Bijbel lezen wij feiten, die tegenstellingen van elkaar lijken te zijn. Hoe is het mogelijk dat Jezus als een dief in de nacht komt, dus onopgemerkt door de mensen op aarde, terwijl er ook geschreven staat, dat aller oog Hem zal zien? Het blijkt, dat er opnieuw iets bijzonders aan de hand is. Terwijl de Messias eerst slechts één keer verwacht werd, bleek dat Hij twee keer kwam, waarvan één keer nog toekomstig is. Nu blijkt, dat als het gaat om Zijn wederkomst, Hij ook twee keer zal komen. Anders gezegd: Zijn wederkomst is onderverdeeld in twee "fasen". Het blijkt, dat bepaalde profetieën alleen bij de eerste fase van Zijn komst en andere profetieën alleen bij de tweede fase van Zijn wederkomst "passen".

"Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen),

die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen.” (1 Thessalonicenzen 4:13-17)

De Bijbel spreekt over de volgende feiten:

1. Jezus komt - als een dief in de nacht (dus ongemerkt om iets belangrijks mee te nemen) - nog voordat de grote verdrukking aanbreekt, om de Gemeente naar de hemel te brengen. Hier wordt het beeld gebruikt van een dief. Een dief komt in het donkerste deel van de nacht en hij komt iets halen dat waardevol is. Een dief komt ongemerkt, zodat niemand hem ziet. Pas als hij vertrokken is, merkt men, dat hij iets weggenomen heeft.

Zo zal de Here Jezus komen in het donkerste deel van de wereldgeschiedenis en komt Hij om te halen wat waardevol voor Hem is. Hij komt Zijn Gemeente halen. Niemand zal iets van dit gebeuren merken. Pas als de wederkomst achter de rug is, zullen de mensen op aarde merken, dat de ware gelovigen van de aardbodem verdwenen zijn. Hierbij gaat het zowel om de gelovigen die op dat moment leven, als om hen die op dat moment reeds gestorven zijn.

Bij deze komst zal de Heer niet helemaal naar de aarde komen, maar zal Hij ons tegemoet komen; Hij komt dan vanuit de hemel ons tegemoet in de lucht. Je kunt ook zeggen: de Gemeente gaat Hem tegemoet in de lucht. De Heer komt

dus niet helemaal naar de aarde. Daarna keert Hij terug naar de hemel en neemt Hij Zijn Gemeente mee naar de hemel. Deze komst van de Heer wordt beschreven in 1 Thessalonicenzen 4:13-18.

Deze komst in de lucht is het eerste punt op het profetisch programma van de Here Jezus. Hoewel de Bijbel ons vertelt, dat er heel veel in de toekomst zal gebeuren, zowel zegeningen als rampen, gaat de komst van de Here Jezus in de lucht aan al deze toekomstige gebeurtenissen vooraf. Waar wij als gelovigen nu op wachten, is Jezus' komst in de lucht, om Zijn Gemeente in het eeuwig Vaderhuis te brengen.

2. Hij komt - zichtbaar en openlijk, zodat iedereen Hem zal zien - aan het eind van de grote verdrukking, om Zijn volk, de Joden, uit grote nood te redden en om het Messiaanse vrederijk op aarde te vestigen. Nu zal de Heer op aarde verschijnen. Zijn voeten zullen staan op de Olijfberg en allen zullen Hem zien. Ook het Joodse volk zal Hem zien en erkennen, dat Hij de Messias was en is.

Terwijl de komst van de Here Jezus in de lucht eigenlijk alleen van belang is voor de ware christenen, zal de wederkomst van de Here Jezus op de Olijfberg van het grootste belang zijn voor het volk Israël. De Here Jezus zal dan komen als de Redder van Israël.

Vier feiten springen in 1 Thessalonicenzen 4:13 naar voren:

Er is veel onkunde, maar de gelovigen moeten goed op de hoogte zijn van wat het profetisch woord ons, gelovige christenen, belooft.

Het heeft ook te maken met de overleden gelovigen.

Christenen moeten leven vanuit een bepaalde hoop, die hen troost schenkt.

De "andere mensen", dat zijn de ongelovigen, leven zonder

deze hoop.

De apostel Paulus beantwoordt hier in feite de vragen van de gelovigen in Thessalonica. Het blijkt, dat er belangrijke vragen waren. Toen Paulus bij hen was in Thessalonica heeft hij hen het evangelie verkondigd. Hij heeft toen gesproken over de dood en opstanding van de Here Jezus, die de straf droeg van de zondaars. Zijn sterven had als doel de mensen met God te verzoenen en hen te leiden op de weg terug naar God. Daarbij heeft Paulus ongetwijfeld uiteengezet, wat het praktische resultaat is als je je vertrouwen in de Here Jezus stelt. Je hebt dan hoop en uitzicht voor de toekomst. Jezus komt terug en er zal een bijzondere tijd aanbreken.

De aanleiding tot dit schrijven

Nu hebben de gelovigen in Thessalonica belangrijke vragen over deze wederkomst van de Here Jezus. Het is inmiddels al weer enige tijd geleden dat Paulus bij hen was om hen de boodschap van de Here Jezus te prediken en hen erop te wijzen, dat Jezus terugkomt. Zij kijken nog steeds met grote vreugde uit naar de komst van de Heer. Zij hebben echter een groot probleem. Inmiddels is er één gelovige (of zijn er misschien wel enkele gelovigen) uit hun midden overleden. Zij vragen zich af hoe het nu moet als Jezus wederkomt. Deze gelovigen leven niet meer. Worden zij vergeten als Jezus wederkomt? Is Jezus wederkomst alleen belangrijk voor de mensen die leven op het moment van Zijn wederkomst en worden de overledenen op aarde achtergelaten? Hebben zij - wat dat betreft - tevergeefs geloofd en tevergeefs uitgekeken naar Jezus' wederkomst?

De boodschap is “een geheimenis”

“Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen,

maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.” (1 Corinthe 15:51,52)

Het woord “geheimenis” betekent niet, dat Paulus iets geheimzinnigs gaat meedelen. Het betekent, dat Paulus een speciaal woord van de Heer gekregen heeft en nu iets kan meedelen, wat in het verleden niet door God geopenbaard was. Zo is er sprake van meer geheimenissen in de Bijbel.

In de volgende teksten wordt ook gesproken over een geheimenis. Duidelijk blijkt, dat het gaat over iets dat voor andere mensen verborgen was of nog steeds is. De andere mensen hebben geen idee waarover het gaat. Het opmerkelijke is, dat in de officiële theologie weinig kennis is van de profetie en al helemaal geen kennis van wat Paulus in 1 Thessalonicenzen 4:13-18 schrijft. De geheimen van het Koninkrijk Gods worden door velen, ondanks hun grote kennis, nog steeds niet verstaan.

Wij geven enkele voorbeelden van “geheimenissen” uit de Bijbel. *“En Hij zei tot hen: U is gegeven **het geheimenis van het Koninkrijk Gods**, maar tot hen, die buiten staan, komt alles in gelijkenissen...”* (Marcus 4:11)

*“Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van **dit geheimenis**; een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat...”* (Romeinen 11:25)

“Hem nu, die bij machte is u te versterken naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen...” (Romeinen 16:25)

*“Maar wat wij spreken, **als een geheimenis**, is de verborgen wijsheid Gods, die God reeds van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid.”* (1 Corinthe 2:7)

“Dit geheimenis, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie...” (Ephese 3:6)

*“... en in het licht te stellen wat de bediening van **het geheimenis** inhoudt, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen...”* (Ephese 3:9)

*“... **het geheimenis**, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen.”* (Colossenzen 1:26)

Een geheimenis is niet iets dat voor God verborgen of onbekend was. Het is iets dat God niet aan de mensen bekend gemaakt had. Hij Zelf wist dat het zou komen, maar wilde niet, dat de mensen het ook al zouden weten. Het mocht niet eerder aan hen bekend gemaakt worden. Maar nu, na de komst van de Here Jezus, zijn deze zaken niet langer geheimenissen en mogen zij openlijk bekend worden.

Zo komen er zeven speciale “geheimenissen” in het Nieuwe Testament voor:

1. Het geheimenis van het koninkrijk van God (Marcus 4:11).
2. Het geheimenis van een gedeeltelijke verharding over Israël (Romeinen 11:25).
3. Het geheimenis van de opname der gemeente (1 Corinthe 15:51).
4. Het geheimenis van Gods wil: heidenen zijn mede-erfgenamen met de Joden (Ephese 1:9; 3:6).
5. Het geheimenis der wetteloosheid (2 Thessalonicenzen 2:7).
6. Het geheimenis des geloofs (1 Timotheüs 3:9).
7. Het geheimenis der godsvrucht (1 Timotheüs 3:16).

Naast deze zeven speciale geheimenissen komen er nog andere geheimenissen in het Nieuwe Testament voor, zoals in Openbaring 1:20; 17:5,7 (het geheimenis van de sterren, van het

grote Babylon en van de vrouw).

Jezus' komst "in de lucht"

"Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen." (1 Thessalonicenzen 4:16,17)

De ontmoeting die hier beschreven wordt, is de ontmoeting als van de bruidegom met de bruiloftsgasten, zoals deze in de Bijbelse tijd bekend was. De Bijbel gebruikt hier het beeld van de Bijbelse huwelijksluiting. Zo'n huwelijksluiting bestond uit twee delen. Eerst werd de afspraak gemaakt, dat een bepaalde jongen met een bepaald meisje zou trouwen. Deze afspraak werd door de vader van de jongen samen met de jongen gemaakt in het huis van het meisje. Hierbij schonk de jongen een gift aan het meisje. Door dit geschenk te aanvaarden, werd zij zijn bruid.

Dit doet ons denken aan Jezus' eerste komst naar de aarde. Hij heeft ons in ons eigen "huis" opgezocht en heeft ons uitgenodigd Zijn volgelingen te willen zijn. Om ons te kunnen redden heeft Hij zelfs een zeer hoge prijs betaald: Zijn eigen leven.

Nu brak er een periode aan van ongeveer een jaar. De bruidegom maakte een woning gereed, waarin hij met zijn aanstaande vrouw zou gaan wonen. De bruid maakte haar bruidskleding gereed, evenals wat zij verder nodig had. Pas als de bruidegom alles gereed had, kwam hij onverwacht terug. Het meisje wist niet wanneer hij zou terugkomen en moest er daarom voor zorgen, dat zij gereed was om met hem mee te gaan, wanneer hij ook kwam. Zij kon dus nooit zeggen, dat zij alles nog niet gereed had. Zij moest eerder

gereed zijn, dan haar bruidegom kwam.

Dit doet ons denken aan de Bijbelse oproep om ons leven te heiligen, zodat wij gereed zijn als Jezus komt. Wij moeten een leven van levensheiliging hebben, zodat wij gereed zijn, wanneer Hij komt. Zijn komst zal ons niet mogen overvallen.

Op een bepaalde dag, na het vallen van de duisternis, kwam ineens de bruidegom naar zijn bruid. Hij kwam niet helemaal naar haar huis. Hij kwam naar het plein van de stad en bleef daar op haar wachten. Zijn vriend ging al roepend door de straten naar het huis van de bruid. Nu moest de bruid razendsnel haar bruidsgewaad aantrekken en meegaan met de vriend van de bruidegom naar de op het plein wachtende bruidegom. Daar verzamelden alle feestgangers zich. In optocht gingen zij vervolgens naar het huis van de bruidegom, waar de “huwelijksvoltrekking” plaats vond.

Dit beeld wordt in de Bijbel gebruikt als het gaat over Jezus' komst in de lucht om Zijn Gemeente thuis te halen. Dit beeld vinden wij in Johannes 14:2,3:

In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

En in 1 Thessalonicenzen 4:15-17

Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen.

De Gemeente wordt door haar Bruidegom opgehaald en naar de feestzaal in het huis van de hemelse Vader gebracht, waar de bruiloft van het Lam zal plaats vinden (vgl. Openbaring 19:7).

De “signalen” rond Jezus’ wederkomst

Wij lezen over een teken en het roepen van een aartsengel. Paulus schrijft, dat er een teken gegeven zal worden bij Jezus’ wederkomst. Het woord “teken” betekent letterlijk: “een geroep, een bevel, een signaal”. Anders gezegd: er zal een commando klinken. Het heeft te maken met het militaire commando, dat zegt: opstellen in het gelid. Welk bevel en oproep kunnen hier bedoeld zijn?

Wij weten, dat het in dit gedeelte gaat over de wederkomst van de Here Jezus om Zijn “bruid” te brengen in het Vaderhuis, opdat de hemelse bruiloft kan beginnen. Het boek Openbaring verwijst hiernaar. *“Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt.”* (Openbaring 19:7)

In een gelijkenis heeft de Here Jezus indertijd duidelijk gemaakt, dat er bij een bruiloft inderdaad een oproep klinkt, voordat de bruiloftsgasten met de bruidegom verzameld worden.

“Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie; doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen. Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in. En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen in orde. En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Maar de wijze antwoordden en

zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf. Doch terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten. Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zei: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet.

Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.” (Mattheüs 25:1-13)

De oproep die toen gedaan werd, was: “*De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!*” Dat moet (ongeveer) dezelfde oproep zijn als die zal klinken, als Jezus wederkomt: “De Heer is gekomen, komt!”

Nu blijkt, dat “het teken” hetzelfde moet zijn als het in onze tekst genoemde “roepen” van de aartsengel. Het wil dus zeggen, dat het teken voor de gelovigen zal zijn, dat de aartsengel zal roepen. Wij gaan niet naar de hemel als een medegelovige of een gewone engel ons oproept. Wij gaan als één van de hoogste engelen ons zal roepen. Wij lezen meerdere keren in de Bijbel dat aartsengelen een bijzondere taak hadden. Zie Daniël 10:13; 12:1; Judas :9. Nu zal deze aartsengel een heel bijzondere taak hebben. Als “ceremoniemeester” van de Here Jezus zal hij de Gemeente op aarde oproepen, om de Heer tegemoet te komen.

Een ander teken is het blazen op een bazuin. In onze vertaling heet het, dat er op een “*bazuin Gods*” geblazen zal worden. In het Oude Testament staan de woorden in andere volgorde. Daar is het niet een bazuin Gods, maar God Zelf die op een bazuin zal blazen. Onder deze “bazuin” dient niet een trompet of iets dergelijks verstaan te worden, maar een sjofar, een ramshoorn, het heilige instrument sinds Abraham op Moria was.

In 1 Corinthe 15:51,52 schrijft Paulus, dat dit de “laatste” bazuin zal zijn. Bij “laatste” moeten wij niet denken aan de bazuinen uit het boek Openbaring, waar gesproken wordt over 7 bazuinen waarop na elkaar geblazen zal worden, waarna de oordelen over de aarde komen. De bazuinen in Openbaring zijn bazuinen die het oordeel aankondigen, terwijl deze bazuin juist de bevrijding van Gods kinderen aankondigt. Ook was in de tijd dat Paulus dit alles schreef de openbaring aangaande de zeven bazuinen nog niet gegeven, zodat Paulus niet wist, dat er zeven oordeelsbazuinen zouden zijn. Hij kon dus onmogelijk naar deze bazuinen uit het boek Openbaring verwijzen.

Wij moeten hier ook niet denken aan de 3 bazuinen of trompetsignalen die in het Romeinse leger klonken. Want daar waren het werkelijk trompetten, terwijl Paulus het niet heeft over een trompet, maar net als in het Oude Testament, over de sjofar. In het Romeinse leger werd eerst het signaal gegeven aan het leger om aan te treden. De eerste bazuin was het teken van “mobilisatie”, “aantreden”. De tweede bazuin riep op om zich in slagorde op te stellen, zodat zij gereed waren om aan te vallen. De derde bazuin was het signaal om de strijd te beginnen en om aan te vallen. Hoewel deze derde bazuin van het Romeinse leger toepasselijk **lijkt**, is zij dat niet. De Gemeente is niet te vergelijken

met een heidens Romeins leger. Wij trekken ook niet ten strijde en stellen ons niet in slagorde op om naar de hemel te reizen. En wij wachten niet op het klinken van de een of andere trompet, maar wij verwachten het blazen op de sjofar door God Zelf.

De Bijbel roept ons niet op om de komst van de antichrist te verwachten of om uit te kijken naar de grote verdrukking. Nee, de Bijbel roept ons niet op om naar iets afschrikwekkends uit te kijken. De Bijbel roept ons op om naar de hoopvolle en glorieuze toekomst van de Here Jezus uit te kijken en Zijn heerlijke komst te verwachten. Dan zal “de laatste bazuin” klinken. Wij zagen al, wat er niet onder deze laatste bazuin verstaan moet worden. Wij zullen zo dadelijk zien, wat er wél onder verstaan dient te worden.

Jezus’ komst en de opstanding van de doden

“Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan.” (1 Thessalonicenzen 4:14,15)

“Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.” (1 Corinthe 15:51,52)

In de eerste plaats gaat de apostel hier meteen in op het probleem van de Thessalonicenzen. Hij schrijft, dat de gelovigen die al zijn overleden als Jezus wederkomt, geen probleem hebben. Ze horen er ook bij en zij gaan met Hem mee als Hij komt in de lucht.

Paulus schrijft dat de gelovigen die dan leven, de overledenen niet zullen “voorgaan”. Het woord dat hij hier in het Grieks gebruikt is een woord uit de wereld van de sport. Het wil zeggen, dat de

levenden de doden niet zullen passeren en achter zich zullen laten. De levenden zullen geen voorsprong hebben op de doden. De levenden zullen niet “als eersten aan de finish komen” en het doel bereiken, waarna op een later tijdstip de overledenen er ook nog eens zullen aankomen. De levenden zullen de Heer niet eerder ontmoeten dan de overledenen. De Heer zal niemand bevoorrechten. Wij zijn dan allemaal gelijk voor Hem en zullen Hem allen op hetzelfde moment ontmoeten.

Dit betekent, dat er een grote ontmoeting “in de lucht” zal plaatshebben. Alle levende gelovigen zullen daar samenkomen; alle levende gelovigen uit alle delen van de wereld. Alle overleden gelovigen uit alle tijden zullen er ook zijn. Allen zullen zij elkaar ontmoeten. Zij zullen echter geen tijd hebben om aandacht aan elkaar te besteden en elkaar te begroeten. Zij zullen slechts één oogmerk hebben: de Here Jezus. Zij zullen allen hun ogen alleen op Hem gericht hebben.

Zij zullen ook geen tijd hebben om daar gesprekken met Hem aan te knopen of om Hem lofliederen toe te zingen. Direct na de ontmoeting in de lucht, gaat het hele “gezelschap” met de Here Jezus mee naar de hemel. De Bijbel zegt immers, dat de gehele ontmoeting en reis naar de hemel “in een oogwenk” zal geschieden, dat wil zeggen: zo snel als het knippen van het oog.

Dit betekent, dat de mensen niet langzaam van de aarde omhoog zullen gaan naar de ontmoetingsplaats. De mensen op aarde zullen niet naar de hemel kijken en zeggen: “Kijk, daar gaan er een heel stel omhoog”. Het zal niet zo zijn als bij de hemelvaart van de Here Jezus, toen Hij zichtbaar omhoog ging. Nee, nu zullen allen ineens verdwenen zijn. Dit betekent, dat er een grote consternatie op aarde zal zijn. Mensen die eerst met anderen bijeen waren, zijn nu ineens alleen. Zij hebben de anderen niet zien vertrekken, maar merken, dat die anderen zo maar verdwenen zijn.

De Here Jezus kondigde dit al eerder aan. Hij zei: *“Ik zeg u, in die*

nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere achtergelaten worden. Twee zullen op het land zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden.” (Lucas 17:34-36; zie ook Mattheüs 24:40,41)

Paulus zegt, dat wij “weggevoerd” zullen worden in de lucht. Wij zagen al eerder, dat dit “wegvoeren” spreekt van losrukken, wegrukken, snel grijpen (als een dief), meevoeren. De gelovigen zullen bij Jezus’ wederkomst ineens overgeplaatst zijn in de lucht, op de ontmoetingsplaats van de Here Jezus. De Heer zal de gelovigen met grote kracht van de aarde weghalen. Geen duivel en geen demonen zullen kunnen verhinderen, dat zij naar de hemel gaan, als de Here Jezus hen komt halen!

“De lucht” is niet het einddoel van de reis. Het einddoel is “om voor altijd met de Here Jezus te zijn”. Anders gezegd: ons einddoel is de hemel. Terwijl de gelovigen nu reeds “burgers van een rijk in de hemelen zijn” (Philippenzen 3:20) gaan zij dan dit rijk echt binnen. Anders gezegd: Wij komen “Thuis”. Daar komen wij in het Vaderhuis met de vele woningen.

De Here Jezus zei over dit moment: *“Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen (anders zou Ik het u gezegd hebben) want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg.”* (Johannes 14:1-4)

Een grote sjofar bij de opstanding

“Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de

hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan.” (1 Thessalonicenzen 4:16)

Paulus' bericht in 1 Thessalonicenzen 4:13-18 en 1 Corinthhe 15:51,52 over de sjofar is in overeenstemming met de boodschap van het Oude Testament en met de leer van de rabbijnen. Wat leert het Oude Testament en wat leerden de rabbijnen?

Jesaja heeft reeds het blazen op een grote sjofar aangekondigd: *“En het zal te dien dage geschieden, dat er op een grote bazuin geblazen zal worden, en zij die verloren waren in het land Assur en die verdreven waren in het land Egypte, zullen komen en zich nederbuigen voor de HERE op de heilige berg te Jeruzalem.”* (Jesaja 27:13)

God Zelf zal op deze sjofar blazen. *“Dan zal de HERE hun verschijnen, en Zijn pijl zal als de bliksem uitschieten, en de Here HERE zal de bazuin blazen en optrekken in zuiderstormen.”* (Zacharia 9:14)

De Messias zal op de Olijfberg verschijnen, waarbij de Olijfberg in tweeën zal splijten (Zacharia 14:4) en alle afgoderij opgeruimd zal worden. Het geluid van de sjofar zal over de gehele wereld te horen zijn. God zal verschillende keren op de sjofar blazen om de doden tot leven te wekken. Er zijn rabbijnen, die menen, dat dan alleen de rechtvaardigen zullen opstaan, terwijl anderen menen, dat alle doden zullen herrijzen, dus ook de onrechtvaardigen.

Een duidelijke beschrijving van het geloof in de opstanding van de doden hebben wij in het boek Wijsheid: *“Maar de zielen der rechtvaardigen zijn in Gods hand en geen kwaal raakt hen aan. Bij de onverstandigen worden zij aangezien alsof zij sterven; en hun afscheid wordt voor een ramp gerekend, en hun heenvaart voor een verderf; maar zij zijn in vrede. Of zij al voor het oog der mensen veel lijden hebben, zo is hun hoop nochtans vol onsterfelijkheid. Zij worden een weinig getuchtigd, maar veel goeds zal hen wedervaren; want God beproeft hen en bevindt, dat zij Hem waardig zijn. Hij*

beproeft hen als goud in den oven en neemt ze aan als een volkomen offer. En ten tijde, als God ze zal bezoeken, zullen zij helder schijnen, en heen- en wedervaren als vlammen over de stoppels. Zij zullen de volken oordelen en heersen over alle natiën; en de Heer zal eeuwig over hen heersen. Want wie op Hem vertrouwen, bevinden, dat Hij trouw houdt; en wie getrouw zijn in de liefde, laat Hij Zich niet ontnemen; want Zijn heiligen zijn in genade en barmhartigheid, en Hij heeft een opzicht over Zijn uitverkorenen.”
(Wijsheid 3:1-9)

Het blazen op de sjofar

De sjofar is vanaf het moment dat de ram met zijn horens in de struiken verward was en de plaatsvervanger van Izaak werd, een heilig instrument. De sjofar is immers de ramshoorn, die steeds herinnert aan deze gebeurtenis uit Genesis 22.

In Israëls geschiedenis is heel vaak op de ramshoorn geblazen, waarbij het soms ging om heel bijzondere momenten. Dat was het geval toen Gideon met zijn kleine leger de vijand aanviel. Het was een militair signaal in Israël, zie Richteren 3:27; 1 Samuël 13:3; 2 Samuël 2:28. Ook werd bij de troonsbestijging van een nieuwe koning op de sjofar geblazen, zie 1 Koningen 1:34-41. Maar de betekenis van de sjofar in de eindtijd is anders dan hij in deze voorbeelden was.

Er was ook een dag in Israëls feestdagencyclus, die de speciale dag van het bazuingeschal was. Beter gezegd: de dag van het sjofar blazen. Deze dag van het bazuingeschal was Rosh Hasjana, de Israëlische Nieuwjaarsdag, zie Numeri 29:1. Op deze dag wordt nog steeds drie keer op de sjofar geblazen in de synagoge tijdens de dienst voor dit feest.

De eerste sjofarklank is een lange toon, die tekiejah heet. In het oude Israël werd deze klank gebruikt om aan te geven, dat de

wachters hun plaats ingenomen hadden en de stad bewaakten.

De tweede sjofarklank bestaat uit drie achtereenvolgende korte stoten op de ramshoorn. Dit heet de shevarim. In het oude Israël werd deze klank gebruikt om aan te geven, dat er iets belangrijks ging gebeuren. Dat kon het wisselen van de wacht zijn, maar ook de aankomst van een belangrijk persoon, zoals een koning. Ook werd deze klank gebruikt om het volk op te roepen om naar belangrijk nieuws te komen luisteren. Het was dus een teken van goed nieuws.

De derde sjofarklank bestaat uit negen snelle stoten op de sjofar. Het is het teken van alarm. Dit heet de teroeah. Deze klanken waarschuwden de Israëlieten dat zij op het punt stonden om door een vijand te worden aangevallen en dat alle strijdbare mannen opgeroepen werden, om direct op hun post te komen om de stad te verdedigen.

Het is begrijpelijk, dat er mensen zijn die denken, dat de sjofar van de eindtijd zal herinneren aan deze derde bazuin, die dan de laatste bazuin moet zijn. Maar ook dat is niet het geval.

In Exodus 19:16-20 lezen wij over een heel bijzonder moment. Israël stond bij de Sinai en werd door God als Zijn volk, ja als Zijn “vrouw” aanvaard. God ging een “huwelijksverbond” met hen aan. Vandaar dat later in het Oude Testament meerdere malen in beelden van het huwelijk gesproken kan worden over de relatie tussen God en Israël.

“En het geschiedde op de derde dag, toen het morgen werd, dat er donderslagen en bliksemstralen en een zware wolk op de berg waren en zeer sterk bazuingeschal, zodat al het volk dat in de legerplaats was, beefde. Toen leidde Mozes het volk uit de legerplaats God tegemoet en zij stelden zich op onder aan de berg. En de berg Sinai stond geheel in rook, omdat de HERE daarop nederdaalde in vuur; de rook daarvan steeg op als de rook van een oven, en de gehele berg beefde zeer. Het geluid van de bazuin werd gaandeweg zeer sterk.

Mozes sprak, en God antwoordde hem in de donder. Toen daalde de HERE neder op de berg Sinai, op de bergtop, en de HERE riep Mozes naar de bergtop, en Mozes klom naar boven.” (Exodus 19:16-20) Dit is de eerste keer dat van Godswege op de bazuin geblazen werd, terwijl het tevens te maken had met het beeld van het huwelijk. Dit was de eerste bazuin. Hij betekende: Israël is door God aanvaard als “Zijn vrouw”.

Als de laatste bazuin van Godswege geblazen zal worden (1 Corinthhe 15:5,51), heeft het de betekenis van: “Nu wordt zichtbaar, dat de Gemeente de bruid van de Here Jezus is en dat de Gemeente de bruiloftszaal zal binnengaan.”

De sjofar en de opstanding

De oude rabbijnen zeiden, dat er drie redenen zijn om op de sjofar te blazen:

1. Om de doden tot leven te wekken.
2. Om God aan Zijn beloften te herinneren.
3. Om de duivel in verwarring te brengen.

Alle drie de redenen zijn van toepassing op de dag van Jezus' wederkomst.

In de eerste plaats zal dit het teken zijn dat duidelijk maakt, dat God Zijn belofte niet vergeten is. Petrus zei al, dat er mensen waren die bang waren, dat God Zijn belofte vergeten was (zie 2 Petrus 3:3,4). God is Zijn belofte niet vergeten. Als Hij op de bazuin blaast, maakt Hij duidelijk, dat nu de vervulling van Zijn belofte komt.

In de tweede plaats zullen de doden opgewekt worden, op het moment dat God op de sjofar zal blazen. De doden die niet de stem van een mens kunnen horen, die niet reageren als een mens hen roept, zullen wel het blazen van God op Zijn sjofar horen en

zij zullen reageren. Zij zullen opstaan uit de graven en levend worden.

In de derde plaats zal de duivel in verwarring gebracht worden. “De lucht” is de plaats die wij “de residentie” van satan kunnen noemen.²³ Hij is **de overste van de macht der lucht**. Satan heeft zijn gebied tussen hemel en aarde. Hij is geen mens en hoort niet thuis op aarde, ook al is de aarde het gebied dat in zijn macht is. Hij is ook geen heilige engel meer en hoort ook niet meer thuis in de hemel. Wat is er voor satan overgebleven? De lucht.

²³ ... *de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid...* (Efeziërs 2:2)

Wat moet het voor satan een onvoorstelbare vernedering zijn, als de Here Jezus juist in satans territorium verschijnt en voor het oog van de duivel en zijn demonen de Gemeente tot Zich roept en tot Zich neemt. Wat moet het voor satan een duidelijk teken zijn, dat hij echt de strijd verloren heeft en dat Jezus overwinnaar is. In de tijd waarin wij leven lijkt het er vaak op, dat satan het van de Here Jezus en van God gewonnen heeft. De wereld lijkt meer in de macht van het kwaad te zijn dan in de sfeer van het goede. Als Jezus wederkomt, komt hierin echter een grote verandering. Satan zal definitief vernederd zijn, in verwarring gebracht worden en zeker weten, dat zijn einde nu nadert. Hij zal weten, dat spoedig de dag zal komen, dat hij gegrepen zal worden en in de afgrond zal worden opgeborgen (Openbaring 20:3).

De oude rabbijnen leerden, dat de opwekking van de doden (in de eindtijd) gepaard zal gaan met zeven maal blazen op de sjofar (Midrasj van rabbi Akiva). God Zelf zal dan een grote sjofar ter hand nemen en erop blazen. Het geluid van de sjofar zal over de gehele wereld gaan, van het ene einde tot het andere einde. Het blazen van God zal een grote invloed op aarde hebben en met geweldige tekenen gepaard gaan, net als toen bij de Sinai op de sjofar geblazen werd.

- Als God de eerste keer blaast, zal de hele wereld schudden en beven.
- Als Hij de tweede keer blaast, zal het stof verwijderd worden.
- Als Hij de derde keer blaast zullen de beenderen van de doden bijeengebracht worden.
- Als Hij de vierde keer blaast, zullen hun ledematen weer warm worden.
- Als Hij de vijfde keer blaast, zal hun huid aangroeien.
- Als Hij de zesde keer blaast, zullen de adem en de ziel in het lichaam terugkeren.
- Als Hij de zevende keer blaast, zullen zij levend worden en aangekleed op hun voeten staan.

Ongetwijfeld heeft rabbi Paulus aan deze zevende bazuin gedacht, toen hij aan de Corinthiërs en aan de Thessalonicenzen schreef: *“Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.”* (1 Corinthe 15:51,52) *“Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan.”* (1 Thessalonicenzen 4:16)

Het gevolg van het blazen op de sjofar zal dus zijn, dat de aarde verschrikkelijk zal beven, met als gevolg dat de gestorven Joden uit de dood zullen opstaan. Zij zullen meemaken wat Ezechiël in hoofdstuk 37 beschreven heeft. God zal de opgestanen genezen, zodat de ogen van de blinden geopend zullen zijn en de lammen zullen lopen, zoals Jesaja 35:5,6 zegt. Niemand zal meer een lichaamsgebrek hebben. Zij zullen opstaan zoals zij gestorven zijn. Wie als een oude man stierf, zal als een oude man opstaan. Wie als een blinde stierf, zal als een blinde opstaan. Het zal duidelijk zijn, dat er geen andere mensen opgestaan zijn, maar dat het dezelfde

zijn die ook gestorven zijn. Daarna zal God komen en hen genezen.

De apostel Paulus spreekt in 1 Thessalonicenzen 4 echter niet over een opstanding van de Joden aan het begin van het Duizendjarig Messiaanse Vrederijk, maar over een opstanding van de leden der Gemeente nog voordat de grote verdrukking aanbreekt. Komen er dan verschillende opstandingen? Zie hiervoor het volgende hoofdstuk: De opstanding uit de doden.

Wát een zegen staat de gelovigen nog te wachten.

De gelovigen die gestorven zijn als Jezus wederkomt, zullen uit hun graven verrijzen. Zij zullen weer levend worden en opstaan. Zoals Jezus eens zelf de dood had overwonnen, zo zal Hij op dat moment ook voor hen de dood overwinnen.

Nu kunnen wij soms bedroefd wenen en treuren bij een graf. Het lijkt soms, alsof de dood de uiteindelijke overwinnaar is. Maar vergis u niet. De dood heeft niet het laatste woord. Eens zal het graf zijn doden moeten teruggeven. Alle gelovigen die gestorven zijn, zullen meegaan naar de eeuwige heerlijkheid.

De gelovigen die nog leven op het moment waarop Jezus wederkomt, zullen zelfs helemaal niet sterven. Zij gaan zonder te sterven naar de hemel. Zoals Henoch eens zonder sterven de hemel mocht binnengaan en zoals Elia zonder sterven de hemel mocht binnengaan, zo mogen eens de gelovigen die leven op het moment van Jezus' wederkomst, zonder sterven de hemel binnengaan. Zonder sterfbed naar de hemel! Wat een zegen. Dat zou ieder toch graag willen? Dat hopen wij allemaal te mogen meemaken. Dat is nou wat de Bijbel "de hoop" noemt. Een christen sterft niet "in de hope des eeuwigen levens". Een christen leeft "in de hoop op de komst van de Here Jezus". Hij hoopt die te mogen meemaken. En als hij sterft, sterft hij in de zekerheid van zijn verlossing door het offer van de Here Jezus.

Voor altijd met de Heer

“Daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.” (1

Thessalonicenzen 4:17)

“Zo zullen wij altijd met de Here wezen.” Wat betekent “zo”? Het betekent “met lichaam en ziel”. Het lichaam van de gelovigen is immers veranderd en verheerlijkt, terwijl het lichaam van de gestorvenen levend geworden is en ook veranderd en verheerlijkt is. Voor eeuwig zullen wij een verheerlijkt lichaam hebben. Dat is een lichaam zonder zonde en dat is een lichaam zonder gebreken. Geen pijn en geen klachten meer. Geen kinderziekten en geen ouderdomsverschijnselen meer. Zelfs geen verkoudheid of kiespijn meer. Alles zal nieuw zijn.

“Zo” betekent ook: zoals de volgende verzen het in deze brief meedelen: *“Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onze Here Jezus bij zijn komst, wie anders dan gij?”* (1

Thessalonicenzen 2:19)

“Om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen.” (1 Thessalonicenzen 3:13)

“En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn.” (1

Thessalonicenzen 5:23)

“Zo” betekent: Wij zullen als de erekrans van de evangeliepredikers voor de Here Jezus zijn. Wij zullen met een onberispelijk hart, ja met een onberispelijk lichaam en onberispelijke ziel bij de Here Jezus zijn.

Wát een toekomst wacht de gelovige!

6. DE OPSTANDING UIT DE DODEN

“Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn. Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens. Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij Zijn komst, daarna het einde...”
(1 Corinthe 15:20-23)

Veel vragen

Er worden allerlei vragen gesteld als het gaat over de opstanding, zoals:

- Worden alle doden opgewekt, dus zowel de gelovigen als de ongelovigen, of staan alleen de gelovigen op?
- Als zij allemaal zouden opstaan, staan zij dan gelijktijdig op en wat gebeurt er dan met hen?
- Moeten wij ons de opstanding “letterlijk” voorstellen of gaat het om een geestelijke zaak? Staan de doden echt lichamelijk op, gaan de graven echt open, komen de doden er echt uit? Worden lijken weer levend?
- Als de doden opstaan, zijn zij dan naakt of zijn zij aangekleed? Als zij aangekleed zijn, hebben zij dan dezelfde kleren aan waarmee zij begraven werden?
- Zijn de doden, als zij levend worden, allemaal gelijk of is er nog steeds onderscheid, zoals het onderscheid tussen rijk en arm?
- Zijn de zieken meteen genezen bij de opstanding, of geschiedt dat later? Staan de blinden als blinden op en de doven als doven, de verlamden als verlamden en worden zij

later genezen, of zijn zij bij de opstanding al direct genezen?

- Bestaan de aardse familiebanden dan nog? Is je vader dan nog je vader en je dochter nog steeds je dochter?
- Staan zij die als baby stierven, als baby op en staan zij die als bejaarden stierven als bejaarden op, of is er dan geen onderscheid meer in leeftijd?
- Komt er na de opstanding een herhaling van de aardse situatie en kunnen wij weer met elkaar trouwen en worden er weer kinderen geboren?
- Zullen wij elkaar herkennen?
- Zal ons lichaam lijken op het lichaam dat wij nu hebben?
- Staan ook de mensen op als hun botten niet meer in hun eigen graf liggen, als bijvoorbeeld het graf geschud is en de botten in een verzamelgraf liggen of als de mensen op zee verdronken zijn?

Er worden veel vragen gesteld. Ook in Corinthe hadden de mensen veel vragen met betrekking tot de opstanding. *“Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?”* (1 Corinthe 15:35) Laten wij duidelijk zijn: er worden meer vragen gesteld, dan er vanuit de Bijbel beantwoord worden. De Bijbel beantwoordt echter alle vragen die van wezenlijk belang voor ons zijn.

In 1 Corinthe 15 geeft de apostel Paulus antwoord op een aantal vragen. Hij gaat niet in op alle vragen die bij de mensen leven. Hij houdt hen zelfs voor, dat ze dwazen zijn, omdat zij antwoorden zoeken op vragen, die geen vragen meer voor hen zouden moeten zijn. Hij schrijft:

“Dwaas! Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het moet gestorven zijn, en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders. Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam. Alle vlees is niet hetzelfde, maar dat

van mensen is anders dan dat van beesten, en het vlees van vogels weer anders dan dat van vissen. Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse. De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans. Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, en opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opgewekt in kracht.

Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt. Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam. Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen. Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet.

Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.”
(1 Corinthe 15:36-53)

1 Corinthe 15

In dit hoofdstuk vertelt de apostel Paulus in vers 1-4, dat het evangelie het goede nieuws van de Here Jezus is en dat Hij zowel gestorven als opgestaan is. Zou Hij alleen gestorven en niet

opgestaan zijn, dan was dit geen goed nieuws voor ons geweest. Terwijl hij zijn brief begonnen is met de mededeling, dat het kruis van onschatbare waarde voor ons geloofsleven is (*“Doch wij prediken een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid.”* 1 Corinthe 1:23 en *“Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd.”* 1 Corinthe 2:2), gaat hij nu verder en wijst hij erop, dat de opstanding daarbij niet vergeten mag worden.

In 1 Corinthe 15:1-11 wijst Paulus op het bewijs van de opstanding. In vers 12-19 wijst hij op de belangrijkheid van de opstanding van Christus. In vers 20-34 maakt Paulus de volgorde bij de opstanding bekend. In vers 35-50 gaat het over de beschrijving van het opstandingslichaam, terwijl de verzen 54-58 gaan over het tijdstip van de opstanding.

De opstanding van “Christus”

De apostel Paulus wijst in het vijftiende hoofdstuk van de eerste brief aan de Corinthiërs op twee feiten.

- De opstanding van Christus, die al heeft plaatsgevonden.
- De opstanding van de gestorven gelovigen, die eens zal plaatsvinden.

In het spreken over de opstanding van de Here Jezus, gebruikt Paulus niet de Naam van onze Heer: “Jezus”, maar spreekt Hij over het feit, dat Hij de Messias is. Als er immers over “Christus” gesproken wordt, is dat de Griekse weergave van de titel “Messias”. Paulus wijst erop, dat het de Messias was, die uit de dood is opgestaan. Op grond van Jesaja 53 geloofden de rabbijnen, dat de Messias zou komen, lijden en sterven en daarna uit de dood zou opstaan. Er was verschil van opinie, of dit het geval zou zijn bij Messias de Zoon van Jozef, die zij als de lijdende Messias verwachtten, of dat Messias de Zoon van David zowel de lijdende

Messias als de heersende Messias zou zijn.

Jezus is “opgewekt” en “opgestaan”

De opstanding van de Here Jezus is het begin van “de opstanding” waarover Paulus schrijft. Er waren al eerder mensen uit de dood opgestaan, maar hun opstanding viel niet onder de in het Oude Testament aangekondigde opstanding van de eindtijd.²⁴ Deze mensen waren wel uit de dood opgestaan, maar zij waren na hun opstanding niet het verheerlijkte leven ingegaan. Zij waren gewoon op aarde gebleven en daarna opnieuw gestorven. Na deze dood wachtten zij weer op de Bijbelse en toekomstige opstanding uit de doden.

²⁴ Zie 2 Koningen 13, Johannes 11, Mattheüs 27

Opgestaan, opgewekt, gezond gemaakt

De opstanding van de Here Jezus wordt op twee manieren in de Bijbel beschreven. Er staat dat Hij “opgewekt” is en dat Hij “opgestaan” is. Het woord “opgewekt” is de vertaling van het Griekse woord “egeiroo”, dat “opwekken”, “uit de slaap wekken” betekent. Het wordt in het Nieuwe Testament ook als “gezond maken” vertaald. In de volgende tekst blijkt, dat deze gedachte van “uit de slaap wekken” niet alleen van toepassing was op de Here Jezus, maar ook van toepassing zal zijn op de gelovigen. “*God heeft niet alleen de Here opgewekt, maar zal ook ons opwekken door Zijn kracht.*” (1 Corinthe 6:14) Als het gaat over het opwekken van de gelovigen in de toekomstige dag van de opstanding, zal het aspect van “gezond maken” zeker ook van toepassing zijn!

Opgestaan, verrezen, herrezen

Het tweede woord, “opgestaan”, is de vertaling van het Griekse woord “anastasis”, dat “opstaan”, “oprijzen”, “verrijzen”, “herrijzen” betekent. In de volgende tekst blijkt, dat deze gedachte van “opstaan”, “verrijzen” niet alleen van toepassing was op de

Here Jezus, maar ook van toepassing zal zijn op de gelovigen. *“Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem.”* (1 Thessalonicenzen 4:14) Het Griekse woord “anastasis” wordt in het Nieuwe Testament ook vertaald als “*zich klaar maken*”, “*verschijnen*” en “*vertrekken*”. Zo is het ook van toepassing op wat er zal gebeuren als Jezus wederkomt. De gelovigen maken zich dan gereed en vertrekken (uit het graf) om te verschijnen voor hun Heer.

Het verschil tussen de woorden “*opwekken*” en “*opstaan*” is, dat het eerste woord wijst op het werk van de Vader, die de Zoon uit de dood opgewekt heeft. De Vader heeft de Zoon als het ware “*wakker gemaakt*”. Het werk ging van de Vader uit. Het tweede woord wijst erop, dat het ook gaat om een zelfstandige daad van de Zoon. Hij stond uit eigen kracht op uit de dood.

Bij de opstanding uit de dood van de gelovigen wordt ook het woord “*opstanding*” gebruikt. Hier wordt het echter niet gebruikt om aan te geven, dat de gelovigen op eigen kracht uit de dood zullen opstaan. Zij worden door de Heer opgewekt. Het woord wordt echter gebruikt om aan te geven, dat zij lichamelijk uit de dood zullen verrijzen.

Jezus’ opstanding was in de Schrift aangekondigd

In 1 Corinthe 15 legt Paulus er de nadruk op, dat Christus werkelijk en lichamelijk uit de dood en uit het graf is opgestaan. Zijn opstanding was tevoren door de Schriften aangekondigd, schrijft Paulus. *“Want vóór alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften.”* (1 Corinthe 15:3,4)

De Here Jezus Zelf had er ook op gewezen, dat de opstanding van de doden vanuit de Schrift bekend was. *“Maar dat de doden opgewekt worden, heeft ook Mozes bij de braamstruik aangeduid, waar hij de Here noemt de God van Abraham en de God van Izaäk en de God van Jakob. Hij is niet een God van doden, maar van levenden, want voor Hem leven zij allen.”* (Lucas 20:37,38) Ook Daniël heeft heel nadrukkelijk meegedeeld, dat er een opstanding van doden zou zijn. *“Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen... Maar gij, ga het einde tegen, en gij zult rusten en opstaan tot uw bestemming aan het einde der dagen.”* (Daniël 12:2,13)

Regelmatig wordt door verschillende theologen gezegd, dat de opstanding in de grootste tijd van het Oude Testament eigenlijk onbekend was en dat men pas aan het eind van de periode van het Oude Testament in de opstanding begon te geloven. Het zou dan iets nieuws geweest zijn dat Daniël meegedeeld had. De werkelijkheid is anders. In het gehele Oude Testament komen wij de leer van de opstanding tegen. Let op de volgende teksten.

“De HERE doodt en doet herleven, Hij doet naar het dodenrijk neerdalen en daaruit opkomen.” (1 Samuël 2:6) *“Verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof; zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.”* (Psalm 104:29,30) *“Zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen”* is een verwijzing naar de dag van de opstanding. *“Herleven zullen uw doden (ook mijn lijk), opstaan zullen zij. Ontwaakt en jubelt, gij, die woont in het stof! Want uw dauw is een dauw van licht; en de aarde zal aan de schimmen het leven hergeven.”* (Jesaja 26:19) Zie ook Ezechiël 37:1-14.

Jezus' opstanding is door honderden mensen als een feit gezien. *“Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalven. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van*

wie het merendeel thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontslapen. Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene.” (1 Corinthe 15:5-8)

De Here Jezus had indertijd ook gewezen op het feit, dat alle mensen uit de dood zullen opstaan.

“Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.” (Johannes 5:28,29)

Hij wees erop, dat alle mensen uit de dood zullen terugkeren. Het zal een **letterlijke opstanding** zijn, want zij zullen uit de graven komen. Het ene deel van deze mensen zal, zoals ook Daniël gezegd heeft, een heerlijk leven binnengaan; zij staan op **“ten leven”**. Het andere deel van deze mensen zal een verschrikkelijke situatie over zich heen krijgen; zij staan op **“ten oordeel”**. Allen, dus zowel zij die de heerlijkheid binnengaan als zij die het verderf ingaan, zullen lichamelijk uit het graf verrijzen.

Opstanding in “groepen”

De apostel Paulus schrijft, dat er een bepaalde “rangorde” is in de opstanding.

“Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij Zijn komst; daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben.” (1 Corinthe 15:23,24)

Het woord “rangorde” is de vertaling van het Griekse woord “tagma” en het betekent...

- ordening

- legerafdeling
- groep
- legioen
- klasse

Het wil zeggen, dat de opstanding in bepaalde groepen zal geschieden, terwijl deze groepen van elkaar gescheiden zijn. Bij deze groepen worden zij, die in de tijd van het Oude Testament uit de dood opgewekt waren, niet meegeteld. De tijd van het Oude Testament gaat door tot aan de opstanding van de Here Jezus Zelf. Dus ook Lazarus, het dochttertje van Jairus en zij, die bij het sterven van de Here Jezus uit de dood opstonden (zie Mattheüs 27:52,53), horen hier nog niet bij.

De eerste groep

De eerste “groep” bestaat uit slechts één Persoon: de Here Jezus Zelf. Hij was de eerste die met een verheerlijkt lichaam uit de dood opstond. Hij opende de rij van allen die met verheerlijkte lichamen uit de dood zouden opstaan. Terwijl Zijn lichaam drie dagen en drie nachten in het graf gelegen had, was Zijn ziel in deze tijd in het dodenrijk. Zijn opstanding betekende, dat Zijn ziel herenigd werd met Zijn lichaam.

De tweede groep

De tweede groep bestaat uit hen “die van Christus zijn bij Zijn komst”. Dit zijn zij, die uit de dood opstaan als de Here Jezus wederkomt in de lucht, zoals 1 Thessalonicenzen 4:16,17 meedeelt. Deze opstanding vindt dus plaats nog voordat het Messiaanse rijk begint. In het boek Openbaring wordt daar aan toegevoegd, dat ook zij die als heiligen uit de grote verdrukking komen, bij deze groep behoren.

“En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang. De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding.”

(Openbaring 20:4,5) Dit zijn zij, die in de grote verdrukking tot geloof gekomen zijn en als martelaren van hun geloof gestorven zijn. Zij zijn natuurlijk niet opgestaan bij de wederkomst van de Here Jezus in de lucht, want toen waren zij nog geen gelovigen. Zij zijn echter nog wel voor het aanbreken van het Messiaanse rijk opgestaan.

Deze tweede groep bestaat dus alleen uit gelovigen, die, zoals de Here Jezus meegedeeld heeft, “de opstanding ten leven” zouden meemaken. Zij allen staan op bij “de laatste bazuin”, zoals Paulus in 1 Corinthe 15 en 1 Thessalonicenzen 4 meegedeeld heeft. Na deze opstanding zullen zij samen met de gelovigen die op dat moment leven, de Here tegemoet gaan in de lucht.

Het moet duidelijk zijn, dat deze groep niet alleen gevormd wordt door de leden van de Gemeente van Christus, dus alleen nieuwtestamentische gelovigen, maar dat ook de oudtestamentische heiligen hiertoe behoren. Dus ook zij die wij uit het Oude Testament kennen, zoals Adam, Eva, Noach, Abraham, Izaäk, Jakob, Mozes, David, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en al die andere gelovigen, die wij niet bij name kennen, zullen deelhebben aan deze opstanding ten leven.

Het lichaam van deze mensen heeft korte of lange tijd in het graf gelegen. Van de meesten van hen zullen de graven “geschud” zijn en zijn hun botten in verzamelgraven terechtgekomen en daar vermengd met de botten van vele anderen. Hun ziel was al die tijd in de hemel. Terwijl de zielen van de mensen uit het Oude

Testament naar het dodenrijk gingen, waar ook de Here Jezus naar toe ging, is daar verandering in gekomen toen Hij, zoals Hij het zelf noemde, “opgevaren was naar de Vader”. (Johannes 20:17 en Ephese 4:8-10) Vanaf dat moment zijn de zielen van de gestorven gelovigen niet meer in het dodenrijk, maar in de hemel. Bij de opstanding uit de doden van de gelovigen worden dus hun zielen, die al in de hemel waren, herenigd met hun lichamen, die in het graf waren. Daarna gaan deze mensen met lichaam en ziel naar de hemel. Na de opstanding uit de doden zijn deze mensen dus niet slechts met hun ziel in de hemel, maar ook met hun lichaam.

In Joodse kring is er op de volgende wijze over deze opstanding gedacht. Kovetz Shiurim Deel II;29 citeert Radvaz (II:644), die uitgelegd heeft, dat er twee opstandingen zullen zijn. **De algemene opstanding van alle mensen zal plaatsvinden na het Messiaanse tijdperk** (het Messiaanse rijk). Bij de komst van de Messias (dus **aan het begin van het Messiaanse rijk**) **zal een beperkt aantal doden opstaan**. Bij deze opstanding zullen bijzondere mensen opstaan, zoals de grote geleerden en de vromen uit alle generaties. Ook Ritva is deze mening toegedaan. Deze mensen zullen dus de zegeningen van het Messiaanse rijk meemaken. In de Talmoed (Sotah 48b) wordt gezegd, dat de opstanding van de doden zal plaatsvinden vóór de komst van de Messias, de Zoon van David. Dit zal moeten betekenen, dat op dit moment de leiders uit het graf zullen verrijzen. De massa van het Joodse volk zal volgens deze gedachte nog niet het graf verlaten. Terwijl het Nieuwe Testament toont, dat bij Jezus' komst de gelovigen zullen opstaan, wordt hier gedacht, dat alleen de Joodse leiders uit het graf zullen verrijzen.

De Talmoed (Joma 5b) zegt, dat in het Messiaanse rijk Mozes en Aäron weer zullen leven en dat zij weer de vragen en problemen zullen oplossen (van de halacha). (Zie hiervoor in de Talmoed: Pesachim 114b, Tosafos en Sanhedrin 51b.) Zie ook Rashi. Rabbi Saadiah Gaon zegt, dat Mozes opgewekt zal worden tezamen met

alle andere profeten uit de Joodse geschiedenis, die Mozes zullen assisteren.

Het verlangen naar de opstanding was zo sterk, dat Yalkut Shimoni op Job (hoofdstuk 38, 924) vertelt over rabbi Josija's laatste wens: "Trek mij mijn witte doodshemd aan. Doe mijn schoenen aan mijn voeten en geef mij mijn staf in mijn hand. Leg mij nu op mijn zijde (in het graf), zodat ik gereed zal zijn als de Messias komt en Hij mij in het leven zal terugroepen."

De Talmoed zegt in Sanhedrin 92a, dat de rechtvaardigen, die in de Messiaanse tijd de opstanding zullen meemaken, nooit meer naar het graf zullen terugkeren.

Opmerkelijk bij dit alles is het feit, dat de Joodse geleerden dus ook menen, dat de opstanding niet een eenmalige gebeurtenis zal zijn, maar dat de mensen in verschillende groepen zullen verrijzen.

Opstanding “uit” en “van” de doden

Er worden in de Bijbel twee uitdrukkingen gebruikt, die beslist niet met elkaar verward mogen worden. Er is sprake van een opstanding “**uit**” de doden en van een opstanding “**van**” de doden. Zij die “**uit**” de doden opstaan zijn een bepaalde groep, die het totaal van de doden verlaat, waarbij de rest van de doden dood blijft. Als er gesproken wordt over een opstanding “**van**” de doden, gaat het over allen die op dat moment in het rijk der doden zijn en nu allen tezamen opstaan. De gelovigen maken niet de opstanding “**van**” de doden mee, maar de opstanding “**uit**” de doden, dat wil zeggen: “**Van tussen de doden uit**”. Wij zullen dit nader verklaren.

In 1 Corinthe 15 schrijft Paulus, dat de Here Jezus “**uit**” (Grieks: ek) de doden opstond. “*Indien nu van Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden is opgewekt, hoe komen sommigen onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding **der** (dat is: **van** de) doden*

is?” *“Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn.”* (1 Corinthe 15:12,20) In vers 12 schrijft Paulus in het algemeen (zonder onderscheid te maken van de verschillende groepen), dat er een opstanding van de doden is. Zo ook in vers 13,21,42.

De Joden kenden de algemene opstanding **“van de doden”**. Er was zelfs strijd tussen de Farizeeën en de Sadduceeën over de vraag of er wel of geen opstanding zou zijn. *“En daar Paulus wist, dat het ene deel behoorde tot de Sadduceeën en het andere tot de Farizeeën, riep hij in de Raad: Mannen broeders, ik ben een Farizeeër, een zoon van Farizeeën, ik sta terecht om de hoop en de opstanding der doden. En toen hij dit zei, kwam er tweedracht tussen de Farizeeën en de Sadduceeën en de menigte werd verdeeld. Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel of geest, maar de Farizeeën belijden zowel het een als het ander.”* (Handelingen 23:6-8)

Het tiende hoofdstuk van de Misjna Sanhedrin begint met de volgende uitspraak: *“Gans Israël heeft deel aan de komende wereld, zoals gezegd is (in Jesaja 60:21): ‘Uw volk zal geheel uit rechtvaardigen bestaan, voor altoos zullen zij het land bezitten.’* De volgenden zullen echter geen deel hebben aan de komende wereld: *‘Zij die zeggen: er is geen opstanding van de doden’.*” Deze uitspraak toont het belang van de leer van de opstanding voor de Joden. Het toont ook het oordeel, dat hiermee over de Sadduceeën uitgesproken is. Ten slotte maakt het duidelijk, dat als er gesproken wordt over *“gans Israël”*, hiermee niet bedoeld wordt, dat er geen uitzonderingen zijn. Zo ook zullen wij ons moeten realiseren, dat het tegen de leer van de rabbijnen ingaat, om de tekst *“en aldus zal gans Israël behouden worden”* (Romeinen 11:26), uit te leggen, alsof er geen Jood verloren zou gaan, maar alle Joden het eeuwige leven zullen ontvangen. Zo’n leer is in strijd met de leer van de rabbijnen. Hij is ook in strijd met de boodschap van de Here Jezus, die tegen Joodse mensen zei, dat wie (ook van

hen!) niet in Hem geloofde, verloren was!

De leer van de opstanding maakt ook duidelijk, dat de Bijbel niet leert wat veel theologen denken: de onsterfelijke ziel. De leer van de onsterfelijke ziel komt uit de heidense wereld van de Grieken. De Bijbel toont met de opstanding aan, dat zowel lichaam als ziel blijven voortbestaan, en niet alleen de ziel!

De Here Jezus kwam echter met een nieuwe boodschap, namelijk, dat er ook en eerst een opstanding van tussen de doden uit zou zijn. En dat wisten de mensen niet. *“En terwijl zij van de berg afdaalden, verbood Hij hun, dat zij iemand zouden vertellen, hetgeen zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan. En zij hielden dit woord vast en trachtten onder elkander te weten te komen wat het was, uit de doden opstaan.”* (Marcus 9:9,10) In de volgende teksten komen beide opstandingen voor. Duidelijk blijkt, dat het bij de opstanding “uit” de doden gaat om een bijzondere opstanding.

*“En Jezus zei tot hen: De kinderen dezer eeuw huwen en worden ten huwelijk genomen, **maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden**, huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen. Want zij kunnen niet meer sterven; immers, zij zijn aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn.”* (Lucas 20:34-36)

Paulus weet, dat eens de opstanding van de doden zal komen. Maar daar kijkt hij niet naar uit. Hij kijkt ernaar uit, om de opstanding **van tussen de doden uit** te mogen meemaken. *“Dit alles om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan Zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding **uit de doden.**”* (Philippenzen 3:10,11) In het Grieks staat aan het slot van dit vers: “De **uitopstanding** (eks-anastasis) **uit de doden.**” Paulus zegt, dat hij hoopt deel te hebben aan de uitopstanding van tussen de doden

uit!

In Handelingen 4 lezen wij ook over de opstanding (van de gelovigen) van tussen de doden uit. *“En terwijl zij tot het volk spraken, overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën, zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding **uit** de doden verkondigden.”* (Handelingen 4:1,2) Zij verkondigden niet de opstanding **van** de doden, maar de opstanding **uit** de doden. Dat was iets nieuws.

Bij deze opstanding “**uit**” de doden zullen volgens het Nieuwe Testament dus alleen zij *die van Christus zijn*²⁵ op het moment waarop Hij komt, opstaan. Deze opstanding wordt zowel de *opstanding ten leven*²⁶ als de *eerste opstanding*²⁷ genoemd. Er zal echter nog een “nalezing” (net als bij de oogst) plaats hebben van hen, die alsnog in de grote verdrukking tot geloof zullen komen en als martelaren van het geloof zullen sterven.

²⁵ die van Christus zijn: 1 Cor. 15:23

²⁶ opstanding ten leven: Johannes 5:29

²⁷ de eerste opstanding: Openbaring 20:5,6

De derde groep

De derde groep bestaat uit hen die behoren bij “het einde”, zoals 1 Corinthe 15 dit noemt. Deze groep bevat geen gelovigen meer, geen mensen die “van Christus” zijn. Deze groep bevat alle overigen. Dat zijn dus alleen ongelovigen! Dit zijn de mensen die aan het eind der tijden, dus nadat eerst de grote verdrukking en daarna het Messiaanse vreedrijk geweest zijn, zullen opstaan. *“De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren.”* (Openbaring 20:5) Dit zijn de mensen die voor de grote Witte Troon moeten verschijnen en daar veroordeeld zullen worden tot de poel des vuurs, het eeuwige oordeel. Nu is het geen opstanding “van tussen de doden uit”, maar een opstanding van alle overgebleven doden. Dit is dus de eigenlijke opstanding

“van” de doden.

Deze derde groep bestaat dus uit allen die niet *van Christus zijn*. Deze opstanding zal meer dan 1000 jaar later plaatsvinden dan de eerste opstanding. Dit is **de laatste opstanding**, *de opstanding ten oordeel*²⁸, die plaats heeft als het Messiaanse rijk tot een eind gekomen zal zijn. De Bijbel laat ons dus zien, dat de eerste opstanding, die de opstanding ten leven is, zal plaatshebben als de Here Jezus komt in de lucht. De laatste opstanding, die de opstanding ten oordeel is, zal plaatshebben aan het eind der tijden, na de periode van het Messiaanse rijk.

²⁸ Johannes 5:9

Terwijl de lichamen van deze mensen in het graf waren, waren hun zielen in het dodenrijk. Hun zielen waren nog niet in de hel! Bij deze mensen worden nu ook hun lichaam en hun ziel herenigd. Als echte mensen en niet slechts als zielen komen zij voor de grote Witte Troon te staan om hun veroordeling te ontvangen. Allen zullen zij veroordeeld worden tot de hel, omdat hun namen niet geschreven staan in het boek des levens. Zoals de gelovigen met lichaam en ziel naar de hemel gaan, zo gaan deze gestraften met lichaam en ziel naar de plaats van het eeuwige oordeel.

De eerste en de tweede opstanding

Ook de rabbijnen spreken over een eerste en een tweede opstanding. Rabbi Yehudah Chayoun citeert Aruch LeNer, die zegt, dat er twee opstandingen zullen zijn bij het begin van de dagen van de Messias en dat eerst Mozes, Aäron en zijn kinderen zullen opstaan, opdat zij het volk bekend kunnen maken met de wegen des Heren, net zoals zij dit deden bij de uittocht uit Egypte. In aansluiting op deze opstanding zullen nog steeds bij de eerste opstanding, zo zegt onder andere Radak, alle rechtvaardigen die in de diaspora gestorven zijn, opstaan en deel hebben aan de zegen

die Israël in de tijd van het Messiaanse rijk zal hebben. Dit is de eerste opstanding.

Hierna komt de tweede opstanding, die een algemene opstanding zal zijn. Rabbi Yosef Karo en anderen zeggen, dat deze opstanding zal plaats hebben aan het eind van de zesduizend jarige geschiedenis van de aarde. Bij deze opstanding zullen lichaam en ziel herenigd worden.

Er is verschil van mening bij de rabbijnen over de vraag wie aan de komende opstanding deel zullen hebben. In de Gemara van de Talmoed worden drie meningen gegeven:

Iedereen zal opstaan uit de dood.

Allen die in het land Israël begraven zijn, zullen opstaan uit de dood tezamen met de rechtvaardigen die in de landen van de diaspora begraven zijn. Deze rechtvaardigen zullen óf pijnloos naar het land Israël “rollen” (door holen die door de engelen hiertoe gemaakt zijn), om daar tot leven gebracht te worden, óf zij zullen er ondergronds naar toe lopen. Ezechiël 37:14 leert immers, dat zij naar het land Israël gebracht zullen worden²⁹.

²⁹ *Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des Heren.*

Alleen zij die geleefd hebben volgens het licht van Gods Woord (de Torah) zullen uit de dood opstaan. Chafetz Chaim en de school van HaLevi maken duidelijk, dat goede werken of trouw een mens niet weer levend kunnen maken, maar dat alleen het licht van de Torah dit kan. Op grond daarvan zeggen de rabbijnen, dat de mens zonder kennis van Gods Woord niet kan opstaan uit de dood. Er is volgens Rabbi Yitzchak Hunter één uitzondering: zij die door hun sterven God geëerd hebben zullen opstaan, zelfs als zij het licht van de Torah niet hebben.

Volgens Rambam zal deze situatie eens tot een einde komen. De ziel zal (opnieuw) het lichaam verlaten en heengaan naar de wereld van de zielen, alwaar het zijn eeuwige loon zal ontvangen, waarbij de rechtvaardigen zullen zitten met kronen op hun hoofd en zullen genieten van de glans van de Shekinah. Ramban is het hier niet mee eens. Hij meent, dat na de opstanding, als lichaam en ziel weer bij elkaar gebracht zijn, dit voor eeuwig zo zal blijven. (Let op, dat het hier gaat over twee grote rabbijnen: Rambam en Ramban.) Rambam ziet de eeuwige toekomst dus in de hemel, terwijl Ramban meent, dat het Messiaanse rijk niet zal eindigen. Het boek Openbaring zal het definitieve antwoord geven in de hoofdstukken 21 en 22.

Wie nu weet, dat de rabbijnen de opstanding verwachten bij het aanbreeken van het Messiaanse rijk en wie weet, dat de opgestanen op aarde zullen zijn, begrijpt de vraag die men aan de Here Jezus stelde over het huwelijk na de dag der opstanding (zie Mattheüs 22:28). Ze hadden het niet over een eventueel huwelijk in de hemel, maar een huwelijk op aarde! Het is in dat opzicht inderdaad een belangrijke vraag, als je twee keer getrouwd geweest bent. Wordt in die tijd het eerste huwelijk hersteld of het laatste? Mattheüs 22 maakt duidelijk, dat de Here Jezus de opstanding niet bezag als de poort naar het Messiaanse rijk, maar als de poort naar een heel ander leven.

Koningin Cleopatra was ook op de hoogte van het Joodse geloof en van de leer van de opstanding uit de doden. Zij stelde Rabbi Meir de volgende vraag: “Ik weet, dat de doden weer zullen leven, maar als zij opstaan, staan zij dan naakt op uit de dood of hebben zij dan kleding aan?” Rabbi Meir antwoordde: “Het is net als met het graan. Het wordt “naakt” in de aarde gelegd, maar komt er met allerlei “kleding” uit te voorschijn. Hoeveel te meer zal dit het geval zijn met de rechtvaardigen, die gekleed begraven worden.”

Nog enkele vragen beantwoord

Hoewel de apostel Paulus niet alle vragen beantwoordt, geeft hij toch antwoord op verschillende vragen. Hoe het er bij de opstanding precies aan toe zal gaan, vermeldt hij niet.

Waarschijnlijk vindt hij de beschrijving hiervan zoals deze in de profetie van Ezechiël vermeld is, duidelijk genoeg (zie Ezechiël 37). Toch schrijft Paulus enkele opmerkelijke feiten. *“Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt. Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam... Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.”* (1 Corinthe 15:44,48,49)

Paulus wijst erop, dat bij de begrafenis een vergankelijk lichaam in het graf is gelegd. Het is gestorven als gevolg van ziekte, ouderdom, ongeval of moord. Het is een sterfelijk lichaam dat in het graf gelegd is. Op het moment van de opstanding verrijst er echter een lichaam dat niet meer vergankelijk is. Het kan niet meer ziek worden en niet meer sterven. Het zal ook geen ouderdomsklachten meer hebben.

Het lichaam dat begraven werd, was beslist geen verheerlijkt lichaam. De gestorvene was een zondaar. De gevolgen van de zonde waren lichamelijk merkbaar. Bij de opstanding zal er echter geen onrein en zondig lichaam verrijzen, maar een verheerlijkt lichaam. Zelfs de herinnering aan de zonde wordt nu niet meer gevonden.

Toen het lichaam begraven werd, werd een lichaam in het graf gelegd, dat bezweken was als gevolg van het feit, dat er geen kracht meer in was. Als gevolg van lichamelijke zwakte kwam de dood. Bij de opstanding is de lichamelijke zwakte echter verdwenen. Het nieuwe lichaam zal geen tekenen van zwakheid of verval van krachten meer hebben. Het zal dus blijkbaar ook geen rust of slaap

meer nodig hebben.

Vervolgens wijst Paulus erop, dat het lichaam dat uit het graf zal komen, een “geestelijk” lichaam zal zijn. Hiermee bedoelt hij niet, dat er een “schijn” lichaam of een soort “spookfiguur” uit het graf zal komen. Hij bedoelt, dat het nieuwe lichaam niet meer aan de natuurwetten onderworpen is, maar dat het gebonden is aan Gods heerlijkheid en deel heeft aan de geestelijke wereld.

Ten slotte deelt Paulus mee, dat het opstandingslichaam van de gelovigen net zo zal zijn als het opstandingslichaam van de Here Jezus was. Zo schrijft hij aan de Philippenzen: *“Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als Verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.”* (Philippenzen 3:20,21)

De Heer kon met Zijn verheerlijkte lichaam door gesloten deuren gaan. Hoewel Hij geen voedsel nodig had, kon Hij wel eten. *“Toen het dan avond was op die eerste dag der week en ter plaatse, waar de discipelen zich bevonden, de deuren gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus en stond in hun midden en zeide tot hen: Vrede zij u! En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Here zagen.”* (Johannes 20:19,20)

“Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten. En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zei Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen.” (Lucas 24:39-43)

Het lichaam van de Here Jezus was voor het oog gelijk aan Zijn lichaam voor Zijn sterven. De tekenen van de spijkers waren in

Zijn handen en voeten te zien. Ook het litteken van de stoot met de speer was in Zijn zijde te zien. Hij had ook niet een ander gezicht gekregen. Het feit dat Maria in de hof van Jozef van Arimathea Hem eerst niet herkende, kwam niet, omdat Hij een heel ander uiterlijk gekregen had, maar omdat Maria door haar tranen heen Hem niet goed kon zien. In het gesprek met de Heer stond zij blijkbaar zelfs met afgewend gelaat. Pas toen zij zich opnieuw omkeerde, zag zij Jezus echt en herkende zij Hem onmiddellijk!

*“En Maria stond buiten dicht bij het graf, **wenende**. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf, en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen, een aan het hoofdeinde en een aan het voeteneinde, waar het lichaam van Jezus gelegen had. En zij zeiden tot haar: **Vrouw, waarom weent gij?** Zij zei tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben. Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.*

*Jezus zei tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zei tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen. Jezus zei tot haar: Maria! **Zij keerde zich om** en zei tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!” (Johannes 20:11-16)*

Let ook op de ervaring van de Emmaüsgangers. “Hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden... En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun midden.” (Lucas 24:16,31)

Hoe vindt de opstanding plaats?

De profeet Ezechiël heeft lang geleden van God vernomen, hoe de opstanding zal plaats vinden. Hij schreef:

“De hand des HEREN kwam op mij, en de HERE voerde mij in de geest naar buiten en zette mij neer in een dal; dat was vol beenderen. Hij deed mij daar aan alle kanten omheen lopen en zie, zij lagen in grote menigte door het dal verspreid, en zie, zij waren zeer dor. En Hij zei tot mij: Mensenkind, kunnen deze beenderen herleven? En ik zei: Here HERE, Gij weet het. Toen zei Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen en zeg tot hen: gij dorre beenderen, hoort het woord des HEREN. Zo spreekt de Here HERE tot deze beenderen: Zie, Ik breng geest in u, en gij zult herleven; Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen, u met een huid overtrekken en geest in u brengen, zodat gij herleeft; en gij zult weten, dat Ik de HERE ben. Ik nu profeteerde zoals mij bevolen was, en zodra ik profeteerde, ontstond er een geruis, en zie, een beweging, en de beenderen voegden zich aaneen zoals zij bij elkander behoorden; ik zag toe, en zie, er kwamen spieren op, en vlees, en er trok een huid overheen; maar geest was er nog niet in hen. Daarop zei Hij tot mij: Profeteer tot de geest, profeteer, mensenkind, en zeg tot de geest: zo zegt de Here HERE: kom van de vier windstreken, o geest, en blaas in deze gedoden, zodat zij herleven.

Toen profeteerde ik, zoals Hij mij bevolen had; en de geest kwam in hen en zij herleeften en gingen op hun voeten staan, een geweldig groot leger.

Voorts zei Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het gehele huis Israëls. Zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen; het is met ons gedaan. Daarom profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Here HERE: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk, en u brengen naar het land Israëls. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik uw graven open en u uit uw graven doe opkomen, o Mijn volk. Ik zal Mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de HERE, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des HEREN.” (Ezechiël 37:1-14)

In dit gedeelte hebben wij als het ware de beschrijving van de

opstanding “in slowmotion” zichtbaar gemaakt. Terwijl de apostel Paulus (in 1 Thessalonicenzen 4:17) schrijft, dat de opstanding in een oogwenk (zo snel als het knippen van een oog) zal zijn, laat God aan Ezechiël zien, hoe de opstanding zal geschieden en wat er allemaal zal gebeuren.

Als je de beschrijving van Ezechiël 37 leest, kun je je afvragen waarover het hier gaat. Is dit de beschrijving van een waar gebeurde geschiedenis, of was dit een visioen of een gelijkenis en vond er geen werkelijke opstanding plaats? Wordt ons hier verteld, hoe de toekomstige opstanding van de doden zal geschieden, of is dit een gelijkenis, waarin ons verteld wordt, hoe het in de toekomst met Israël zal gaan? Gaat het hier over de wederopstanding der doden, of gaat het hier over de wederoprichting van Israël als volk? Zijn de graven echte graven of zijn zij een beeld van de landen waarheen het volk Israël verspreid is?

Het lijkt mij, dat het hier om beide gaat. Het gaat hier zowel om een opstanding uit de doden, als om een toekomstbeeld van wat in Messiaanse tijden zal geschieden: de wedergeboorte van het volk Israël. Dit laatste blijkt ook duidelijk uit de plaats die dit gedeelte inneemt: in hoofdstuk 36 wordt gesproken over een land dat zal bloeien, terwijl in het volgende gedeelte gesproken wordt over de belofte van een verenigd volk onder het leiderschap van een koning uit het huis van David (Ezechiël 37:24-28).

De aanleiding

Zoals de Thessalonicenzenbrief ons vertelt, dat er een duidelijke reden was, waarom Paulus schreef over de opname der Gemeente - er waren verschillende gelovigen overleden en hoe moest het nou met hen als Jezus zou wederkomen? - zo was er ook een duidelijke reden voor het geven van deze boodschap uit Ezechiël 37. *“Voorts zei Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het gehele huis*

Israëls. Zie, zij zeggen: onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen; het is met ons gedaan.” (Ezechiël 37:11) In onze tijd zouden mensen de vraag stellen: als het graf geruimd is en de botten in een verzamelgraf terechtgekomen zijn, kan er dan toch een opstanding plaatsvinden?

De Joden waren in ballingschap in Babel. Zij dachten er over na, wat er met hen zou gebeuren, als de Messias zou komen en de doden uit de graven zouden verrijzen. De Messias zou in Israël komen, dat wisten zij. Daar zouden de doden uit hun graf opstaan. Maar wat zou er gebeuren met de Joden die in Babylonië stierven? Zouden die ook uit het graf verrijzen? Staan die ook op uit het graf? Worden hun lijken eerst naar het heilige land gebracht of getransporteerd en staan zij daar, bij de Messias op, of staan zij in de vreemde landen op en gaan zij daarna naar het land Israël? In de Talmoed (Kethuboth 11a) discussiëren de rabbijnen over deze vraag. Het lijkt mij, dat het antwoord op hun vraag in Ezechiël 37 gegeven wordt. Hier staat, dat de graven zelf open gaan, dus ook in Babylonië. De Joodse doden, want het gaat hier in eerste instantie over Joden, zullen m.i. niet door ondergrondse gangen naar Israël getransporteerd worden, zoals een aantal rabbijnen denkt, om daarna op te staan, maar zij zullen in de vreemde landen direct uit hun graven verrijzen. *“Zo zegt de Here HERE: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk, en u brengen naar het land Israëls.”* (Ezechiël 37:12)

De mensen hadden drie klachten:

1. **Onze beenderen zijn verdroogd.**
2. **Onze hoop is te gronde gegaan.** Onze gespannen verwachtingen zijn vernietigd. Wij hadden ook zo graag in heilige grond begraven willen worden. Wij hadden deel willen hebben aan het licht; nu hebben wij deel aan de duisternis! Onze hoop is verloren gegaan. Deze mensen geloofden, dat de opstanding alleen in Israël

zou plaats vinden.

3. **Wij zijn afgesneden.**

Voelen ze zich afgesneden van stad en tempel? Voelen ze zich afgesneden van de mensen die de Messias zullen verwelkomen? Voelen zij zich afgesneden van hen die uit de doden zullen opstaan? Voelen zij zich afgesneden van God Zelf? Voelen zij zich daardoor verloren?

Deze mensen mogen nu leren, dat voor God niets onmogelijk is. Hij die de Schepper was van de wereld en deze uit niets geschapen heeft, heeft geen moeite om de mensen uit hun vroegere beenderen samen te stellen. De Geest van God kan allen uit de aarde doen herrijzen. Daarom klinken in deze geschiedenis de profetische woorden: *“Hoort het woord des HEREN.”*

De profetische vervoering

De boodschap die Ezechiël mag doorgeven, is niet door hem of door anderen bedacht. Daarom verklaart hij eerst heel duidelijk, dat de hand des HEREN op hem kwam. *“De hand des HEREN kwam op mij, en de HERE voerde mij in de geest naar buiten en zette mij neer in een dal; dat was vol beenderen.”* (Ezechiël 37:1) Deze woorden spreken van kracht. De geest der profetie kwam op een krachtige wijze over Ezechiël. Het wil zeggen, dat Ezechiël nu een instrument in de hand des Heren was. Ezechiël was in profetische vervoering. De Geest van God zou besluiten wat er nu verder zou gebeuren.

“Hij zette mij neer in een dal.” Letterlijk staat er in het Hebreeuws *“in het dal”*. Dat wil zeggen, dat hij kwam in het bekende dal. Waarschijnlijk was dit hetzelfde dal als in Ezechiël 3:22. *“De hand des HEREN was daar op mij, en Hij zei tot mij: Sta op, ga naar het dal, daar zal Ik tot u spreken.”*

Het dal dat Ezechiël zag, was vol beenderen. Wat Ezechiël te zien

kreeg, was iets verschrikkelijks. Het hele dal lag vol menselijke botten of beenderen. Het leek wel of er een verschrikkelijke strijd geweest was waarbij veel doden gevallen waren, die zo op het slagveld waren achtergelaten. Zij waren niet begraven. Verspreid over het gehele dal lagen de beenderen van deze dode mensen. Ezechiël keek niet in een graf, maar zo over een open veld. Een griezelige aanblik: overal lagen botten. Overal keek de dood hem aan. Door het gehele dal verspreid lag een menigte aan beenderen, allemaal oud en zeer dor!

Van wie waren al deze beenderen? Er zijn verschillende rabbijnse gedachten geweest, die een antwoord op deze vraag moesten geven.

1. Er zou een groep mensen van de stam Ephraïm vroegtijdig uit Egypte gevlucht zijn en in strijd geraakt zijn met de Filistijnen. (zie 1 Kronieken 7:20 e.v.)
2. Het waren mensen die ten tijde van Nebucadnezar gestorven waren.
3. Het waren mensen die meegedaan hadden met de in Ezechiël 8:10-12 beschreven afgoderij.

Wij weten niet wie het waren. Het is voor ons ook niet belangrijk dit te weten. Het gaat voor ons niet om de vraag wie het waren, maar om de vraag hoe de opstanding zal geschieden. En dat wordt ons hier getoond.

Ezechiël kreeg opdracht om het dal heen lopen. Ezechiël mocht wel **bij** het dal komen, maar niet **in** het dal komen, omdat hij een priester was (1:3). Een priester mocht niet in contact komen met doden. Vreemd genoeg mocht hij een andere keer wel zijn baard scheren, iets wat ook voor een priester verboden was (Ezechiël 5:1).

God stelde een belangrijke vraag: “*Kunnen deze beenderen herleven?*” (Ezechiël 37:3) Anders gezegd: “Is de opstanding van de

doden mogelijk?” Of: “Geloof je in de opstanding van de doden?” Dit zal niet alleen een vraag van God aan Ezechiël geweest zijn. Het zal mogelijk ook een steeds wederkerende vraag van de ballingen zijn geweest, waarmee zij bedoelden: kunnen wij ooit naar Israël terugkeren en zijn wij erbij als de opstanding van de doden plaatsvindt?

Ezechiël antwoordt, dat God Zelf het beste weet of dit wel of niet kan. Er waren in Israëls geschiedenis wel vaker mensen uit de dood opgestaan, maar die waren maar kort ervoor gestorven. In 1 Koningen 17:17-24 gaat het over de zoon van de weduwe van Sarfath en in 2 Koningen 4:32-37 gaat het over de zoon van de Sunamitische. Beiden waren echter kort ervoor gestorven. Hun beenderen waren niet zeer dor.

De beenderen die Ezechiël zag, waren echter van mensen, die al zeer lang dood waren. Kunnen die ook nog herleven? Deze botten zijn immers volkomen uitgedroogd. Ezechiël zegt niet “neen” op Gods vraag, maar hij laat ook geen enthousiast “ja” horen. Hij geeft een voorzichtig antwoord: “*Gij weet het, HERE.*” Toch sprak hij met deze voorzichtige woorden ook zijn vertrouwen in God uit. Normaal gesproken konden deze beenderen niet herleven, maar als God het wilde, was alles mogelijk.

Ezechiël krijgt een vreemde opdracht. Hij moet volkomen dode beenderen toespreken en er tegen profeteren. Hij moet tot botten zeggen, dat zij naar Gods Woord moeten luisteren. Zo moet Ezechiël het instrument zijn in Gods hand om de dorre beenderen weer te laten leven.

Ezechiël heeft vaker dode materie moeten toespreken. Hij heeft gesproken tegen de bergen van Israël (Ezechiël 6:3 en 36:1,4,8) en tegen het land van Israël (21:3). Zo sprak onze Heer de zee en de wind toe en zij gehoorzaamden! (Marcus 4:39) Ook sprak Hij tegen de onvruchtbare vijgenboom (Marcus 11:14).

De beenderen moeten luisteren naar het Woord van God, iets dat

de mensen geweigerd hadden, toen Jeremia hen hiertoe had opgeroepen (Jeremia 2:4). Er zat meer gehoorzaamheid in de dode beenderen, dan in het levende Israël!

Wat gebeurt er bij de opstanding?

In het kort samengevat gebeurde het volgende. Er geschiedde een wonder. De opstanding voltrok zich in twee fasen. De eerste fase had betrekking op de lichamen. De tweede fase had betrekking op de geest.

De eerste fase verliep in drie handelingen:

1. Er kwamen pezen en spieren op de dorre beenderen.
2. Er kwam vlees over de pezen en spieren.
3. Er kwam een huid over het vlees.

In de tweede fase ontving het lichaam de geest, de adem, waardoor er dus weer leven in hen was. Op deze wijze wordt beschreven op welke wijze de opstanding zal geschieden. Eerst komen de oude botten bij elkaar, daarna komen er pezen en spieren en vervolgens vlees en huid overheen. Ten slotte keert de geest terug en is het leven teruggekeerd.

De geest van vers 5 is niet dezelfde geest als de geest van vers 6. *“Zo spreekt de Here HERE tot deze beenderen: Zie, Ik breng geest in u, en gij zult herleven; Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen, u met een huid overtrekken en geest in u brengen, zodat gij herleeft; en gij zult weten, dat Ik de Here ben.”* (Ezechiël 37:5,6) De geest van vers 5 is een bepaalde levenskracht, die precies genoeg is, om de beenderen elkaar te laten vinden. De geest van vers 6 wekte de nieuw gevormde lichamen tot leven.

Het geheel doet denken aan de wijze waarop God indertijd Adam formeerde. Eerst boetseerde Hij hem van klei, daarna blies Hij hem de levensadem in de neus (Genesis 2:7).

De opstanding beschreven

Er ontstond een geruis en er kwam beweging (Ezechiël 37:7). De beenderen hadden hier lange tijd gelegen. De botten van al die dode mensen lagen niet meer als een skelet bij elkaar, maar verspreid in het dal. Het hoofd lag niet meer bij de armen en de armen lagen niet bij benen. De botten van de armen en van de benen lagen ook verspreid in het dal. Zo ook de ribben. Alles lag verspreid in het gehele dal. Dit is vergelijkbaar met de situatie op een begraafplaats, nadat de graven geschud zijn en de botten en beenderen in een verzamelgraf terechtgekomen zijn. Ook de zee zal de doden, die in haar waren teruggeven, zo zegt Openbaring 20:13.

Nu kwam er een geruis, dat duidelijk maakte, dat de botten door het dal onderweg waren. Ezechiël zag immers hoe de opstanding in “slowmotion” in zijn werk gaat. Hij zag de verschillende botten en beenderen zich door het dal verplaatsen en hoorde het geruis van de verplaatsende botten. Nu zag hij, dat alle botten de juiste andere botten opzochten, waardoor de oorspronkelijke lichamen weer hersteld werden. Hij hoorde hoe de botten tegen elkaar klikten. Er lagen nu complete skeletten in het dal. Deze skeletten waren weer “origineel”. Er lag geen skelet met ook maar één verkeerd botje. Alle botten hadden de juiste andere botten gevonden en de lichamen waren weer zoals ze oorspronkelijk waren.

De beenderen vormden weer complete lichamen. Nu kwamen er pezen en spieren over de botten en kwam er vlees en daaroverheen huid. Er lagen nu weer lichamen, lijken, als van mensen die net gestorven waren. Zij waren echter niet levend. De geest was er niet in teruggekeerd. De ziel moest van Godswege opdracht krijgen om terug te keren. God Zelf moest nog een speciaal bevel geven aan de geest. Dit gebeurde. Van de vier windstreken, waarheen de Israëlieten verdreven waren, kreeg de geest opdracht terug te keren

in het juiste lichaam. Zo geschiedde de opstanding voor de ogen van Ezechiël. Zo zal de toekomstige opstanding ook geschieden, ook al zal hij dan in een oogwenk plaatsvinden.

De vraag kan gesteld worden: als deze mensen echt uit de doden zijn opgestaan, wat is er dan daarna met hen gebeurd?

Rabbi Eleazar zegt, dat zij na hun opstanding staande een loflied (zoals in 1 Samuël 2:6 *“De Here doodt en doet herleven. Hij doet naar het dodenrijk neerdalen en daaruit opkomen.”*) tot God gezongen hebben en direct daarna weer gestorven zijn. De echte opstanding was immers nog niet aangebroken, dus moesten zij opnieuw sterven. Zij hadden echter lang geleden geleefd - hun botten waren immers zeer dor - zodat het een vreemde gewaarwording zou zijn geweest, als al deze mensen nog geruime tijd bij de levenden vertoefd hadden. Er was ook geen noodzaak dat zij enige tijd zouden leven. Het ging erom, dat zij toonden, hoe de opstanding zou geschieden. Daarna hoefden zij niet langer te leven.

Rabbi Yoase HaGallili zegt echter, dat zij na hun opstanding naar het land Israël zijn teruggekeerd, daar (weer) getrouwd zijn en weer kinderen gekregen hebben.

Rabbi Yehudah meent, dat wat Ezechiël gezien heeft, niet echt gebeurd is, maar dat het een gelijkenis was, waarbij hem getoond werd, hoe de opstanding zal geschieden.

Wij kunnen er echter van verzekerd zijn, dat wij hier zowel een beeld van de opstanding als ook een bijzondere profetie hebben. Deze mensen zijn ook beeld van de Israëlieten die als doden begraven liggen in de landen van de wereld waar zij woonden. Zij zullen opstaan en terugkeren. Alle Joden - ongeacht of ze gestorven waren omdat ze ziek, oud of vermoord zijn - zullen opstaan. Dan zullen hun ogen open gaan voor God Zelf.

“Daarom profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Here HERE: zie, Ik

open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik uw graven open en u uit uw graven doe opkomen, o mijn volk. Ik zal Mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de HERE, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des HEREN.” (Ezechiël 37:12-14)

Dan zal Gods Geest in hen wonen. Dan zullen zij allen als heiligen leven. De zonde zal uit hun midden worden uitgebannen.

“Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar Mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt... En Ik zal Mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik Mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord van de Here HERE.” (Ezechiël 36:27; 39:29)

Rabbijn Paulus wist wat Ezechiël geschreven had over de wijze waarop de opstanding zou plaats hebben. Nu schreef hij:

“Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.” (1 Thessalonicenzen 4:14-17)

Alles zal nieuw zijn. Terwijl wij op aarde wilden lijken op de Here Jezus, maar het vaak niet konden, zullen wij dan aan Zijn heerlijkheid gelijkvormig geworden zijn (Filippenzen 3:21).

7. GAAT DE GEMEENTE DOOR DE GROTE VERDRUKKING?

De Here Jezus heeft nooit gezegd, dat de leden van Zijn Gemeente niet verdrukt zouden worden. Hij heeft aangekondigd, dat Zijn Gemeente in alle tijden door de wereld verdrukt zou worden. Hij zei: *“Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.”* (Johannes 16:33)

De apostel Paulus schreef aan de gelovigen in Thessalonica: *“En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen.”* (1 Thessalonicenzen 1:6) Bij deze verdrukkingen ging het niet over die ene korte periode van de grote verdrukking, die veel zwaarder zou zijn dan alle andere perioden van verdrukking. Het ging over verdrukkingen die in alle tijden de gelovigen niet bespaard zouden blijven.

De troost van de eerste christenen

De Bijbel heeft ook aangekondigd, dat de christenen niet in het oordeel van de eindtijd terecht zullen komen. Een aantal teksten in de Bijbel zegt juist, dat de vuurgloed van de eindtijd hen bespaard zal blijven. De eerste christenen hebben dit goed in zich opgenomen en troost gevonden bij deze boodschap. Zij verwachtten daarom niet het oordeel van de grote verdrukking. Zij verwachtten hun grote Redder en Bevrijder, de Here Jezus, die hen zou verlossen van en voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld zou komen.

Paulus schreef, dat wij als christenen *“verwachten de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland,*

Christus Jezus.” (Titus 2:13) Het boek De Openbaring voegde hieraan toe: *“Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen.”* (Openbaring 3:10) Met en uit deze zegenrijke beloften leefden de eerste christenen. Zij hadden geen angst voor de komende grote verdrukking, ook al hadden zij genoeg verdrukking in hun eigen tijd. Zij keken uit naar en verwachtten de komst van de Here Jezus, waardoor zij juist ver van de grote verdrukking in de hemel bewaard zouden blijven. Hoewel zij wisten, dat de grote verdrukking zou komen en dat de antichrist zich zou openbaren, waren zij door de apostel Paulus juist gerustgesteld, dat zij dit alles niet zouden meemaken.

Verschillende meningen

1. Alle gelovigen worden **vóór** de grote verdrukking in de hemel opgenomen. Er is geen reden, waarom de Gemeente van de eindtijd een lijden zou dienen te ondergaan, dat de gelovigen in andere tijden niet meegemaakt hebben.
2. Alle gelovigen worden **na** de grote verdrukking in de hemel opgenomen. De gelovigen moeten in de grote verdrukking geheiligd, gereinigd en gelouterd worden om als een reine maagd als bruid voor de Here Jezus gesteld te worden.
3. Alle gelovigen worden **tijdens** de grote verdrukking in de hemel opgenomen. Dit zal halverwege de grote verdrukking geschieden. Zij maken dus wel de eerste helft mee, doch als de echte ellende komt, zijn zij niet meer op aarde.
4. **Voor en na:** Een aantal gelovigen wordt **vóór** de grote verdrukking opgenomen. Alleen de echt heiligen en reinen worden opgenomen. De rest van de kerk gaat door de grote verdrukking heen om verder gelouterd, geheiligd en gereinigd te worden. Zij zullen de gehele periode van de verdrukking meemaken.

Het doel van de grote verdrukking voor Israël

Zoals wij al eerder zagen, heeft de grote verdrukking twee redenen. Het gaat in de grote verdrukking zowel om Israël als om de Gode vijandige volken.

De grote verdrukking zal dienen om **het volk Israël** tot inkeer, tot berouw en bekering te brengen, zodat de afgedwaalden van het volk God weer zullen gaan dienen. Zo is de grote verdrukking de tijd van voorbereiding om Israël gereed te maken om de Messias te aanvaarden en het Messiaanse vrederijk binnen te gaan. *“Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar daaruit zal hij gered worden.”* (Jeremia 30:7) De grote verdrukking zal in het bijzonder benauwdheid voor Jakob - dat is: het volk Israël - betekenen, omdat in deze tijd Gog zich zal richten tegen Israël en zal proberen het volk Israël volkomen uit te roeien.

“Te dien tijde zal Michaël opstaan, de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan, tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden.” (Daniël 12:1) *“Uw volk”* is het volk van Daniël, het volk Israël. In Mattheüs 24 sprak de Here Jezus over de komende grote verdrukking met betrekking tot Israël en niet met het oog op de Gemeente. Er werd op dat moment nog helemaal niet over de Gemeente gesproken. Toen Hij sprak over een behoudenis als gevolg van volharding, gold dit niet de Gemeente, maar Israël. Wij kunnen onze zaligheid niet verwerven door eigen volharding. Joden zullen het echter moeten volhouden in de grote verdrukking om het Messiaanse rijk te kunnen binnengaan. Zie Mattheüs 24:13.[30](#)

[30](#) *Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.*

Als de Here Jezus in Mattheüs 24 meedeelt, dat er uitverkorenen

zullen zijn, die de grote verdrukking zullen meemaken, sprak de Here Jezus niet over de Gemeente, maar over het volk Israël. De Heer heeft gezegd:

“Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort. Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.” (Mattheüs 24:21,22,29-31)

De hier genoemde “uitverkorenen” zijn niet de leden van de Gemeente. Hier wordt niet de Gemeente maar het uitverkoren volk Israël bedoeld.

Het doel van de grote verdrukking voor de volkeren

De grote verdrukking zal tevens dienen om **de volken die Israël vijandig gezind zijn** zwaar te straffen voor het leed dat zij Israël hebben aangedaan. *“Kom, Mijn volk, ga in uw binnenkamers, en sluit uw deuren achter u; verberg u een korte tijd, tot de gramschap over is. Want zie, de HERE verlaat Zijn plaats om de ongerechtigheid der bewoners van de aarde aan hen te bezoeken; dan zal de aarde het op haar vergoten bloed aan het licht brengen en haar verslagenen niet langer bedekken.”* (Jesaja 26:20,21)

“Want hij (de dag van de grote verdrukking) zal komen over allen, die gezeten zijn op het oppervlak der ganse aarde.” (Lucas 21:35) De grote verdrukking zal, zoals de Here Jezus Zelf zei, komen over alle mensen die in de tijd van de grote verdrukking op aarde wonen.

De Here Jezus zei ook, dat niet iedereen deze tijd hoefde mee te maken. Hij zei: *“Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.”* (Lucas 21:36) Hij zei dus, dat het mogelijk was om de grote verdrukking niet te hoeven meemaken. Hij maakte hiermee duidelijk, dat er mensen zouden zijn, die deze tijd niet zouden meemaken. De Heer zei, dat deze mensen aan de grote verdrukking zouden ontkomen.

Let er dus op, dat de Here Jezus Zelf gezegd heeft, dat er in de eindtijd mensen zouden zijn, van wie normaal gesproken aangenomen diende te worden, dat zij in de grote verdrukking terecht zouden komen, doch er niet in zouden komen! Let er ook op, dat de Heer niet zei, dat deze mensen **een deel van de grote verdrukking** niet zouden hoeven mee te maken, maar dat zij **aan alles wat geschieden zou** zouden ontkomen! Zij zullen helemaal niets van de grote verdrukking meemaken.

Eerder had Hij al gezegd, dat er voor Zijn volgelingen juist een “dag van verlossing” zou komen. *“Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.”* (Lucas 21:28) Realiseer u, dat de Here Jezus de Zijnen niet voorhield, dat zij zich maar op de grote verdrukking moesten voorbereiden, maar dat zij moesten uitkijken naar hun verlossing die komen zou. Welke verlossing? Het is duidelijk: het gaat over de verlossing van de grote verdrukking. Het gaat erover dat zij niet in de grote verdrukking komen!

Ook deelde de Heer nadrukkelijk mee, waar deze mensen, die niet in de grote verdrukking zouden komen, in de tijd van de grote verdrukking zouden zijn. De Heer zei, dat zij gesteld zouden

worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen. Ze zouden zijn waar Hij in die tijd is. De Bijbel maakt duidelijk, dat de Here Jezus pas bij de komst van het Messiaanse vrederijk naar de aarde zal komen. Tijdens de grote verdrukking zal Hij in de hemel zijn. Nu maakte de Here Jezus duidelijk, dat deze mensen - Zijn volgelingen - tijdens de grote verdrukking bij Hem in de hemel zullen zijn. Dat was het uitzicht en de hoop van de eerste christenen!

Samenvatting van Jezus' woorden

Als wij de genoemde teksten uit Lucas 21 bestuderen, zien wij het volgende:

1. De komende grote verdrukking zal niet slechts in een bepaald gebied op aarde zijn, maar zal zich openbaren over de gehele aarde. Hij zal alle mensen treffen die dan op aarde leven.
2. Er zullen vóór die tijd mensen zijn, van wie verwacht zou kunnen worden, dat zij de grote verdrukking zouden moeten meemaken, en dit toch niet hoeven. Zij zullen ontkomen aan **alles** wat geschieden zal. **Zij zullen zich bij de Zoon des mensen bevinden**, zo zegt Lucas 21:36.
3. Wij weten uit de Bijbel, dat de Here Jezus in de hemel is en dat Hij in de tijd van de grote verdrukking niet op aarde, maar in de hemel zal zijn. Hij zal pas aan het eind van de grote verdrukking en bij het aanbreken van het Messiaanse vrederijk naar de aarde komen. In de tijd van de grote verdrukking zal Hij in de hemel zijn. De hier genoemde mensen, die zullen ontkomen aan de grote verdrukking en die in die tijd bij de Here Jezus zullen zijn, zullen in de tijd van de grote verdrukking bij Hem in de hemel zijn!
4. Ook is het niet moeilijk te weten te komen, wie degenen zijn, die aan de grote verdrukking zullen ontkomen. Het

zijn, zo zegt de Here Jezus Zelf, de mensen die waken en bidden.

a. Dit maakt duidelijk, dat het niet de ongelovige mensen van de wereld zijn. De wereld waakt niet en bidt niet. De wereld verwacht de komst van de Heer niet en kijkt er niet naar uit. De Heer sprak dus niet over de wereld. Trouwens, de Bijbel zegt juist, dat de wereld door de grote verdrukking zal gaan.

b. Het zijn ook niet de ontrouwe Joden, die juist gekenmerkt worden door wat de Bijbel noemt “de afval” van de eindtijd. De grote verdrukking komt juist om de Joden tot inkeer te brengen en hen terug te brengen tot God. Het zijn dus ook niet de ongelovige Joden van de eindtijd.

c. Het zijn ook niet de ontrouwe kerkmensen, die net als de Joden, gekenmerkt worden door de afval van de eindtijd. Naarmate de eindtijd dichterbij komt, komt er steeds meer verval, ongeloof en heidendom de gevestigde kerk binnen. Deze mensen hebben wel enige of misschien zelfs een grote kerkelijke binding, maar zij hebben meer ongeloof en twijfel dat hen bindt, dan geloof. Het zijn de mensen, van wie de Heer zei, dat de vraag was, of Hij nog geloof bij hen zou vinden in de tijd van Zijn wederkomst. *“Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?”* (Lucas 18:8) Wij zien dit in onze tijd steeds duidelijker worden. Er komt meer ongeloof de kerk binnen en er verdwijnt meer geloof. Deze kerkelijke mensen kunnen wij - generaliserend gesproken - geen echte christenen meer noemen. Zij zijn niet wedergeboren, zij hebben de Here Jezus niet als hun Heiland aanvaard, zij nemen de Bijbel niet serieus, zij vertrouwen niet meer op God en ga zo maar door. Deze zogenaamd christelijke mensen van de eindtijd worden hier ook niet bedoeld.

d. Er is nog maar één groepering overgebleven: de ware gelovigen. Allen, ongeacht tot welke kerk of geloofsgemeenschap zij behoren, allen die echte volgelingen van de Here Jezus zijn, zullen in de tijd van de grote verdrukking bij hun Heer in de hemel zijn. Dat is de

zalige troost van Gods kinderen! Wie logisch nadenkt, kan niet anders dan tot de conclusie komen, dat de Here Jezus hier duidelijk maakte, dat de Gemeente niet in de grote verdrukking zou komen. De Heer heeft niet gezegd, dat de christenen in alle eeuwen geen verdrukking zouden kennen. Hij heeft juist gezegd, dat ze wel verdrukt zouden worden. Veel christenen zijn in vroeger tijden zwaar vervolgd en verdrukt. Ook in onze tijd hebben veel christenen nog met vervolging en verdrukking te maken. Dat is bijvoorbeeld in communistische landen (denk aan Noord-Korea) en in islamitische landen.

Het doel van de grote verdrukking voor de Gemeente

Let erop, dat er **geen enkele reden** genoemd wordt waarom **de Gemeente** van de Here Jezus de straffen van de grote verdrukking zou moeten ondergaan. Waar het gaat over de grote verdrukking in de Bijbel gaat het over Israël en over de heidense volkeren, maar niet over de Gemeente. Zodra men de teksten die in verband met Israël over de grote verdrukking spreken op de Kerk, als het zogenaamde geestelijke Israël gaat toepassen, **lijkt** het alsof de Gemeente door de grote verdrukking zal gaan. Deze gedachte is dan gebaseerd op een niet juiste uitleg van de Bijbelse gegevens. Er is geen enkele reden waarom de Gemeente deze periode zou dienen mee te maken.

De redenen voor de grote verdrukking voor Israël of voor de volkeren kunnen wij niet toepassen op de Gemeente. Israël zal in de grote verdrukking een tijd van grote benauwdheid ingaan om zo “op de knieën” gebracht te worden om de Messias te aanvaarden, waarna zij zullen wenen om Hem die zij doorstoken hebben. Dit is niet op de Gemeente toe te passen. De leden van de Gemeente hebben de Here Jezus aanvaard.

De wereld moet door de grote verdrukking zowel gestraft worden voor het leed dat zij Israël aangedaan heeft, als ook om tot erkenning gedwongen te worden, dat er een God in de hemel is. De ware gelovigen verdrukken Israël niet, maar staan juist achter Israël. Ook hoeft de Gemeente niet tot erkenning van het bestaan van God gebracht te worden. De gelovigen weten maar al te goed dat er een God in de hemel is. Zij geloven in Hem. Zij dienen Hem. Zij kennen Hem als hun hemelse Vader.

De boodschap van de Bijbel over de grote verdrukking

De leer, dat de Gemeente niet door de grote verdrukking gaat, maar vóór de grote verdrukking in de hemel wordt opgenomen, is niet gefundeerd op een enkele tekst en zeker niet op een enkele onduidelijke tekst. De leer van de opname van de Gemeente vóór de grote verdrukking zien wij in de Bijbel aan de hand van het volgende:

1. De Here Jezus verwees naar bepaalde situaties uit het Oude Testament, die moesten dienen als voorbeeld voor wat in de eindtijd zou gebeuren. Hierbij ging het in het bijzonder om de tijd van Noach en de tijd van Lot.
2. Er zijn beelden in de Bijbel, die ons aan de hand van bepaalde uitspraken laten zien, hoe het met de Gemeente van Jezus Christus, vanaf zijn ontstaan tot aan de komst van de grote verdrukking zal gaan. Hierbij denken wij in het bijzonder aan beelden in het boek De Openbaring.
3. Er is een aantal teksten met duidelijke uitspraken, waarin ons meegedeeld wordt, dat de Gemeente niet door de grote verdrukking zal gaan.

Zouden wij alleen een aantal beelden in de Bijbel hebben, waaruit wij de conclusie zouden kunnen trekken, dat de Gemeente niet in

de grote verdrukking zal komen, dan zouden wij onze conclusie op vaag bewijsmateriaal gebaseerd hebben. Wij zouden dan niet zo zeker van onze zaak kunnen zijn. Nu wij echter een ruim aanbod van bewijsmateriaal hebben, menen wij, dat wij ook duidelijk vanuit de Bijbel kunnen aantonen, dat de Gemeente niet door de grote verdrukking zal gaan.

De tijd van Noach en de tijd van Lot

De Here Jezus gaf het volgende voorbeeld in verband met de komende grote verdrukking. Hij zei:

“Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in die dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.” (Mattheüs 24:37-39)

Terwijl in het Oude Testament slechts sprake is van twee groepen mensen: Israël en de andere volken, is er in het Nieuwe Testament sprake van drie groepen mensen: Israël, de andere volken en de Gemeente. Zo spreekt Paulus in 1 Corinthe 10:32 over Joden, Grieken (dat zijn: heidenen) en de Gemeente Gods. Wij zullen de mensheid daarom ook in deze drie groepen dienen in te delen. Nu is het duidelijk, dat Paulus onder de Gemeente Gods de echte, wedergeboren gelovigen verstaat. Mensen, die onder de gelovigen verkeren, maar niet echt gelovig zijn, worden in de Bijbel gerekend als mensen die niet tot de Gemeente behoren. Zij staan erbuiten. Zij horen bij de wereld. Zij horen bij de heidenen, zelfs als zij de diensten van een gemeente bezoeken. Zoals je geen Jood wordt door naar de synagoge te gaan, zo word je geen christen door naar de kerk te gaan.

Wij zagen al eerder, dat er in verband met de eindtijd op aarde

sprake is van verschillende groepen mensen:

1. Het volk Israël dat afvallig van God geworden is en in en door de grote verdrukking tot inkeer gebracht moet worden.
2. De volken op aarde, die gestraft worden vanwege hun vijandige houding tegenover Israël. Als wij deze volken samenvatten kunnen wij zeggen, dat het hier gaat om “de wereld”.
3. De afvallige kerk, die nog wel religie laat zien, maar geen waarachtig geloof. Het kenmerkende van deze afvallige kerk is, dat zij, net als andere religies, geen Bijbelse godsdienst is en daarom niet meer door God als “Zijn Gemeente” gezien wordt. Het is de kerk waarvan de Heer Zelf gezegd heeft: *“Ik zal u uit Mijn mond spuwen.”* (Openbaring 3:16) Van deze afvallige kerk kan hetzelfde gezegd worden als van de volken op aarde: het is “de wereld”. Nu blijkt, dat de afvallige kerk en de volken op aarde in feite bij elkaar horen en samen één groepering vormen.
4. De waarachtige gelovigen, uit Israël en uit de andere volken op aarde. Samen vormen zij “De Gemeente”.

Nu de afvallige kerk en de wereld bij elkaar horen, is er ook hier geen sprake van vier groepen mensen op aarde, maar van drie.

Als wij kijken naar de dagen van Noach, dus naar de tijd vóór de zondvloed, dan zie wij, dat er toen ook drie “groepen” mensen op aarde waren:

1. De mensen als Henoch en zijn zoon Methusalem. Zij blijken het beeld te zijn van de Gemeente van Jezus Christus. Zoals zij niet in het oordeel van de zondvloed kwamen, maar vóór de zondvloed van de aarde werden weggenomen, zo zal de Gemeente vóór de grote verdrukking van de aarde worden weggenomen.
2. Noach en de zijnen. Zij blijken het beeld te zijn van het volk Israël, dat wel door de grote verdrukking gaat, maar erin

bewaard worden.

3. De rest van de mensheid, die afvallig van God geworden was. Zij blijken het beeld te zijn van de ongelovige wereld van de eindtijd, die in de grote verdrukking zwaar gestraft zal worden door God.

Enoch had een mooie naam. In het Hebreeuws heet hij Chanook. Dit betekent: de ingewijde, de onderwezene. Het doet ons denken aan het woord “geheimenis” dat Paulus gebruikt als hij schrijft over de opname der Gemeente. Het woord geheimenis is namelijk een woord dat wil zeggen, dat het gaat over iets dat aan de ingewijden bekend is. De naam Enoch is verwant aan Chanoeke, het “inwijdingsfeest” dat in de Bijbel ook het “vernieuwingsfeest” genoemd wordt (Johannes 10:22). Hij was een man, die onderwezen was in de vreze des Heren. Hij wandelde met God. Plotseling werd hij, zonder te sterven, van de aarde weggenomen naar de hemel. Zo zal de opname der Gemeente eens geschieden.

Enoch had een gelovige zoon, Methusalem. Zijn naam wordt op twee manieren geschreven. Als Metusaël (Genesis 4:18) betekent het “Man van God”, “de man die bij God hoort”. Als Metuselach (Genesis 5:25) betekent het “man van de speer”, maar ook “wanneer hij sterft, zal het komen (of: zal het gebeuren)”. Als “man van de speer” lijkt hij op de gelovige uit het Nieuwe Testament, die een man van de geestelijke wapenrusting is.

Methusalem stierf in hetzelfde jaar waarin het oordeel van God over de aarde kwam: de zondvloed. Toen Enoch was opgenomen en Methusalem er niet meer was, toen kwam de zondvloed. Let op, dat de Here Jezus had gezegd, dat het zou zijn als in de dagen van Noach! Zoals, toen Enoch en Methusalem er niet meer waren, de zondvloed kwam, zo zal de grote verdrukking komen, als de Gemeente niet meer op aarde is.

Terwijl de toenmalige afvallige wereld als beeld van de afvallige wereld van de eindtijd het oordeel niet overleefde, en Noach als

beeld van het volk Israël wel de tijd van de zondvloed meemaakte, maar er ook weer uit verlost werd, zo werden Henoeh en Methusalem, als beelden van de Gemeente, vóór de zondvloed weggenomen. Is deze uitleg “toeval”? Iemand zou dit kunnen denken. Het opmerkelijke is echter, dat wij ditzelfde opnieuw zien en nu bij Lot.

“Op dezelfde wijze als het geschiedde in de dagen van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden. Maar op de dag, waarop Lot uit Sodom ging, regende vuur en zwavel van de hemel en verdelgde hen allen. Op dezelfde wijze zal het gaan op de dag, waarop de Zoon des mensen geopenbaard wordt.” (Lucas 17:28-30)

Zoals er bij Noach sprake was van een oordeel, zo is er bij ook Lot sprake van een oordeel. Zoals er bij Noach sprake was van het oordeel over de goddelozen, zo is dit bij Lot ook het geval. Zoals er bij Noach sprake was van mensen die niet in het oordeel kwamen, zo is dit bij Lot ook het geval. Het oordeel over de steden Sodom en Gomorra kwam pas, toen Lot in veiligheid gebracht was. Hoewel christenen vaak over Lot spreken als over een moreel niet hoogstaand mens, noemt de Bijbel hem een rechtvaardige! Lot was een gelovige. Lot was ook een man Gods. Petrus schrijft, dat God *“Noach, de prediker der gerechtigheid, met zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht; en de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand, tot omkering gedoemd en ten voorbeeld gesteld heeft voor hen, die goddeloos zouden leven, maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel dier zedelozen, heeft behouden (want deze rechtvaardige heeft, onder hen wonende, dag aan dag zijn rechtvaardige ziel gekweld door het zien en horen van hun tegen alle wet ingaande werken) dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen.”* (2 Petrus 2:5-9) Zoals Lot uit de verzoeking verlost werd, schrijft Petrus, zo zullen de godvruchtigen van de eindtijd uit de ure der verzoeking die over

de hele wereld komen zal (zoals Openbaring 3:10 de grote verdrukking noemt), verlost worden.

Beeld uit de Openbaring

“Ik kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin.” (Openbaring 1:10) Deze tekst is het sleutelvers tot het verstaan van het boek De Openbaring. Johannes vertelt hier, dat hij in geestvervoering kwam op de dag des Heren. Velen menen, dat Johannes bedoelde, dat hij op zondag zijn visioenen kreeg. Dat kan echter niet het geval zijn, want de zondag werd in die tijd niet *“de dag des Heren”* genoemd. Wie in een profetisch boek van de Bijbel de uitdrukking *“de dag des Heren”* leest, moet weten, dat daarmee de periode van **de grote verdrukking** bedoeld wordt. Zo deelt Johannes hier mee, dat zijn visioenen gaan over de periode van de grote verdrukking. Dat blijkt ook volkomen het geval te zijn met de hoofdstukken 6-19 van zijn boek.

Na de openingswoorden die wij in hoofdstuk 1 hebben, komen de hoofdstukken 2 en 3 met een beschrijving van de Gemeente op aarde vanaf de stichting van de Gemeente tot aan de komst van de grote verdrukking. Aan de hand van zeven gemeenten in zeven verschillende plaatsen wordt ons de geschiedenis van de Gemeente op aarde getoond. Vervolgens komt er in hoofdstuk 4 plotseling een geheel ander geluid. Nu horen wij het volgende: *“Na deze dingen zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, alsof een bazuin met mij sprak, zei: Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na dezen geschieden moet.”* (Openbaring 4:1)

Een geopende deur in de hemel is óf om iemand die in de hemel is eruit te laten, óf om iemand, die niet in de hemel is, erin te laten. Terwijl Openbaring 19:11 vertelt van een open deur in de hemel aan het eind van de grote verdrukking, om de Here Jezus eruit te

laten, zodat Hij als overwinnaar naar de aarde kan gaan, hebben wij in Openbaring 4:1 een geopende deur in de hemel, om Johannes binnen te laten.

Het moet u opvallen, dat als Johannes dit ervaart, er twee dingen gebeuren:

1. het geluid van een bazuin, dat is van een sjofar
2. een stem die sprak

Deze twee dingen lasen wij al eerder. Zij komen overeen met wat Paulus schreef: *“Want de Here Zelf zal op een teken, **bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan.**”* (1 Thessalonicenzen 4:16) Het zijn de tekenen van de opname der Gemeente: een bazuin Gods en een roepende stem. Terwijl wij in Openbaring 4:1 “de opname van Johannes in de hemel” hebben, is dit een beeld van wat eens met de gehele Gemeente zal gebeuren. Zoals Johannes de hemel binnenging om bij de Here Jezus te zijn, zo zal de Gemeente de hemel binnengaan om bij de Here Jezus te zijn. Wanneer ging Johannes - als beeld van de Gemeente - naar de hemel? Voordat de grote verdrukking in visioenen aanbrak in het boek Openbaring.

Nu is er iets heel opmerkelijks. Terwijl in de eerste hoofdstukken van Openbaring wel 14 keer het woord “Gemeente” genoemd wordt, wordt het nu ineens in het geheel niet meer genoemd. De hoofdstukken 6-19 spreken over de grote verdrukking en vertellen van het oordeel van God dat over de aarde uitgegoten zal worden. In de hoofdstukken 6-19 lezen wij wel over Israël en over de heidense volken, maar wij lezen absoluut niets meer over de Gemeente. Is dat toeval? Dat zou wel erg toevallig zijn! In de hoofdstukken die de grote verdrukking behandelen, lezen wij absoluut niets meer over de Gemeente!

Het getuigenis van de kerkvaders

In de eerste eeuwen van het christendom ging het geloof in de wederkomst van de Here Jezus voor Zijn Gemeente vóór de grote verdrukking samen met het geloof in de letterlijke komst van het Messiaanse vrederijk van duizend jaren. De christenen hielden zich vast aan de verwachting van wat Paulus genoemd had “*de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus.*” (Titus 2:13)

De kerkvaders die dit leerden waren mannen als Barnabas, Clementius, Papias, Polycarpus, Irenaeus, Justinus de Martelaar, Tertullianus en anderen.

In later tijden horen wij van andere grote Godsmannen, die leerden dat er een letterlijk vrederijk zal komen. Wij noemen J.A. Bengel, Prof. Dr. F. Delitzsch, Brakel, Bilderdijk, Da Costa, Van Andel, De Liefde, Prof. Dr. J.H. Gunning, ds. J. Rottenberg en ds. C.J. Hoekendijk.

Tegenstanders van deze leer

De tegenstanders van de leer dat Jezus zou komen vóór de grote verdrukking en dat er een letterlijk duizendjarig rijk zou komen waren met name Origenes, met zijn Platonische wijsbegeerte! Niet de boodschap van de Bijbel was beslissend voor geloof en leven, maar de wijsbegeerte van de Griekse filosoof en heiden, Plato, leidde Origenes en anderen. De grote Augustinus heeft deze leer helaas van Origenes overgenomen. De leer van heidense filosofen, die in die tijd als een fundament voor de christelijke kerk werd neergelegd, heeft voor veel ellende gezorgd en tot misverstand geleid onder de gelovigen.

Het was met name de genoemde kerkvader Origenes (185-254) die zich bezig hield met de allegorische uitleg van de Bijbel. Het ging

hem niet om de letterlijke boodschap van de Bijbel, zoals de Bijbel natuurlijk bedoeld is, maar hij “vergeestelijkte” alles in de Bijbel. Deze kerkvaders gingen ook op een vreemde manier met de profetieën om, die zij vergeestelijkten. De toekomstverwachting van de Gemeente raakte in vergetelheid en de kerk viel geestelijk in slaap. De christenen verwachtten niet meer de zalige wederkomst en de verschijning van de Here Jezus, zij keken vol vrees en angst naar het aanbreken van de grote verdrukking en het angstaanjagende oordeel voor de grote witte troon. Zo kwam het zelfs ook in één van de geloofsbelijdenissen te staan: “Vanwaar Hij komt om te **oordelen** de levenden en de doden.”

Dit is in overeenkomst met de belofte die de Here Jezus aan de Gemeente gegeven had. *“Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen. Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.”* (Openbaring 3:10,11) Let erop, dat de Here Jezus in deze twee verzen spreekt over de komende grote verdrukking en over het feit, dat Hij spoedig zal komen voor Zijn Gemeente en dat Hij hen zal bewaren voor de grote verdrukking.

Hier staat, dat de Here Jezus de Zijnen zal bewaren “**voor**” de ure der verzoeking. Het woord “voor” is de vertaling van een Grieks woord dat ook als “uit”, of “er buiten”, “buiten het bereik van” vertaald kan worden, ja zelfs als “ver vandaan”. Als dit vers spreekt over de komende grote verdrukking en als zegen voor de gelovigen de spoedige komst van de Here Jezus noemt, dan is het onmogelijk dat bedoeld kan worden: “Maar jullie gaan toch door de grote verdrukking. Ik zal wel voor jullie zorgen, maar jullie moeten hem toch meemaken.” De Here Jezus moet hier bedoelen: “De grote verdrukking komt eraan, maar Ik kom ook om jullie op te halen en jullie te brengen naar een plaats waar je ver van die grote verdrukking bent.” Anders gezegd: de Here Jezus komt de

Gemeente halen om haar in de hemel te brengen. Hij doet dit nog voordat de grote verdrukking aanbreekt.

De vraag kan gesteld worden, waarom Johannes de visioenen die in de hoofdstukken 1-3 beschreven worden en die over de Gemeente vóór het aanbreken van de grote verdrukking gaan, wél op aarde mocht ontvangen en hij de visioenen die over de tijd van de grote verdrukking gingen, in de hemel moest ontvangen. Waarom moest hij toen opgenomen zijn in de hemel en hoefde dit bij de eerdere visioenen niet? Er is m.i. maar één antwoord: omdat hij hier een beeld was van de Gemeente, die vóór de grote verdrukking in de hemel zal worden opgenomen.

Het karakter van de grote verdrukking

Als wij ons bewijsmateriaal alleen van de hiervoor genoemde beelden zouden moeten hebben, zouden wij erg zwak in onze schoenen staan. Ieder die zou menen, dat wij ongelijk hebben en dat de Gemeente wel door de grote verdrukking zal gaan, zou het volste recht en gezag hebben, om te zeggen dat wij onze gedachten op een zwak fundament gebouwd hebben. Daarom geven wij nu het volgende bewijsmateriaal. Wij noemen verschillende teksten en zullen aantonen, dat deze niet op een andere manier uit te leggen zijn.

Het karakter van de grote verdrukking maakt duidelijk, dat de grote verdrukking niet voor de gelovigen bedoeld kan zijn. Het boek De Openbaring vertelt, dat in de grote verdrukking het volgende zal geschieden. *“En de koningen der aarde en de groten en de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en vrije verborgen zich in de holen en de rotsen der bergen; en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en **verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van hun toorn is gekomen en wie kan bestaan?**”* (Openbaring 6:15-17)

Hier lezen wij over de ongelovigen, die het zwaar te verduren zullen krijgen in de grote verdrukking. Wat gaan zij meemaken? Zij komen onder de gesel van de toorn van het Lam. Zij komen onder het oordeel van de Here Jezus. De grote verdrukking is de tijd van de toorn van God de Vader en van de Here Jezus. In de grote verdrukking komen de dan levende volken onder het oordeel van Gods toorn. Het is onmogelijk dat hier christenen bij zijn. De Here Jezus Zelf had namelijk meerdere keren heel nadrukkelijk gezegd, dat zij die in Hem geloven, beslist niet in het oordeel zullen komen. Zie hiervoor het evangelie van Johannes.

De gelovigen zijn ook niet onderweg naar de toorn van het Lam, maar naar het feest van het Lam. Wij gaan niet al kermend en zuchtend, vol wanhoop de toekomst tegemoet, omdat wij grote kans lopen onder de toorn van het Lam terecht te komen. Neen, wij gaan vol vreugde en hoop de toekomst tegemoet, omdat wij naar de Here Jezus gaan. Wij zijn onderweg naar de feestzaal. Wij zijn onderweg naar het bruiloftsfeest. Ook willen wij als gelovigen niet verborgen worden voor het aangezicht van Hem die op de troon gezeten is. Wij willen immers juist naar Hem toe!

Dit is in overeenstemming met wat Paulus aan de Thessalonicenzen schreef. Hij schreef eerst over de verdrukking die de gelovigen al meegemaakt hadden. Het was een zware verdrukking. *“En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen.”* (1 Thessalonicenzen 1:6) Vervolgens schreef hij over een veel zwaardere verdrukking, namelijk de grote verdrukking van de eindtijd. Hij schreef: *“Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, **Jezus, die ons verlost van de komende toorn.**”* (1 Thessalonicenzen 1:9,10)

Paulus gebruikte hetzelfde Griekse woord als het woord dat in

Openbaring 6:16,17 gebruikt werd: “*Toorn*”. Paulus schreef over de tijd van de komende toorn. Dit is niet een periode van vervolging of verdrukking, hoe erg ook, maar is de verwijzing naar de komende tijd van de grote verdrukking. En van die komende verdrukking, de komende toorn, schreef Paulus, dat de Here Jezus ons daarvan zal verlossen!

Paulus maakt hier duidelijk, dat gelovigen niet de grote verdrukking verwachten, maar de komst van de Here Jezus. Tevens maakt hij duidelijk, dat de komst van de Here Jezus ook niet betekent het binnengaan van een tijd van toorn, maar juist het ontkomen, het verlost worden van de toorn. Het moet duidelijk zijn, nu die toorn vermeld wordt bij de wederkomst van de Here Jezus, dat met deze toorn opnieuw de grote verdrukking bedoeld wordt. Ook hier wordt duidelijk gemaakt, dat de gelovigen niet in de grote verdrukking zullen komen.

Dit is ook in overeenstemming met wat Paulus enkele hoofdstukken verderop schreef:

*“Maar over de tijden en gelegenheden, broeders, is het niet nodig, dat u geschreven wordt: immers, gij weet zelf zeer goed, dat **de dag des Heren** zó komt, als een dief in de nacht. Terwijl zij zeggen: het is alles vrede en rust, overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen. Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou: want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe; laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn. Want die slapen, slapen des nachts en die zich bedrinken, zijn des nachts dronken, maar laten wij, die de dag toebehoren, nuchter zijn, toegerust met het harnas van geloof en liefde en met de helm van de hoop der zaligheid; **want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid door onze Here Jezus Christus.**” (1 Thessalonicenzen 5:1-9)*

De “*dag des HEREN*” is de naam die wij in het Oude Testament tegenkomen voor de grote verdrukking. Dat is inderdaad de tijd van Gods toorn!

In vers 9 staat, dat de christenen “niet gesteld zijn tot toorn”. Welke “toorn” wordt in vers 9 bedoeld? Menselijke toorn? Dat past beslist niet in het beeld dat hier geschetst wordt. Het gaat hier over dezelfde toorn, als de toorn waarover hiervoor geschreven werd. Het gaat ook hier over de toekomstige “dag des Heren”, zoals vers 2 zegt. Het gaat over de grote verdrukking, die ook de dag des Heren genoemd wordt. Deze dag heeft te maken met verderf (:3) en duisternis (:4). Welk verderf en welke duisternis worden hier bedoeld? Het gaat hier niet over het oordeel van de zondaar in de eeuwige verlorenheid. Het gaat hier over verderf en duisternis die in de grote verdrukking over de mensen komen. Nu staat er, dat wij als christenen niets te maken hebben met de duisternis van deze dag. Wij hebben te maken met het licht van de Here Jezus en niet met de duisternis van de grote verdrukking. Want wij zijn niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van de zaligheid.

Het Griekse woord dat bij ons als “verkrijgen” vertaald is, wordt op andere plaatsen in onze Bijbel vertaald als leggen, (neer)zetten, (vast)stellen. Het woord dat als “toorn” vertaald is, wordt elders ook vertaald als boosheid, straf, wraak, gramschap. Als je deze woorden nader bekijkt, hoor je Paulus schrijven over de grote verdrukking, dat dit de tijd wordt van de duisternis, maar dat de gelovigen daar niet inkomen, omdat ze niet komen in de gramschap of de wraak (van God). Gelovigen hebben niets te maken met deze tijd. Zij zijn dan in de behoudenis, dat is dus: in de hemel.

Een duidelijk woord van de apostel Jakobus

Dat God Zijn bijzondere handelen met Israël pas na de periode

van de Gemeente, dus na de opname van de Gemeente zal voortzetten en voltooiën, zei ook Jakobus op de bijzondere vergadering die in Jeruzalem gehouden werd. Hij zei:

*“Mannen broeders, hoort naar mij! Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan erop bedacht geweest is **een volk voor Zijn naam uit de heidenen te vergaderen**. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: **Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen**, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoek, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn.”*
(Handelingen 15:13-18)

“Het volk uit de heidenen” is de Gemeente. **Nadat** God dit volk verzameld heeft, zo zegt Jakobus, dus na de tijd van de Gemeente op aarde, zal God Zijn bijzondere handelen met Israël voortzetten. Daarom staat er ook: *“**Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weer opbouwen...**”* Dit betekent niet, dat God Zijn handelen met Israël pas voortzet als het Messiaanse vrederijk begint, maar dat Hij dit bij het komen van de grote verdrukking al doet. Daniël noemde deze laatste week immers ook zeer nadrukkelijk, toen Hij sprak over Gods handelen met Zijn volk Israël. De tijd van Gods handelen met Israël hield juist ook de grote verdrukking in. Jakobus zegt dus, dat God Israël in de grote verdrukking zal brengen, als Hij Zijn handelen met de Gemeente voltooid heeft!

De weerhouder

Paulus spreekt over een weerhouder. Hij schreef: *“En gij weet thans wel, wat hem weerhoudt, totdat hij zich openbaart op zijn tijd. Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking;*

wacht slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is. Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt.” (2 Thessalonicenzen 2:6-8)

Paulus schrijft, dat de antichrist zich pas kan openbaren - en dus ook dat de grote verdrukking pas kan komen - als deze weerhouder van de aarde zal zijn weggenomen. Er is heel wat gefantaseerd over wie deze weerhouder zou zijn. Er zijn zelfs verklaarders, die menen, dat de keizer van Rome de weerhouder was. Een kind moet kunnen begrijpen, dat het een grote geestelijke macht moet zijn, die de antichrist tegenhoudt. Terwijl de keizer van Rome in het kamp van de antichrist zat, was hij eerder een medewerker van de antichrist dan een weerhouder. De weerhouder moet tegenover de antichrist staan. Welke macht staat tegenover de duivel en de antichrist? Het lijkt mij, dat dit alleen de macht van God, die op aarde openbaar wordt door de Heilige Geest die in de Gemeente woont, kan zijn. Het kan onzes inziens daarom niet anders, dan dat de antichrist en de grote verdrukking pas openbaar kunnen worden als de Heilige Geest en de Gemeente van de aarde zijn weggenomen.

Als wij al deze teksten bezien, kunnen wij geen andere conclusie trekken, dan dat de Gemeente niet in de grote verdrukking zal komen. Er is geen enkele reden in de Bijbel te vinden, waarom de gelovigen de grote verdrukking zouden dienen mee te maken. Neen, wij zijn onderweg naar de hemel. Dat betekent, dat wij ons dienen voor te bereiden op de hemel. Het betekent ook, dat wij moeten weten of wij wel of niet onderweg zijn naar de hemel!

De Here Jezus zei over het moment van Zijn komst en het binnengaan van de Gemeente in de hemel:

“Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere

achtergelaten worden. Twee zullen op het land zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden.” (Lucas 17:34-36) Dit is de schrik in het huwelijk van een gelovige met een ongelovige! Je bent samen onderweg. Je leeft samen. Plotseling wordt de gelovige weggenomen en blijft de ongelovige achter.

Als Jezus vandaag zou wederkomen, wat gebeurt er dan met u? Wordt u dan opgenomen in de hemel, of blijft u op aarde achter? Iemand anders kan deze vraag niet voor u beantwoorden.

8. HET OORDEEL OVER DE CHRISTENEN

De rechterstoel van Christus

Zodra wij nadenken over de rechterstoel van Christus en over een oordeel dat christenen in de hemel staat te wachten, blijkt dat dit bij een aantal christenen aversie oproept. Zij kunnen niet geloven, dat wat de Bijbel erover meedeelt, echt van God is en dat wij het moeten lezen zoals het er staat. Zij willen, ja zij eisen het bijna, dat er een andere uitleg aan gegeven wordt, ook al weten zij zelf niet welke uitleg eraan gegeven dient te worden. Het feit, dat deze zaak voor een aantal christenen haast onverteerbaar is, mag niet betekenen, dat wij er daarom maar over zwijgen en wij naar deze christenen luisteren en niet naar het Woord van God.

De Bijbel kent verschillende oordelen

De rechterstoel is één van vier bijzondere oordelen die in de Bijbel beschreven worden. Deze oordelen zijn:

De straf voor onze zonden

Het eerste oordeel is het oordeel dat indertijd over de Here Jezus gekomen is, toen Hij, beladen met onze zonden, aan het kruis hing en daar de God-verlatenheid onderging en zo de straf droeg in onze plaats. Deze straf is eens en voor altijd gedragen. Wie gelooft in de Here Jezus kan nooit meer op deze wijze veroordeeld worden en verloren gaan. Wie gelooft, heeft dit oordeel “achter zich”. (Johannes 5:24; 2 Corinthe 5:21; Galaten 3:1013)

Voor de rechterstoel zal het dus niet gaan over de vraag of zij die daar staan verloren of behouden zijn. Veel christenen zijn

bang, dat ze in het laatste oordeel alsnog afgewezen zullen worden. Dat kan niet. Het oordeel van de christenen voor wat betreft hun verlorenheid is reeds door de Here Jezus gedragen en God kan hetzelfde oordeel, hetzelfde vonnis niet twee keer laten uitvoeren. Voor de gelovige geldt, dat de straf gedragen is en dat hij voor eeuwig behouden is. Dit betekent echter niet, dat er nu helemaal geen oordeel meer is en dat er ook geen oordeel over zijn levenswandel zou zijn, waarbij het niet gaat om de vraag of hij wel of niet in de hemel mag komen, maar om de vraag hoe hij in de hemel zal zijn!

De grote witte troon (hoofdstuk 10)

Het oordeel dat aan het eind der tijden, voordat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde komen, voltrokken zal worden over alle ongelovigen, vóórdat zij naar de plaats van hun eeuwige straf, de hel, gezonden worden. Dit is het oordeel voor de grote witte troon. Hier zullen alleen ongelovigen verzameld zijn. Geen gelovige zal in dit oordeel verschijnen. Geen gelovige zal dit verschrikkelijke moment meemaken. Naast het feit, dat het in dit oordeel zal gaan om een veroordeling, waarbij alle ongelovigen tot de hel veroordeeld zullen worden, zal het ook gaan, om de mate van straf, die zij in de hel zullen ondergaan. De straf zal voor de één in de hel namelijk zwaarder zijn dan voor de ander (zie Mattheüs 10:15; 11:22,24). Voor dit oordeel zie Openbaring 20:11-15, vgl. Johannes 5:24.

Het oordeel over de volken - de troon der heerlijkheid (hoofdstuk 9)

Dit oordeel komt over de volken die Israël, God en de Messias - dus: de Here Jezus - vijandig gezind waren. Dit oordeel komt aan het eind van de grote verdrukking en het begin van het Messiaanse vrederijk. Zie Mattheüs 25:31-46.

De rechterstoel van Christus (daarover gaat dit hoofdstuk)
Zoals het oordeel voor de grote witte troon alleen voor

ongelovigen bestemd is, zo kent de Bijbel ook het oordeel voor de rechterstoel van Christus, waar alleen gelovigen verzameld zijn en waar het niet zal gaan om de vraag of zij verloren of behouden zijn, want zij zijn allemaal behouden, maar waar het zal gaan om de vraag welk loon zij zullen krijgen in de hemel. Zoals voor de grote witte troon naast het vonnis, dat zij die daar staan voor eeuwig verloren zijn, er ook onderscheid zal zijn in de mate van straf, zo zal er voor hen die behouden worden, ook onderscheid, verschil zijn in de mate waarin zij loon zullen ontvangen. Dit oordeel zal plaats hebben nadat de Here Jezus zal zijn wedergekomen om Zijn Gemeente te brengen in het eeuwig Vaderhuis met de vele woningen.

Het oordeel bij de rechterstoel

In de Romeinenbrief hebben wij de eerste verwijzing naar deze rechterstoel. Paulus schrijft hier:

“Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en niemand sterft voor zichzelf; want als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren. Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij en over doden en over levenden heerschappij voeren zou. Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods. Want er staat geschreven: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Here: voor Mij zal alle knie zich buigen, en alle tong zal God loven. Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God.” (Romeinen 14:7-12)

Hier gaat het over het oordeel voor de rechterstoel van Christus, waar dus alleen gelovigen verzameld zullen zijn. Hier komen alleen gelovigen en hier komen alle gelovigen; niemand van de gelovigen uitgezonderd! Zoals er voor de ongelovigen verschil zal zijn in de mate waarin zij gestraft worden, zo zal er voor de

gelovigen in de hemel verschil in mate van beloning zijn, niet afhankelijk van hun geloof of van de mate van hun geloof, maar afhankelijk van hun levenswandel. Bij dit oordeel gaat het dus niet zozeer om de vraag, welke zonden wij als gelovigen nog gedaan hebben, maar om de vraag, hoe ons leven als gelovige geweest is.

Hier, bij de rechterstoel, worden onze zonden en onze verkeerde levenswandel openbaar, voor zover wij deze niet aan God beleden hebben! De zonden die wij beleden hebben zijn voor altijd weggedaan. *“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”* (1 Johannes 1:9) Bij de rechterstoel gaat het dus niet om de zonden en de ontrouw die wij beleden hebben, maar om de zaken die wij juist niet beleden hebben!

Het woord *“rechterstoel”* is de vertaling van het Griekse woord *“bema”*. Het woord *bema* kan op verschillende manieren vertaald worden. Oorspronkelijk betekende het *“een plaats om je voet neer te zetten”*, zoals het in Handelingen 7:5 bedoeld wordt *“...en Hij gaf hem geen erfdeel daarin, zelfs niet een (plaats om zijn) voet (neer te zetten), maar Hij beloofde het hem en zijn nakomelingschap tot een bezitting te geven, ofschoon hij geen kinderen had.”* Het kan wijzen op een verhoging, een preekstoel, een platform, maar het kan ook wijzen op de plaats waar een rechter gezeten is. Zo wordt het in de Bijbel gebruikt voor de plaats waar Pilatus gezeten was toen hij vonnis velde (Mattheüs 27:19; Johannes 19:13; Handelingen 18:12,16,17; 25:6,17). In Handelingen 12:21 is het woord *bema* als *“troon”* vertaald. In Handelingen 25:10 is het als *“rechtbank”* vertaald. In Romeinen 14:10 wijst het naar de plaats in de hemel waar de Here Jezus als rechter zal zitten om vonnis te vellen over de levens van Zijn volgelingen.

Voor de betekenis van wat hier bedoeld wordt, moeten wij kijken naar de manier waarop in de tijd van de Bijbel de rechtspraak in Israël geregeld was. Uitgangspunt bij de rechtspraak was, zoals

Abraham eens gezegd had, dat God Zelf als Koning van het heelal de grote Rechter van de ganse aarde was³¹. Dit werd in de loop der tijden op verschillende manieren bij het volk Israël gestalte gegeven. Eerst was het Mozes alleen die de rechter van het gehele volk was (zie Exodus 18:13 v.v.). Later kreeg hij assistentie van een aantal oversten. Toen er eenmaal een koning over het volk aangesteld was, was hij tevens de hoogste rechter over het volk. Deze koningen konden in hun eigen paleis rechtspreken, maar ook kon er rechtgesproken worden op de pleinen of in de poorten van de stad. Rechtszaken vonden dus niet in besloten kring, achter gesloten deuren plaats, maar in het openbaar. Iedereen mocht getuige zijn van wat er gebeurd was. Elke misdadiger stond dus in het openbaar terecht. Dat was misschien wel de grootste vernedering: je stond publiekelijk voor schut.

³¹ *Het zij verre van U, aldus te handelen, de rechtvaardige te doden met de goddeloze, zodat de rechtvaardige zou zijn gelijk de goddeloze; verre zij het van U; zou **de Rechter der ganse aarde** geen recht doen?* (Genesis 18:25)

Koning Josafat merkte dat het niet voldoende was dat er slechts één rechter over het gehele volk aangesteld was. Hij zorgde er voor, dat in alle steden rechtbanken, “Raden” aangesteld werden, die over geestelijke- en materiële zaken beslissingen dienden te nemen. Zo kreeg elke stad zijn eigen Raad, dat is: zijn eigen Sanhedrin. In Jeruzalem was het Hooggerechtshof, het grote Sanhedrin, de Hoge Raad, dat wij kennen uit de tijd van Kajafas, die als hogepriester de president van het Sanhedrin was. In die tijd bestond de Hoge Raad in Jeruzalem uit 70 mensen en de plaatselijke rechtbanken, de kleine Sanhedrins uit 23 leden.

Hier hebben wij de achtergrond van het woord bema, rechterstoel. Het maakt ons duidelijk, dat alle gelovigen eens voor de hemelse rechtbank zullen verschijnen en zich daar zullen moeten verantwoorden voor hun levenswandel. Alle verkeerde gedachten, alle verkeerde daden, alle verkeerde woorden die niet met berouw aan de Heer beleden zijn, zullen daar openbaar gemaakt worden.

Zoals Paulus het beschrijft, lijkt het erop, dat wij niet één voor één in een besloten vergadering ter verantwoording geroepen zullen worden, maar dat er een grote rechtszaak zal zijn, waar alle gelovigen zich tegelijkertijd zullen dienen te verantwoorden. Het zal dan een openbare rechtszitting zijn, waarbij wij getuigen zullen zijn van elkaars slordige levenswandel en ontrouw aan onze Heer. Wij zullen getuigen zijn van elkaars eigenzinnigheid, van liefdeloosheid, van wat wij gestolen hebben, van oneerlijkheid, van kwaadwilligheid, van kwaadaardigheid, van loslippigheid, van onreine gedachten, van valse beschuldigingen, van alles wat je maar aan verkeerd van een christen kunt bedenken. Het zal allemaal openbaar worden. U zult horen wat anderen allemaal verkeerd deden en anderen zullen horen wat u allemaal verkeerd deed.

Uit wat Paulus in Romeinen 14:7-12 schrijft, blijkt duidelijk dat wij als gelovigen niet voor onszelf, voor ons eigen plezier mogen leven, maar voor de Heer. De Heer heeft er recht op, omdat Hij Zijn leven voor ons gegeven heeft. Hij wil ons leven leiden en besturen. Hij wil dat wij ons onderwerpen aan Zijn heilige wil. Wij mogen niet leven volgens eigen gedachten en gevoelens, maar alleen zoals Hij het wil. Wij moeten Hem in onze levenswandel verheerlijken en dienen. Doet iedere christen dit? Neen. Daarom zullen alle christenen eens op dit punt beoordeeld worden. Als alle knie zich onder het oordeel van God zal buigen, geldt dit ook de christenen, ook al zal hun oordeel op een andere plaats met een ander doel en een ander resultaat plaatsvinden, dan het oordeel over de ongelovigen.

De tweede verwijzing hebben wij in de tweede brief van Paulus aan de Corinthiërs. Hier schrijft hij:

*“Maar wij zijn vol goede moed en wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen. Daarom stellen wij er een eer in, hetzij thuis, hetzij in den vreemde, Hem welgevallig te zijn. Want wij moeten allen voor **de rechterstoel***

van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. Daar wij dan weten, hoezeer de Here te vrezen is, trachten wij de mensen te overtuigen; voor God echter is ons bedoelen openbaar en, naar ik hoop, is het ook in uw geweten openbaar.” (2 Corinthe 5:8-11)

Hier wijst Paulus op de consequentie van onze reis naar de hemel. Eerst heeft hij in dit hoofdstuk erop gewezen, dat het verschil tussen hemel en aarde het verschil is als tussen een huis en een tent en dat het daarom een heel bijzondere ervaring zal zijn, als wij in de hemel aankomen. Vervolgens wijst hij erop, dat wij - als reizigers naar de hemel - ons wel erop dienen voor te bereiden en zo moeten leven, dat onze Heer met vreugde naar ons kan kijken. Wij moeten Hem welgevallig leven. Wij moeten doen wat Hij wil, niet wat wijzelf willen of prettig vinden. Dan zullen de gelovigen “loon” ontvangen voor wat zij tijdens hun leven op aarde gedaan hebben, goed of kwaad. Als zij geleefd hebben zoals de Heer dit wilde, zullen zij positief loon ontvangen en als zij geleefd hebben zoals zijzelf wilden, zullen zij negatief loon ontvangen, zo blijkt uit 1 Corinthe 3.

Het gaat hier niet om goedkope adviezen en zaken, die wij als gelovigen gewoon naast ons neer kunnen leggen. Paulus wijst erop, dat wij weten hoezeer de Heer te vrezen is! De Statenvertaling geeft deze gedachte weer met de volgende woorden: *“Wij dan, wetende de schrik des Heeren...”* (2 Corinthe 5:11)

Het vonnis wordt geveld

De apostel Paulus heeft over dit onderwerp ook al in de eerste brief aan de Corinthiërs geschreven:

“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig

bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt. Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen. Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro, ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken.

Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft, standhoudt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen. Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig! Laat niemand zichzelf misleiden! Indien iemand onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde dwaas, om wijs te worden.” (1 Corinthe 3:10-18)

Paulus schrijft hier over “*de dag*”. Hij schrijft aan en over gelovigen. Dit betekent, dat hij het niet heeft over “*de dag des Heren*” die als een gesel van God over de wereld zal komen. Die dag die over de wereld komen zal, zal de tijd van de grote verdrukking zijn, waarbij de oordelen van God **op aarde** over de Gode vijandige volken zullen komen. Nu schrijft Paulus over de gelovigen en over de dag die de dag van de Heer met hen zal zijn. Dat is de dag waarop de Here Jezus wederkomt voor Zijn Gemeente. Nadat Hij de Zijnen in de hemelse heerlijkheid gebracht heeft, zal eerst plaats vinden, wat Paulus elders beschreef als het geplaatst worden voor de rechterstoel van Christus.

De apostel Paulus maakt duidelijk, dat het hier alleen over gelovigen gaat. Zij hebben immers allen het zelfde fundament: de Here Jezus. Zij hebben echter verschillend geleefd. De één heeft een goede kennis van de Bijbel, de ander heeft weinig of geen belangstelling voor het Woord van God gehad. De één heeft een mooi gebedsleven gehad, de ander heeft niet veel tijd genomen om met God te spreken. De één heeft trouw de opdrachten uit de

Bijbel gehoorzaamd, de ander wilde zelf wel uitmaken hoe hij leven zou. De één heeft een geestelijke levenswandel gehad, de ander een vleselijke. De één heeft meegewerkt aan de opbouw van de gemeente, de ander heeft meer afbreuk aan de gemeente gedaan. De één heeft een positieve, opbouwende plaats in de gemeente ingenomen, de ander heeft een negatieve, kritische, afbrekende plaats in de gemeente ingenomen.

Het trieste is, dat allebei de soorten christenen menen, dat zij het bij het rechte eind hebben. Daar waar christenen elkaar bekritisieren en veroordelen, vergeten zij, dat de Heer gezegd heeft, dat wij elkaar niet mogen oordelen, dat wij het oordeel aan Hem moeten overlaten en dat wij geen kritische opmerkingen over elkaar mogen maken. Niemand is geestelijk genoeg om een ander te mogen veroordelen. Wij mogen geen verdeeldheid zaaien en niet uit zijn op twist en tweedracht. Wij moeten in liefde de eenheid zoeken en elkaar juist de hand reiken.

Met nadruk wijst Paulus er op een vragende manier op, dat wij niet mogen vergeten, dat wij allen de tempel van de Heilige Geest vormen. De broeder die veel werk verricht in de gemeente is net zoveel een bouwsteen in de geestelijke tempel als de broeder die weinig of geen werk verricht. Zoals het oog niet tegen de hand mag zeggen, dat hij minder belangrijk is, dus een minder belangrijk werk verricht, zo mag het ene gemeentelid het andere niet verwijten, dat zo iemand te weinig voor de Heer doet. Dat oordeel weigert God aan mensen uit handen te geven. Dat eist Hij voor Zichzelf op!

Meerdere keren wordt in de Bijbel verboden een ander te bekritisieren, te oordelen. De Here Jezus zei:

“Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt; want met het oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden, en met de maat, waarmee gij meet, zal u gemeten worden. Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog

bemerkt gij niet? Hoe zult gij dan tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, terwijl, zie, de balk in uw oog is? Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen.” (Mattheüs 7:1-5; zie ook Romeinen 2:1)

Zeer ernstig klinkt de waarschuwing van Paulus, dat er gelovigen zijn, die op de één of andere wijze de gemeente als tempel van God schade toebrengen³². Wie een gevaar is voor de eenheid of voor het voortbestaan van de gemeente van de Heer, zal door God Zelf te gronde gebracht worden. Paulus vermeldt er niet bij, of dit tijdens het leven op aarde van zo'n mens zal zijn, of na de wederkomst van de Heer voor de rechterstoel van Christus. Met deze gemeente als tempel van de Heer wordt niet alleen de grote universele Gemeente als Lichaam van Christus bedoeld, maar ook iedere plaatselijke gemeente, die daarvan een beeld is. God ziet de gemeente als een heilige gemeente. De gelovigen zijn Zijn kinderen. Hij duldt niet, dat mensen kritiek op andere kinderen Gods hebben. Dit zal Hij zwaar bestraffen. Dat zullen deze gelovigen merken, als zij voor de rechterstoel van Christus staan en zien, dat misschien juist die door hen verguisde medegelovigen de één of andere beloning van de Heer krijgen en zichzelf schade zullen lijden. Dan zal daar openbaar worden, waarom zij schade lijden. Dan zullen ook zelfs mensen die op aarde golden als grote heiligen door de Heer ontmaskerd worden. Hiermee bedoelen wij natuurlijk niet, dat alle grote heiligen in feite onheiligen waren. Dat begrijpt u hopelijk.

³² *Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!* (1 Corinthe 3:17)

In dit kader wijst de apostel Petrus op iets anders, dat hier niet vergeten mag worden. Hij schrijft:

“Want indien zij, aan de bezoedelingen der wereld ontvloten door de erkenning van de Here en Heiland Jezus Christus, toch weer erin verstrikt raken en erdoor overmeesterd worden, dan is hun laatste

toestand erger dan de eerste. Het zou immers beter voor hen geweest zijn, geen kennis verkregen te hebben van de weg der gerechtigheid, dan met die kennis zich af te keren van het heilige gebod dat hun overgeleverd is. Hun is overkomen, wat een waar spreekwoord zegt: Een hond, die teruggekeerd is naar zijn uitbraaksel, of: een gewassen zeug naar de modderpoel.” (2 Petrus 2:20-22)

De NBV geeft dit heel typerend weer: *“En als zij die zich door hun kennis van onze Heer en redder Jezus Christus hebben losgemaakt van het vuil van de wereld, daar weer in verstrikt raken en er opnieuw door worden beheerst, zijn ze er erger aan toe dan voorheen. Het was beter voor hen geweest de weg van de rechtvaardigheid nooit gekend te hebben dan die weg wel te kennen, en zich vervolgens af te wenden van het heilige gebod dat hun is overgeleverd. Op hen is het spreekwoord ‘Een hond keert terug naar zijn eigen braaksel’ volledig van toepassing, of ‘Een gewassen zeug rolt al snel weer door de modder’.”*

Onze levenswandel zal dan *“als door vuur”* getest, beproefd worden. Zoals vuur blijvende en niet blijvende materialen test, zo zullen daar onze werken getest worden. Dit betekent niet, dat er echt zo’n vuur in de hemel is en dat onze werken in een echt vuur geworpen zullen worden. Het is een beeld, dat duidelijk wil maken, dat zoals edele materialen in het vuur niet verteren, onze goede levenswandel als edelmetaal uit het vuur zal komen, terwijl onze onjuiste levenswandel als brandmateriaal zal verteren.

Als voorbeeld vergelijkt Paulus de rechterstoel met een bezoek aan een edelsmid. Het is alsof wij allemaal op bezoek gaan bij zo’n edelsmid. De één doet bij de edelsmid zijn tasje open en haalt er een klompje goud uit. De edelsmid werpt het klompje goud in het vuur. Het smelt en het vuil komt boven drijven. Hij haalt het weg en laat het goud afkoelen. Wij hebben nu zuiver goud. Zo ook doet hij met degene die uit zijn tas een klompje zilver haalt. Dan komt er iemand, die uit zijn tas een stukje hout pakt en het aan de edelsmid geeft, die het in het vuur werpt. Het wordt heet en

verbrandt. Er blijft alleen maar vieze as over. Zo ook bij degene die met hooi komt. Wie goud en zilver brachten houden zuiver goud en zuiver zilver over. Wie met hout of stro kwamen, houden niets dan vuile handen over... Zo zal het straks ook gaan met onze geestelijke bagage als wij voor de rechterstoel komen.

Paulus schrijft: *“Wanneer iemands bouwwerk blijft staan, zal hij worden beloond. Wanneer het verbrandt, zal hij daarvoor de prijs betalen; hijzelf zal echter worden gered, maar door het vuur heen.”* (1 Corinthe 3:14,15 NBV) Als wij blijvende werken hebben, zullen wij loon ontvangen. Hiermee in overeenstemming zijn de woorden uit 2 Johannes 8: *“Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt.”* Dit is ook in overeenstemming met de woorden van de Here Jezus uit de gelijkenis, dat wie getrouw geweest is, loon zal ontvangen (Mattheüs 25:21 en Lucas 19:17).

Als wij nietblijvende werken hebben, zullen wij schade lijden. Dat betekent niet, dat die mens toch nog verloren gaat. Het betekent, dat hij geen loon zal krijgen en openbaar wordt in de hemel als een mens-zonder-loon.

Als wij deze zaak toepassen op de huidige tijd, dan zou je kunnen zeggen, dat de mensen met hout en hooi, die dus wel wat meebrengen - het heeft alleen geen waarde voor de Heer - te vergelijken zijn met de christenen, die misschien heel enthousiast allerlei dingen voor de Heer doen, die de Heer niet van hen vraagt. Ook kunnen het mensen zijn, die een eigen levenswandel gekozen hebben en er “een goed gevoel” bij hebben. Hun gevoel zegt hen, dat het wel goed zit. Nu denken zij, dat de Heer wel tevreden met hen zal zijn. Zij missen echter de gehoorzaamheid! Wij moeten niet leven, zoals wij menen, dat het moet, maar zoals de Heer het in Zijn Woord ons opgedragen heeft. Wij moeten ook geen werk voor Hem doen, wat Hij niet van ons vraagt! Wij moeten leven en werken naar Zijn wil.

Sommige christenen zijn bewust met een ongelovige getrouwd, hoewel zij wisten dat de Heer het verboden had, maar ze hadden er een goed gevoel over. Sommige christenen hebben overspel gepleegd, hoewel zij wisten, dat de Heer het verboden had, maar zij meenden, dat het zo erg niet kon zijn. Sommige christenen hebben hun karakter niet laten bijschaven door de Heilige Geest. Zij dachten, dat zij goed genoeg waren voor de Heer, want, zo zeiden zij “Hij neemt je toch zoals je bent...?” Sommige christenen werkten niet mee in hun gemeente, want ze meenden dat er al genoeg mensen aan het werk waren. Sommige christenen deden mee met de geestelijke tijdgeest en zochten predikers, die leerden, dat je alles kunt krijgen van God als je maar positief bent en positief denkt en het duidelijk in je gebed tegen God zegt. Sommige christenen vroegen zich niet meer af, wat zij voor de Heer moesten doen, maar keken naar wat Hij voor hen kon doen.

Wij krijgen loon of lijden schade

De Bijbel schrijft over verschillende kronen:

1. **“een vergankelijke erekrans”** - de onvergankelijke kroon, voor wie in de geestelijke strijd de overwinning behaalt, 1 Corinthe 9:25.
2. **“de krans der rechtvaardigheid”** - de kroon der rechtvaardigheid, voor wie de verschijning van de Here Jezus hebben liefgehad, dat is, voor wie uitgekeken hebben naar Zijn wederkomst, 2 Timotheüs 4:8, vgl. Openbaring 3:11.
3. **“de kroon des levens”**, voor wie in de verzoeking volhard heeft en trouw gebleven is en de proef dus doorstaan heeft, Jacobus 1:12; Openbaring 2:10.
4. **“de onverwelkelijke krans der heerlijkheid”** - de kroon der heerlijkheid, voor wie als dienaar van Christus op een goede wijze, als een voorbeeld voor de gelovigen, de gemeente

geleid heeft, 1 Petrus 5:4.

Veel christenen zullen door de Heer beloond worden voor dat wat zij op aarde voor Hem gedaan hebben. Mogelijk zullen velen van hen zich niet eens bewust zijn geweest, dat zij iets belangrijks voor de Heer deden, maar de Heer had het gezien en Hij gaat hen ervoor belonen. Het zal zijn als met de mensen uit de gelijkenis die als het ware Hem in ziekenhuis en gevangenis bezocht hadden en er nu voor geprezen en bedankt worden door middel van een bijzonder teken, dat zij in de hemel zullen dragen.

Openbaring 4:10 vertelt, dat de 24 oudsten, die ook kronen hebben, deze kronen eens aan de voeten van de Here Jezus zullen neerwerpen. Misschien zullen wij dat ook nog eens doen. Wat zal dat een bijzonder moment zijn!

Er zullen ook mensen zijn, die geen kroon zullen krijgen. “Geen kroon” lijkt op “niet goed en niet fout”, maar dat zal het niet zijn. Dan zal blijken, dat er geen neutraliteit zal zijn. “Niet goed” zal dan betekenen: “Fout”. Terwijl de ene mens op een bijzondere wijze door de Heer beloond zal worden, zal deze mens “schade lijden”. Het Griekse woord dat bij ons in 1 Corinthe 3:15 vertaald is als “*schade lijden*”, wordt in de Bijbel ook vertaald met “verliezen”. Zo ook vertaalt het Boek het met “*verlies lijden*”. De Groot Nieuws Bijbel zegt, “*dat hij de schade zal moeten dragen.*” Het kan ook vertaald worden als “straf krijgen”. De NBV zegt, dat hij “de prijs zal (moeten) betalen.” Palm: “Hij zal het loon missen.” Terwijl de één in de hemel positief loon zal krijgen, dat als het ware op zijn geestelijke rekening zal worden bijgeschreven, zal de ander negatief loon krijgen, dat als een verlies op zijn rekening wordt bijgeschreven. Hij komt te kort.

Terwijl de Bijbel wel op een bepaalde manier duidelijk maakt, wat het verschil in loon zal zijn, nl. verschillende soorten kronen, wordt niet gezegd wat het verschil in schade zal zijn. Het betekent niet het verlies van je plaats in de hemel. Het zal mogelijk

betekenen, dat je niet geschikt bent om eens met Christus te heersen en dat je een ondergeschikte plaats in de hemel zult moeten innemen.

Maar hij is niet verloren! Zelfs als iemands werk verbrandt en hij schade zal lijden, zal hij toch niet verloren gaan. ***“Doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen.”*** (1 Corinthe 3:15)

Het gaat hier niet om zaken, die wij als gelovigen gewoon naast ons neer kunnen leggen. Paulus wijst erop, dat wij weten hoezeer de Heer te vrezen is! De Statenvertaling geeft deze gedachte weer met de volgende woorden: *“Wij dan, wetende de schrik des Heren...”* Wandel daarom op de wegen van de Heer en laat Hem u leiden!

9. HET OORDEEL VOOR DE VOLKEN

De Troon der Heerlijkheid

De Here Jezus vertelde eens een schrikbarende gelijkenis, waarvan veel christenen denken, dat hij op hen slaat, terwijl de Here Jezus duidelijk liet blijken, dat het over heidense volken en hun relatie tot de Joden ging. Hij zei:

“Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen voor Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand. Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen? En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.

Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat

weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht. Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij U niet gediend? Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan. En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.” (Mattheüs 25:31-46)

In Mattheüs 24 en 25 hebben wij een bijzondere profetische boodschap van de Here Jezus voor en over het Joodse volk. De Heer zat met Zijn discipelen op de Olijfberg en zij vroegen Hem hoe het in de toekomst zou gaan met Jeruzalem, de tempel en het Joodse volk. Daarop lezen wij eerst in Mattheüs 24, dat de Heer vertelde wat er met de Joden zou gebeuren in de tijd van de grote verdrukking. Hij vertelde niet hoe het met de christenen zou gaan in die tijd, maar Hij vertelde hoe het in die tijd met de Joden zou gaan. Aan het eind van de grote verdrukking zal Hij naar de aarde komen met Zijn engelen en zal Hij vrede brengen en zal Hij Zijn volk Israël het Messiaanse vrederijk binnenleiden.

Vervolgens lezen wij in het eerste deel van Mattheüs 25, dat Hij vertelde, dat na de grote verdrukking het koninkrijk van de hemel op aarde zal komen en dat Hij Israëls Koning zal worden. Aan de hand van de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden maakte Hij duidelijk, dat niet alle Joden dit Messiaanse rijk zullen binnengaan. Vaak denken christenen, dat de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden op hen slaat en hen laat zien, dat zij nooit zeker kunnen weten of zij wel of niet in de hemel komen. Dit is een onjuiste uitleg van deze gelijkenis. In deze gelijkenis gaat het

niet over de kerk maar over de Joden en over het feit, dat een deel van hen wél en een deel van hen níet het Messiaanse rijk zal binnengaan. Aan de hand van de gelijkenis van de talenten maakt de Here Jezus dit nog eens duidelijk.

Daarna lezen wij in Mattheüs 25 over het feit, dat de Here Jezus plaats zal nemen op de troon der heerlijkheid om het oordeel te vellen over de volken. Ook bij deze troon der heerlijkheid gaat het niet over christenen, maar gaat het over de volken, die voordat het Messiaanse rijk geopenbaard zal worden, zich eerst voor de troon der heerlijkheid zullen dienen te verantwoorden voor wat zij met name in de tijd van de grote verdrukking gedaan hebben. Hierna blijkt, dat ook bij de volken het ene deel wél het Messiaanse rijk mag binnengaan en het andere deel níet.

In Mattheüs 25:31,32 worden enkele feiten duidelijk gemaakt. Wat de Here Jezus hier vertelt, zal plaats vinden als Hij komt in heerlijkheid en vergezeld is van alle engelen. Het gaat hier niet over Zijn komst in de lucht, waarover 1 Thessalonicenzen 4:13-18 spreekt, maar over Zijn zichtbare wederkomst op aarde, na afloop van de grote verdrukking en bij het aanbreken van Zijn Messiaanse rijk. Dan zal Hij - dus: op aarde! - plaats nemen op Zijn troon in heerlijkheid, die in Jeruzalem zal staan (Mattheüs 25:31). Dan zal Hij als rechter vonnis vellen; niet over de Gemeente, want die is dan al in de hemel, ook niet over het volk Israël, zo blijkt hier, maar over “de volken”. Deze volken zullen in twee groepen gescheiden worden. Zij zullen allemaal naar Jeruzalem moeten komen - in ieder geval hun leiders, alwaar zij door de Here Jezus als Rechter voor Zijn rechtbank gedaagd zullen worden. Zij zullen niet vrijwillig naar Jezus als Rechter komen. De Heer zal hen bevelen om bij Hem te komen en zich voor Zijn rechtbank te verantwoorden voor hun daden en hun houding ten opzichte van God en van Israël. Opmerkelijk is, dat niet alleen de “slechte” volken ontboden zullen worden, maar “alle” volken, dus ook de “goede”!

Aan dit oordeel is de “inzameling van Israël” voorafgegaan. *“Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.”* (Mattheüs 24:29-31) Na deze inzameling van Israël valt het oordeel over Israël over wie van hen wel en wie van hen niet het Messiaanse rijk mogen binnengaan (Mattheüs 25:1-13 en 14-30). Daarna vindt het oordeel voor de troon der heerlijkheid plaats. “Dan” noemt Mattheüs 25:31 het.

Na de oordelen in de tijd van de grote verdrukking zal er een teken aan de hemel verschijnen. Dit zal *“het teken van de Zoon des mensen”* zijn. Meestal wordt gezegd, dat dit een speciaal teken zal zijn waaraan de mensen kunnen herkennen, dat de Messias nu gekomen is. Dit teken en de komst van de Messias zal een grote schrikreactie bij de mensen teweegbrengen. Het is echter ook mogelijk dat niet bedoeld is dat er een apart teken zal zijn, maar dat de komst van de Zoon des mensen een teken voor de mensen zal zijn. Zijn komst is dan het bedoelde teken. Zo ook kondigt de profeet Jesaja het aan: *“Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des HEREN gaat over u op. Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natiën, maar over u zal de HERE opgaan en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.”* (Jesaja 60:1,2)

Er zal radeloze angst en vertwijfeling zijn. De Messias zal immers met een enorm grote legermacht komen; een legermacht van engelen uit de hemel. De aanblik van dit enorme hemelse leger zal de mensen grote angst bezorgen. Zoals de Here Jezus zichtbaar op

aarde zal zijn, zo zullen blijkbaar ook de engelen zichtbaar aanwezig zijn!

Deze engelen zullen eerst alle verstrooide Joden vanuit de gehele wereld in het beloofde land bijeenbrengen. Daarna zal hun taak blijkbaar bestaan uit het verzamelen van alle volken, of alle regeringsleiders van alle volken, om in Jeruzalem voor het hemels tribunaal te verschijnen. Dit zullen niet de overleden regeringsleiders uit honderden of duizenden jaren zijn. Neen, het zijn de regeringsleiders die dan op aarde leven en die verantwoording zullen dienen af te leggen voor hoe hun volk ten tijde van de grote verdrukking gestaan heeft tegenover God en Zijn volk Israël. Veel volken zullen immers in de tijd van de grote verdrukking hun uiterste best doen om het volk Israël uit te roeien. Daarmee zullen zij de strijd tegen God en Zijn Messias aanbinden. Nu worden zij voor deze daden ter verantwoording geroepen.

Over deze troon der heerlijkheid had de Heer al eerder gesproken. *“Petrus zei tot Hem: Zie, wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd; wat zal dan ons deel zijn? Jezus zei tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten.”* (Mattheüs 19:27,28) Hier wordt gesproken over de situatie in een later tijdstip, namelijk ten tijde van het Messiaanse vrederijk. Dan zal de Heer nog steeds op deze troon zitten en nu regeren over het volk Israël. De discipelen zullen dan blijkbaar ook weer op aarde zijn en ieder over één van de twaalf stammen mogen regeren.

Judas vertelt, dat Henoch indertijd ook al geprofeteerd had, dat de Heer zou komen om vonnis te vellen over de mensen op aarde. Hij schrijft: *“Zij zijn het ook over wie Henoch, de zevende vanaf Adam, geprofeteerd heeft toen hij zei: ‘Ik zie de Heer komen met zijn heilige tienduizendtallen om over allen zijn vonnis uit te spreken; alle goddeloze zondaars zal hij veroordelen voor alle goddeloze daden*

die ze in hun goddeloosheid bedreven hebben en voor de harde woorden waarmee ze hem hebben beledigd.” (Judas :14,15 NBV)

Er is een boek van Henoch, waarin profetieën van Henoch staan. Het is niet zeker of dit boek van Henoch zelf is, of dat dit boek in latere tijd (100 voor Christus) geschreven is, waarbij men ervan uitging, dat de inhoud indertijd door Henoch uitgesproken was. Opmerkelijk is wel, dat dit boek Henoch zowel bij Joden als bij christenen hoog aangeschreven stond, en dat dus ook het Nieuwe Testament eruit citeert (Judas :14,15). Dit boek van Henoch werd in een latere tijd van de geschiedenis van de kerk, toen men ook haast geen belangstelling meer had voor de wederkomst van de Here Jezus, min of meer vergeten. De geleerde Bruce ontdekte in 1773 een Ethiopische vertaling uit het Grieks van het hele boek van Henoch.

In dit boek van Henoch wordt ook verwezen naar de troon der heerlijkheid waarop de Messias zal plaatsnemen als Hij de volken en hun vorsten zal oordelen. Het is bijzonder interessant om te lezen, wat hier al over deze troon der heerlijkheid geschreven is en om te zien, hoe dit in overeenstemming is met wat de Here Jezus erover vertelde:

“En aldus gebod de Heer de koningen en de machtigen en de hooggeplaatste personen en hen, die de aarde bewonen en sprak: ‘Slaat jullie ogen op en verheft jullie hoornen indien jullie in staat zijn de Uitverkorene aan te zien.’ En de Heer der geesten deed Hem [d.i. de Messias] zitten op de troon van Zijn heerlijkheid. En de geest der gerechtigheid was over Hem uitgestort. En het woord dat uit Zijn mond uitging doodde alle zondaren. En alle onrechtvaardigen kwamen om voor Zijn aangezicht.

En op die dag zullen daar staan alle koningen en machtigen. En de hooggeplaatste personen en zij die op de aarde zijn zullen Hem zien en erkennen, als Hij op de troon van Zijn

heerlijkheid zit en de rechtvaardigen in gerechtigheid voor Hem geoordeeld worden en geen ijdel woord voor Hem gesproken wordt... En de een zal de ander aanzien en zij zullen schrikken en hun ogen neerslaan en smart zal hen aangrijpen, wanneer zij de Zoon des mensen zien zitten op de troon van Zijn heerlijkheid... Voordien was de Zoon des mensen verborgen. De Hoogste heeft Hem voor Zijn macht bewaard en Hem geopenbaard aan de uitverkorenen [d.i. Israël]. En de gemeente van de heiligen en uitverkorenen [d.i. nog steeds niet de Kerk, maar de gelovigen van Israël] zal gezien worden en alle uitverkorenen [d.i. dus van Israël] zullen op die dag voor Hem staan. En al de koningen en de machtigen en de hooggeplaatsten personen en zij die de aarde beheersen zullen voor Hem op hun aangezicht vallen en Hem aanbidden en hun hoop vestigen op de Zoon des mensen en tot Hem smeken en Hem om barmhartigheid bidden. En de Heer der geesten zal druk op hen uitoefenen zodat zij overhaast weggaan van voor Zijn aangezicht. En hun aangezicht zal met schande bedekt worden en men zal daar duisternis aan toevoegen. En de strafengelen zullen hen in ontvangst nemen om aan hen te vergelden dat zij Zijn kinderen en uitverkorenen mishandeld hebben. En zij zullen een schouwspel zijn voor de rechtvaardigen en voor Zijn uitverkorenen. Zij zullen zich over hen verheugen omdat de toorn van de Heer der geesten op hen rust. Op die dag zullen de rechtvaardigen en uitverkorenen gered worden. Zij zullen het aangezicht van de zondaren en onrechtvaardigen van nu af aan niet meer zien. De Heer der geesten zal bij hen wonen en zij zullen met de Zoon des mensen eten en rusten en opstaan van eeuwigheid tot eeuwigheid.” (Henoch 62:1-3,5,7-14)

Henoch vertelt dus, dat er bij de troon van Zijn heerlijkheid sprake zal zijn van de uitverkorenen (dat is het volk Israël) en van rechtvaardige volken en onrechtvaardige volken. Zoals de Here

Jezus in Mattheüs 25 vertelt, dat bij de troon der heerlijkheid de mensheid in drie groepen ingedeeld zal worden (Zijn broeders - de Joden - en de schapen en de bokken), zo maakt Henoch ook een indeling in deze drie groepen.

De troon der heerlijkheid heeft dus een tweevoudige functie. Hij dient als plaats vanwaar geregeerd zal worden in de tijd van het Messiaanse rijk. Vanaf de troon der heerlijkheid zullen de wetten van Koning-Messias Jezus over Israël en over de wereld uitgevaardigd worden. Aan het eind van de grote verdrukking zal deze troon echter in het bijzonder gebruikt worden als rechtbank om vonnis te vellen over alle volken.

Over dit oordeel over de volken, dat aan het eind van de periode van het gericht en voor het aanbreken van de Messiaanse heilstijd geveld zou worden, werd al gesproken door de profeet Zefanja. Hij schreef: *“Daarom, wacht op Mij, luidt het woord des HEREN, ten dage dat Ik zal opstaan tot de buit; want mijn vonnis is, volken te vergaderen, koninkrijken te verzamelen, over hen mijn gramschap uit te gieten, heel mijn brandende toorn, want door het vuur van mijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden.”* (Zefanja 3:8)

In het vervolg van dit hoofdstuk (in vers 9 tot 20) maakt Zefanja duidelijk, dat er na dit vonnis over de volken een nieuwe tijd zal aanbreken voor de volken op aarde. Het zal een gezegende tijd voor hen worden. De Here Jezus maakt in Mattheüs 25 duidelijk, dat deze zegen alleen zal komen over de volken, die deze zegen ook verdiend hebben! Deze volken zullen daarna geleid worden vanaf deze troon. Jeremia schreef: *“Te dien tijde zal men Jeruzalem noemen de troon des HEREN, en alle volken zullen zich daarheen verzamelen om de naam des HEREN te Jeruzalem, en zij zullen niet meer wandelen naar de verstoktheid van hun boos hart.”* (Jeremia 3:17)

Ook de profeet Joël heeft aangekondigd, dat de volkeren allen naar Jeruzalem zullen komen. *“Want zie, in die dagen en te dien tijde,*

wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzake van mijn volk en van mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij mijn land verdeelden...” (Joël 3:1,2) Joël vertelt hier namens God, dat de volken op twee feiten geoordeeld zullen worden:

1. Zij hebben de Israëlieten over de hele wereld verstrooid.
2. Zij hebben het land Israël in bezit genomen.

Joël maakt van Godswege bekend, dat zij daar dan ook voor de troon van God zullen moeten verschijnen. *“Maakt u op en komt, **alle volken van rondom**, en verzamelt u. Doe, o HERE, uw helden daarheen afdalen. Laat de volken opstaan en oprukken naar het dal van Josafat, want daar zal Ik zitten om alle volken van rondom te richten. En de HERE brult uit Sion en verheft zijn stem uit Jeruzalem, zodat hemel en aarde beven. Maar de HERE is een schuilplaats voor zijn volk en een veste voor de kinderen Israëls. En gij zult weten, dat Ik, de HERE, uw God ben, die woon op Sion, mijn heilige berg, en Jeruzalem zal een heiligdom zijn, en vreemdelingen zullen er niet meer doortrekken.”* (Joël 3:11,12,16,17) Deze woorden vertellen, dat met name *“alle volken van rondom”* ter verantwoording geroepen zullen worden. Dat zijn de islamitisch-Arabische volken rondom het land Israël.

Waarschijnlijk moeten wij de naam *“Josafat”* vertalen, omdat er in of bij Jeruzalem geen dal van Josafat is. Het woord *“Josafat”* betekent *“de HERE zal oordelen”*. Joël zegt dus, dat de volken zullen komen naar Jeruzalem, om daar op een bepaalde plaats door de HERE geoordeeld te worden. Hier zal de beslissing voor al deze volken vallen, zoals Joël 3:14 zegt, terwijl hier opnieuw over *“een dal”* gesproken wordt: *“Menigten, menigten in het dal der beslissing, want nabij is de dag des HEREN in het dal der beslissing.”*

Voor de troon der heerlijkheid zal scheiding gemaakt worden tussen de volken die “de broeders van de Here Jezus” (dat is dus: Israël) goedgezind waren en hen die deze broeders kwaadgezind waren. Zoals een herder scheiding maakt tussen zijn schapen en zijn geiten, zo zal de Heer op dat moment scheiding maken tussen de volken, die Israël goedgezind waren en hen die Israël kwaadgezind waren. Wie bij de “goeden” en wie bij de “kwaden” behoren, zal door de Here Jezus bepaald worden. Bij dit oordeel gaat het dus niet om de vraag welke mensen in de hemel mogen komen en welke mensen verloren zullen gaan. Het gaat hier niet over mensen individueel; het gaat hier over hele volken.

Om duidelijk te maken waarom het gaat, gaf de Heer enkele voorbeelden. Hij vertelde, dat het in feite net zo is als met een zieke of een gevangene uit je vrienden- of kennissenkring. Wat doe je? Ga je zo’n mens bezoeken of kijk je als het ware de andere kant uit? Dit moet toegepast worden op de houding van de volken in de tijd van de grote verdrukking. Dan zal Israël als een zieke, een gevangene, een dorstige, een naakte zijn. Wat doen de volken? Het ene volk schiet te hulp en het andere volk kijkt een andere kant uit. Het ene volk zal de ellende veroorzaken en het andere volk zal proberen Israël te helpen.

Niet alleen de Arabische volken van rondom, maar ook een deel van de rest van de wereld zal zeer vertoornd zijn op Israël, dat niet bereid is met de stad Jeruzalem te doen wat deze volken willen. Zacharia kondigt namens God aan, wat er in de eindtijd met Jeruzalem zal gebeuren. *“Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen.”* (Zacharia 12:3) De Nieuwe Bijbel Vertaling geeft deze tekst als volgt weer: *“Op de dag dat alle volken op aarde tegen Jeruzalem oprukken, zal ik van de stad een zware steen maken waaraan haar belagers zich vertillen.”*

De volken die in de tijd van de grote verdrukking eropuit zullen

zijn om Israël uit te roeien, zullen bij dit oordeel vergeleken worden met “bokken”. De volken die Israël in die tijd goedgunstig gezind waren, zullen met “schapen” vergeleken worden. Nu zal de Heer de ene groep aan de ene kant van Zijn troon laten staan en de andere groep aan de andere kant. Zoals wij tegen een kind zeggen dat bij het groeten de rechterhand “het goede handje” en de linkerhand “het verkeerde handje” is, zo is in de Bijbel rechts ook de goede kant en links de verkeerde kant. Zo komen de schapen dan ook aan de rechterkant van de troon der heerlijkheid te staan en de bokken aan de linkerkant.

Vervolgens zal Hij zeggen, dat zij die als stotende bokken tegen Israël tekeer gegaan zijn, het niet waard zijn om nog langer te mogen leven. Zij gaan hun oordeel tegemoet. Zij gaan hun straf tegemoet. *“Dan zal Hij tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.”* (Mattheüs 25:41) Een vreselijke straf. Voor hen zal geen genade gelden, maar alleen oordeel op grond van het recht. Zij die als schapen naast het volk Israël gestaan hebben, zullen hiervoor door de Heer beloond worden. Zij mogen blijven leven en mogen het Messiaanse vrederijk binnengaan. *“Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk.”* (Mattheüs 25:34) Dit “koninkrijk” is het aardse, Messiaanse koninkrijk dat door God vanuit de hemel op aarde wordt opgericht.

Terwijl velen menen, dat in het evangelie van Mattheüs bij het koninkrijk der hemelen gesproken wordt over mensen, die de hemel binnengaan, gaat het daar echter steeds om het koninkrijk dat vanuit de hemel op aarde zal komen. De vijf wijze maagden, die vertegenwoordigers waren van het volk Israël, gingen ook niet de hemel binnen, maar zij gingen het Messiaanse rijk binnen. Het is begrijpelijk, dat het voor veel christenen moeilijk is om het verschil te zien tussen het Messiaanse vrederijk op aarde en de

situatie in de hemel. Dit komt omdat al bij de profeten van het Oude Testament de situatie in het aardse Messiaanse rijk beschreven werd alsof het over de hemel ging, terwijl de woordkeuze van de Here Jezus ook in die richting lijkt te wijzen. Let er echter steeds op, dat de Here Jezus het niet over de hemel heeft, maar over het koninkrijk dat van de hemel op aarde zal komen!

De volgende woorden kunnen nog tot verwarring leiden: *“En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.”* (Mattheüs 25:46) Zoals de profeten van het Oude Testament al gezegd hadden, dat de volken die Israël goedgunstig gezind waren in de tijd van de komende grote verdrukking, de zegeningen van het Messiaanse rijk zouden ontvangen, zo zegt de Here Jezus dit nu ook. “Het eeuwige leven” dat de schapen nu zullen ontvangen, is niet hetzelfde eeuwige leven, als dat wat zij die in de Here Jezus geloven, zullen ontvangen. Het zijn dezelfde woorden, toch is er een groot verschil. Het woord “eeuwig” is de vertaling van het Griekse woord aion. Dit woord betekent “eeuw”, “periode”. Het kan wijzen op een vaste periode van 100 jaar, maar ook op een periode van 1000 jaar. Eigenlijk is het niet helemaal correct om dit woord hier als “eeuwig” te vertalen, omdat uit het verband duidelijk blijkt, dat het niet om een oneindige periode gaat maar over een periode die een duidelijk begin en een duidelijk einde heeft en die in Openbaring 20 meerdere malen als een periode van 1000 jaar genoemd wordt. Het is de heerlijkheid van de duizendjarige “eeuw”, die deze volken op aarde zullen ontvangen.

Het eeuwige dat zij die in de Here Jezus geloven zullen ontvangen, is in de hemel. Dat is het leven dat de Bijbel beschrijft als een leven in alle aionen, of, zoals het bij ons vertaald is: in alle eeuwigheden. *“En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden.”*

(Openbaring 22:5) Goddank, de heerlijkheid die de gelovigen in de hemel wacht, duurt niet ook slechts 1000 jaar, maar gaat door in alle aionen, in alle eeuwigheden.

10. HET OORDEEL VOOR DE ONGELOVIGEN

De Grote Witte Troon

“En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken. En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken. En de dood en het dodenrijk werden in de poel van vuur geworpen. Dat is de tweede dood: de poel van vuur. En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel van vuur.” (Openbaring 20:11-15)

Wij zagen, dat de Bijbel spreekt over verschillende “tronen” vanwaar een oordeel uitgesproken zal worden. Er is echter geen troon en geen oordeel zo huiveringwekkend, als het oordeel dat eens uitgesproken zal worden over de mensen die eenmaal voor de grote witte troon zullen verschijnen. Hier hebben wij te maken met een angstaanjagende toekomst, waarbij de schrik je om het hart slaat, als je leest wat hier zal gebeuren. Johannes vertelt, dat de aarde en de hemel van de troon zullen wegvlugten en in het niets zullen verdwijnen. Zij wachten het oordeel niet af maar trekken zichzelf meteen terug. Dit betekent niet, dat ze nu al helemaal verdwijnen en dat er geen hemel en aarde meer zouden zijn.

Een angstaanjagend vooruitzicht

In het boek Openbaring lezen wij, dat Johannes getuige was van iets verschrikkelijks, dat eens zal plaatsvinden en waar alle ongelovigen bij betrokken zullen zijn. Het gaat om alle ongelovigen, alleen om ongelovigen. Veel gelovigen zijn door de eeuwen heen bang geweest - en soms zelfs heel erg bang geweest - dat zij eens voor deze grote witte troon zouden moeten verschijnen en daar te horen zouden krijgen, dat ze toch voor eeuwig verloren zouden zijn. Veel gelovigen zijn bang geweest, dat voor die grote witte troon zou blijken, dat ze toch niet de toets der kritiek zouden kunnen doorstaan en daarna naar de poel van vuur verwezen zouden worden.

Johannes zag, dat er in de toekomst eens ergens een heel grote troon zal staan en dat God Zelf als Rechter op die troon zal plaatsnemen. Er is vaker in de Bijbel sprake van tronen, maar geen van die tronen is zo groot als deze troon. Johannes had direct hiervoor nog andere tronen gezien, maar deze troon was geheel anders. De kleur van de troon is wit, de kleur die spreekt van Gods heerlijkheid en heiligheid, van Gods liefde en genade. Het is de kleur waarnaar alle aanwezigen zullen kijken. Voor die troon zullen alle doden van alle tijden staan. Het zal een enorm aantal doden zijn. En allen zullen zij zien, dat zij de genade en de liefde van God tijdens hun aardse leven hebben afgewezen. Nu moeten zij de consequenties aanvaarden van de keuze die zij tijdens hun leven op aarde gemaakt hebben. Toen hadden zij God afgewezen en de Here Jezus als Redder niet aanvaard. Nu worden zij zelf afgewezen en aanvaardt God hen niet in Zijn hemelse heerlijkheid. Hier staan allen, die voor eeuwig verloren zijn. Allen zullen zich bewust zijn, dat het niet Gods schuld is dat zij nu verloren gaan, maar dat het hun eigen schuld is. Het is begrijpelijk, dat het daarom doodstil is voor deze troon. Allen die daar staan, hullen zich in een angstig stilzwijgen. Allen wachten vol angst op wat er komen gaat en op de beslissing en hoe deze zal uitvallen.

De beschrijving van deze troon roept herinneringen op aan de

troon van God zoals Daniël deze al eerder beschreven had: *“Ik zag dat er tronen werden neergezet en dat er een oude wijze plaatsnam. Zijn kleet was wit als sneeuw, zijn hoofdhaar als zuivere wol. Zijn troon bestond uit vuurvlammen, de wielen uit laaiend vuur. Een rivier van vuur welde op en stroomde voor hem uit. Duizend maal duizenden dienden hem, tienduizend maal tienduizenden stonden voor hem. Het hof nam plaats en de boeken werden geopend.”* (Daniël 7:9,10 NBV) De “rivier van vuur” roept angstige gedachten op aan een hevig oordeel waartoe de gestraften veroordeeld zullen worden.

Dit oordeel voor de grote witte troon van God zal niet zomaar een keer in onze tijd plaats vinden. Neen, deze troon wordt pas opgesteld als zelfs het duizendjarige Messiaanse rijk er niet meer zal zijn. Als God de situatie op aarde, zoals hij er vanaf Adam en Eva geweest is, gaat beëindigen en voordat Hij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheidt, gaat God eerst een grote afrekening houden met allen die door alle eeuwen heen zich opgesteld hebben als Zijn tegenstanders en vijanden. Ja, zelfs zij die meenden “neutraal” te kunnen zijn voor in hun relatie tot God, zullen dan merken, dat bij God geen neutraliteit bestaat. Zoals de Here Jezus ook eens liet merken, dat je óf bij Hem behoort óf Zijn tegenstander bent, zo zal het ook bij deze grote witte troon het geval zijn.

Voor deze troon zullen alle mensen staan die op dat moment leven. Maar ook zij die eerder gestorven waren, zullen uit de dood opgestaan zijn en hier voor de troon van God staan. Terwijl reeds voor de grote verdrukking de opstanding van de gelovigen zou plaats vinden, opdat zij met de Here Jezus naar de hemel zouden gaan, en aan het begin van het Messiaanse vreedrijk de slotfase van deze opstanding ten leven zou plaats hebben (zie Openbaring 20:4,6) komt nu aan het eind van het Messiaanse rijk een heel andere opstanding: de opstanding ten oordeel. De gestorven gelovigen waren dus reeds eerder opgestaan en hun leven was

beoordeeld voor de rechterstoel van Christus in de hemel. Nu zijn alle ongelovigen, die hier als vijanden van God beschouwd worden, opgestaan. Zij staan allen voor deze troon. Hun wacht de eeuwige “dood”, de eeuwige veroordeling.

Johannes zegt, dat hij zag, dat eens voor deze troon de groten en de kleinen zullen staan. Dat is zowel een verwijzing naar jongen en ouden als ook naar belangrijke mensen en minder belangrijke mensen. Het wil zeggen, dat de mensen van alle rangen en standen hier zullen staan. De gewone man en vrouw, maar ook de koningen en regeringsleiders. Wat er ook met hun lichaam ooit gebeurd is, de ongelovigen komen allen voor de troon te staan. Zij die zich hadden laten cremieren met de gedachte, dat zij dan niet voor deze troon zouden kunnen komen, zullen er zijn. Zij die op zee verdronken waren en een zeemansgraf gekregen hadden, zullen er ook staan.

De boeken geopend

Er zullen meerdere boeken geopend worden. Het eerste boek dat geopend zal worden, is het boek van de goede werken, waarin al het goede dat deze mensen gedaan hebben, opgeschreven staat. Er zal met al hun goede werken rekening gehouden worden. Het tweede boek dat geopend zal worden, is het boek van de verkeerde werken, waarin al het verkeerde en al het kwaad dat deze mensen gedaan hebben, opgeschreven staat. Want ook met al hun verkeerde daden zal rekening gehouden worden.

Er wordt nog een derde boek geopend: het boek van de levenden. In dit boek van de levenden staan de namen van allen die het eeuwige leven van God gekregen hebben. In dit boek staan de namen van allen die de Here Jezus als hun Heiland aanvaard hebben, die Zijn volgelingen geworden zijn en op grond daarvan zich kinderen van God mochten noemen. Wat is het een zegen, als je weet, dat je door de Here Jezus een kind van God bent en weet,

dat je naam in dit bijzondere boek opgeschreven is!

Over het boek van de levenden lezen wij meerdere keren in de Bijbel (Exodus 32:32,33; Psalm 69:29). Het is het boek waarin de namen opgeschreven zijn van allen die bij de kinderen van God behoren. Het wordt het boek van de levenden van het Lam genoemd (Openbaring 21:27), omdat je houding tegenover de Here Jezus als het Lam van God, dat de zonde uit je leven wil wegnemen (zie Johannes 1:29) bepalend is voor de vraag, of je naam wel of niet in dit boek staat.

Bij de grote witte troon worden de aanwezigen op twee feiten beoordeeld. In de eerste plaats worden zij schuldig verklaard aan ongeloof en vijandschap van God als hun naam niet in het boek van de levenden opgeschreven staat. Op grond van afwezigheid van hun naam in dit boek worden zij tot de eeuwige straf veroordeeld. Het boek van de levenden is het schriftelijk bewijs van hun schuld. Terwijl velen misschien nog de hoop hebben - ook al weten zij zelf ook wel, dat zij tijdens hun leven geen kinderen van God waren - dat hun naam misschien “per toeval” toch in het boek zal staan, zal blijken, dat dit ijdele hoop was. Van werkelijk niemand van al die aanwezigen zal de naam in het boek van de levenden staan. Ieders naam zal ontbreken!

Vervolgens zal gekeken worden naar de boeken van de goede werken en van de verkeerde werken. Zoals er vroeger op een oude weegschaal twee kanten waren, waarop iets neergezet kon worden en het gewicht bepaald kon worden, zo zal er nu ook als het ware zo'n weegschaal zijn. Aan de ene kant komen de goede werken te liggen en aan de andere kant de verkeerde werken. Als de weegschaal meer doorslaat naar de goede werken dan naar de verkeerde werken, komt zo'n mens niet alsnog in de hemel. Hij krijgt het alleen dragelijker in het oordeel dan de mens, bij wie de weegschaal doorsloeg naar de verkeerde werken (vgl. Mattheüs 10:15; 11:24). Zoals er loon naar werken is voor de gelovigen in de hemel, zo is er straf naar werken voor de verlorenen in de hel.

Het oordeel

Het eindoordeel wordt heel aanschouwelijk beschreven. Al deze mensen zullen terecht komen in de plaats van straf, die de Bijbel zowel de hel als de vuurpoel noemt. Deze mensen zullen zich echter niet vrijwillig naar de plaats van hun eeuwig oordeel begeven. Zij zullen er naartoe gebracht worden en erin geworpen worden. Realiseer u hoe afschuwelijk dit beschreven wordt. Deze mensen zullen gewoon in de strafplaats gegooid worden. Zij zullen door de engelen naar de plaats van straf gesleept worden en in de plaats van de straf gegooid worden. Dat zal hardhandig gebeuren, want - logisch - deze mensen willen er niet naartoe. Wat verschrikkelijk zal dit zijn. Wat verschrikkelijk als u er ook bij zult zijn!

Daarom wordt nog steeds de boodschap van Gods genade en liefde aan de mens gepredikt en wordt hem de mogelijkheid aangeboden om een volgeling van de Here Jezus te worden en daarmee een kind van God te worden. Heel kort en eenvoudig, maar ook heel krachtig zei de Here Jezus eens: *“Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.”* (Johannes 3:36)

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.” (Johannes 5:24)

“Allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij het recht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven.” (Johannes 1:12)

En zij, die nooit het evangelie gehoord hebben...?

Ongelovigen kunnen ons soms vragen, hoe het mogelijk is, dat een liefdevol en rechtvaardig God, alle heidenen, die nooit van de Here Jezus gehoord hebben en Hem dus niet konden aanvaarden, toch voor eeuwig naar de hel kan zenden. Zij vragen ons, hoe dit te rijmen is met de liefde en de rechtvaardigheid van God, want zoiets is in hun ogen niet liefdevol en zeer onrechtvaardig. Wij zullen moeten toegeven, dat wij dit ook liefdeloos en onrechtvaardig vinden. De vraag is dan ook, of deze gedachte correct is. Gebeurt dit echt?

In Romeinen 2:14-16 behandelt de apostel Paulus deze vraag. Hier schrijft hij over mensen, die de wet, dat is de wet uit de Bijbel, de Torah, niet kennen en dus ook niet hebben kunnen doen wat in de wet staat. Hier kun je naast “de wet” ook denken aan “het evangelie” en kun je ook de vraag stellen: “Hoe zit het met heidenen, die het evangelie niet kennen, die nooit van de Here Jezus gehoord hebben?” Dat is een vraag, die in het verlengde ligt van de vraag, die Paulus stelt. In deze verzen maakt Paulus duidelijk, dat hij deze vraag stelt met het oog op de komende oordeelsdag. De vraag waarom het gaat is dus deze: Hoe gaat het in het komende oordeel met mensen, die de wet en het evangelie niet gekend hebben?

“Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet; immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, terwijl hun geweten mee getuigt en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen, ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus.” (Romeinen 2:14-16)

Paulus wijst er op, dat er heidenen zijn, die, ondanks het feit, dat zij de wet van God, de Torah, niet hebben, toch precies leven volgens de geboden van de wet. Als christen kun je je afvragen, hoe het mogelijk is, dat er ooit een heiden geweest zou zijn, die volgens de geboden van de Torah geleefd zou hebben. Er staan

immers zoveel geboden in de Torah?

Het antwoord op deze vraag moet u bezien vanuit de gedachten van de Jood Paulus, van de rabbijn Paulus, die de wet, de Torah kent. U moet niet proberen als christen deze vraag te beantwoorden, omdat u de schrijver van dit gedeelte niet bent en het niet uw gedachten zijn, die hier genoemd worden!

Een Jood verdeelt de mensheid in twee groepen, zoals de Bijbel dat ook doet: In Israëlieten en in alle andere mensen op aarde. Al die anderen zijn niet-Joden, die “gojim” genoemd worden, d.w.z. die heidenen genoemd worden. In de Joodse gedachtegang, maar ook in de Bijbelse gedachtegang zijn wij dus heidenen, ook al geloven wij in de Here Jezus. Wij zijn heidenen, niet-Joden, die in de Here Jezus geloven en behoren bij de Gemeente van de Here Jezus.

De Bijbel leert, dat God aan de Joden de Torah gegeven heeft, waarin 613 ge- en verboden zijn opgenomen, die de Joden moeten houden.

De Bijbel leert, dat God aan de heidenen de Torah met 613 ge- en verboden niet gegeven heeft en dat de heidenen al deze geboden niet behoeven te gehoorzamen. God heeft aan de heidenen slechts de 7 wetten gegeven, die God indertijd aan Noach gegeven heeft. Deze wetten houden in, dat ook de heidenen niet mogen stelen, dat zij niet mogen moorden, dat zij eerlijke rechtspraken moeten hebben, dat zij geen verboden seksuele relaties mogen aangaan (hoererij), dat zij geen bloed mogen eten, noch het verstikte, noch vlees dat van een levend dier is afgesneden, dat zij geen afgoden mogen dienen (en dus ook niet het vlees dat aan de afgoden gewijd is mogen eten) en dat zij God niet mogen lasteren. Heidenen, die zich hieraan houden, houden zich aan de opdracht die God hen gegeven heeft.

Toen de eerste christenen uit de heidenen voor de vraag kwamen te staan welke geboden uit de Torah zij moesten gehoorzamen, luidde het antwoord ook luid en duidelijk, dat zij niet al de

geboden, die God aan de Joden had gegeven behoeften te gehoorzamen, maar dat zij, ook nu zij christenen waren, zich nog steeds moesten houden aan de geboden, die God via Noach aan de heidenen gegeven had. Jacobus zei:

“Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen, maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererie, van het verstikte en van bloed.”
(Handelingen 15:19,20; zie ook 21:25).

Christenen hebben, om enkele voorbeelden te noemen, geen opdracht om in het beloofde land te wonen, om de sabbat te houden, om de moeilijke spijswetten te houden (dus om kosjer te eten), om speciale kledingvoorschriften te eerbiedigen, of om offers te brengen. Dat zijn opdrachten die God uitsluitend aan de Joden gegeven heeft. Als christenen moeten wij ook niet proberen om toch een beetje deze Joodse wetten na te leven.

De apostel Paulus benadrukt in Romeinen 2:14-16, dat heidenen, die op deze wijze geleefd hebben (zoals Handelingen 15:19,20 aangeven) en zó, via de wetten van God, die Hij eens aan Noach gegeven heeft, geleefd hebben, dat deze heidenen in de dag van het oordeel zullen merken, dat God daarmee rekening zal houden. Dit zou twee dingen kunnen betekenen:

1. Zij gaan toch naar de hel, maar krijgen een mildere straf in de hel.
2. Zij gaan niet naar de hel, maar worden op één of andere manier door God begenadigd.

Nu ligt het voor de hand om aan de eerder genoemde voorbeelden van Sodom en Gomorra te denken en te menen, dat deze heidenen, net als de mensen van Sodom en Gomorra, dus ook veroordeeld zullen worden, maar een mildere straf zullen krijgen in de hel. Wij maken dan echter een grote denkfout. Je kunt deze

mensen namelijk niet vergelijken met de mensen van Sodom. De mensen van Sodom worden juist genoemd als mensen, die de wetten van Noach niet gehoorzaamd hebben. Zij hebben zich niet aan de wetten van Noach gehouden en zijn daarom verloren. In hun verlorenheid worden zij echter minder zwaar gestraft, dan bepaalde mensen uit Israël, die de boodschap van God maar al te goed kenden en de tekenen van God in hun midden hadden zien gebeuren.

Deze heidenen, die de wet gehouden hebben, ook al kenden zij de wet niet, zijn dus niet te vergelijken met de mensen van Sodom. Wij hebben hier dus een geheel nieuwe situatie. Deze mensen hebben aan de eis van Gods wet, zoals die voor hen gold, voldaan en zij pleiten daarmee zichzelf op de oordeelsdag vrij, schrijft Paulus.

Deze heidenen gaan dus niet verloren. Toch horen zij ook niet bij de Gemeente. Hoe zit het dan met hen in de toekomst?

Op deze vraag geeft m.i. Openbaring 21:22-22:2 antwoord. Hier wordt gesproken over de toekomstige nieuwe aarde. Op deze nieuwe aarde zullen hele volken zijn. Deze volken worden echter beschreven als onvolmaakt, als “ziek”, want zij hebben “genezing” nodig, zo wordt hier vermeld. Deze volken kunnen dus niet vereenzelvigd worden met de Gemeente van de Here Jezus. Dit zijn andere mensen.

Het boek Openbaring zegt over het nieuwe Jeruzalem dat op de nieuwe aarde uit de hemel zal nedergedaald zijn:

“En de stad heeft de zon en de maan niet van node, dat die haar beschijnen, want de heerlijkheid Gods verlicht haar en haar lamp is het Lam. En de volken zullen bij haar licht wandelen en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid in haar; en haar poorten zullen nooit gesloten worden des daags, want daar zal geen nacht zijn; en de heerlijkheid en de eer der volken zullen in haar gebracht worden. En in haar zal niets onreins binnenkomen, en

niemand, die gruwel en leugen doet, maar alleen zij, die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam. En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam. Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalfmaal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren.” (Openbaring 21:23-22:2)

Deze volkeren zullen eten van de bladeren van de bomen des levens, waardoor zij zullen herstellen en genezing zullen ontvangen. Het zal duidelijk zijn, dat hier niet gedacht moet worden aan ziekten van het lichaam, maar aan ziekten van het hart en van de geest. Het gaat om onreinheid, omdat zij niet gereinigd zijn door het bloed van het Lam, de Here Jezus, omdat zij niet bij de Gemeente behoren.

Toch gaan deze mensen niet verloren, maar zullen zij delen in de eeuwige heerlijkheid van Gods kinderen op de nieuwe aarde. Waarschijnlijk zullen zij het ook zijn over wie de leden van de Gemeente als koningen zullen regeren. *“En niets vervloekts zal er meer zijn. En de troon van God en van het Lam zal daarin zijn en zijn dienstknechten zullen Hem vereren, en zij zullen zijn aangezicht zien en zijn naam zal op hun voorhoofden zijn. En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden.”* (Openbaring 22:3-5).

God is dus absoluut rechtvaardig. Hij zal hen, die nooit van de Here Jezus gehoord hebben en de Here Jezus dus niet als Redder konden aanvaarden, zeker niet zonder meer allemaal naar de hel zenden. Hij zal hun leven bekijken en rechtvaardig oordelen. Dit betekent niet, dat wij heidenen maar beter niet het evangelie kunnen brengen. Neen, want de heidenen die de Here Jezus niet kennen en ook niet volgens Gods gebod leven, zoals Paulus in Romeinen 2 zegt, zijn zeker voor eeuwig verloren. Ze zijn niet verloren omdat ze de Here Jezus niet aanvaard hebben, want ze

kenden Hem niet en kunnen daarom ook niet op die grond veroordeeld worden. Ze zullen veroordeeld worden omdat ze, terwijl ze Gods wet van nature kenden, zich er niet aan gehouden hebben.

Op deze mensen is eveneens van toepassing wat de apostel Paulus aan het begin van zijn brief aan de Romeinen schreef:

“Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben. Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart.

Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden, en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijk op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren. Daarom heeft God hen in hun hartstochten overgegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam onteerd wordt. Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in eeuwigheid. Amen.” (Romeinen 1:18-25)

God is absoluut rechtvaardig. Het grote offer, dat Zijn Zoon, de Here Jezus gebracht heeft, zal God zeker niet beschouwen als een minder belangrijk gebeuren, waarbij de mens de vrijheid heeft, dit te aanvaarden of te verwerpen en toch voor eeuwig behouden is. Neen, God zal hen, die bewust de Here Jezus afgewezen hebben, niet onschuldig houden. Hij zal hen zeker oordelen en wel tot de

zwaarst mogelijke straf: de hel. Daarom hebben wij de opdracht, om getrouwe getuigen te zijn van de Here Jezus, om zoveel mogelijk mensen te proberen te redden van het eeuwige vuur. Wij proberen niet zoveel mogelijk mensen te bekeren, opdat zij “bij ons” zullen komen en de christenheid zal groeien. Wij proberen hen te redden van de eeuwige verlorenheid en hen de weg naar het eeuwig behoud te wijzen.

11. DE TOEKOMST VAN DE DUIVEL

“En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger. En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt. En de overigen werden gedood met het zwaard, dat kwam uit de mond van Hem, die op het paard zat; en al de vogels werden verzadigd van hun vlees. En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moest hij voor een korte tijd worden losgelaten.” (Openbaring 19:19-20:3)

Twee belangrijke feiten

Het Messiaanse vrederijk brengt een heel bijzondere periode op aarde. In die tijd zal er een alomvattende vrede en welvaart zijn. Er zal voorspoed en geluk zijn. Deze zegeningen worden door twee feiten veroorzaakt:

1. De Messias zal Zijn koninklijke en hemelse heerschappij op aarde openbaren.
2. De satan zal van zijn macht beroofd zijn. Hij zal gebonden zijn en gedurende duizend jaar opgeborgen zijn in “de afgrond”.

Om deze beide feiten samen te vatten, kunnen wij ook zeggen, dat deze zegeningen veroorzaakt worden door:

1. De Messias op de troon.
2. Satan in de afgrond.

Satan wordt in de Bijbel “*de god van deze eeuw*” (2 Corinthe 4:4) en “*de overste van de macht der lucht*” genoemd (Ephese 2:2). Al heel lang oefent satan een ware terreur uit op aarde en zaait hij dood en verderf onder de mensen. Hij wordt zowel de “*vader der leugen*” (Johannes 8:44) als de “*moordenaar van den beginne*” genoemd (Johannes 8:44). Hij stookt mensen op om tegen elkaar te liegen en elkaar te bedriegen. Hij spoort mensen aan om anderen met woorden of letterlijk te vermoorden. Alle onheil en onvrede, alle wanhoop en verdriet, alle leed en onbehagen, alle ziekten en rampen, alle dood en verderf komen uiteindelijk uit de koker van satan. Hij is in wezen de ellendige veroorzaker van al het leed op aarde. Hij was het die de eerste mensen in de macht van de zonde bracht en is zo de veroorzaker van alles wat verkeerd en negatief is.

De Bijbel belooft ons, dat er een tijd zal komen, waarin satan geen macht meer op aarde kan uitoefenen. Er komt een tijd waarin satan de volkeren niet meer kan verleiden om oorlog tegen elkaar te voeren, om tegen God in opstand te komen, om met God de spot te drijven, om de Joden of de christenen of wie dan ook te vervolgen. Er komt een tijd waarin er geen antisemitisme op aarde zal zijn. Er komt een tijd, waarin ziekten niet meer de overhand over de mensen zullen hebben. Er komt een tijd waarin mensen niet meer op jeugdige leeftijd zullen sterven. Er komt een tijd van grote welvaart, voorspoed en geluk. Ja, de tijd zoals God die aan Adam en Eva gegeven heeft in het paradijs, komt terug. Die tijd komt als de Here Jezus niet slechts als Messias in Israël zal rondwandelen, maar als Hij Koning zal zijn over de gehele aarde en zijn vijand, de duivel, goed zal zijn opgeborgen in de afgrond.

Is het vrede-rijk al aangebroken?

Er zijn christenen, die menen, dat het vrede-rijk al bijna 2000 jaar begonnen is. Zij nemen aan, dat het begon met de geboorte van de Here Jezus, of met Zijn hemelvaart of met de regeringsperiode van keizer Constantijn de Grote. Zij menen, dat de satan toen al gebonden werd, zodat hij de heidenvolken niet meer kon verleiden. Deze binding hield echter niet in, zo menen zij, dat satan de christenvolken niet meer zou kunnen verleiden. Hij is gebonden als het gaat om de heidenvolken, hij heeft vrij spel als het gaat om de christenvolken. Wie het wel en wee van de heidenvolken bestudeert, komt echter niet tot de gedachte, dat deze mensen in vrede leven en geen last meer van de duivel hebben.

Hoe komen mensen erbij om te menen, dat wij nu in het vrede-rijk leven? Het is immers niet de Bijbel die ons op deze gedachte brengt. De Bijbel zegt juist, dat de binding van satan en de komst van het vrede-rijk er pas zijn, nadat de Here Jezus op aarde zal zijn wedergekomen. Het waren ook niet de eerste christenen die meenden, dat zij al in het vrede-rijk leefden. Zij wisten wel beter. Zij verlangden juist naar de komst van het vrede-rijk, omdat zij ervan overtuigd waren, dat zij niet in het vrede-rijk leefden!

Nogmaals Gog van Magog

Direct nadat de Here Jezus de hemel verlaten zal hebben en naar de aarde zal zijn gekomen om de strijd aan te binden met de Gode vijandige volkeren op aarde, zal het volgende gebeuren: *“En ik zag een engel staan op de zon en hij riep met luider stem en zei tot alle vogels, die in het midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot de grote maaltijd Gods, om te eten het vlees van koningen en het vlees van oversten over duizend en het vlees van sterken en het vlees van paarden en van hen, die daarop zitten, en het vlees van allen,*

vrijen en slaven, kleinen en groten.” (Openbaring 19:17,18)

Nu worden de vogels opgeroepen om zich gereed te maken om de lijken van de gesneuvelden op te eten. Dit beeld is ontleend aan de profeet Ezechiël, als hij vertelt hoe de strijd van Gog van Magog tegen de Here God zal eindigen.

“Gij nu, mensenkind, zo zegt de Here HERE: zeg tot het gevogelte van allerhande gevederte en tot al het gedierte des velds: Verzamelt u en komt, verenigt u van alle kanten bij het slachtoffer dat Ik voor u slacht, een groot slachtoffer, op de bergen van Israël; eet vlees en drinkt bloed. Vlees van helden zult gij eten en bloed van de vorsten der aarde zult gij drinken; rammen, lammeren, bokken, stieren, alles mestvee van Basan. Tot verzadiging toe zult gij vet eten, tot dronkenschap toe bloed drinken van het slachtoffer dat Ik voor u geslacht heb; ja, gij zult u aan mijn tafel verzadigen, aan paarden en ruiters, aan helden en allerlei krijgslieden, luidt het woord van de Here HERE. Zo zal Ik Mijn heerlijkheid onder de volken brengen, en zullen alle volken het gericht zien dat Ik voltrokken heb, en de hand die Ik op hen heb gelegd. Het huis Israëls zal weten, dat Ik de HERE hun God ben, van die dag af en voortaan.” (Ezechiël 39:17-22)

In de Bijbel is het een ontluistering, een schande en een oordeel als een gestorvene niet begraven wordt. De Bijbel vertelt ons nu, dat de soldaten van Gogs leger in zo'n grote getale zullen sneuvelen, dat er geen mogelijkheid is hen allen op korte termijn te begraven. Hun lijken zullen op het slagveld blijven liggen. Dan zullen de roofvogels komen en zich tegoed doen aan het vlees van de dode soldaten. Daarnaast zullen er allerlei andere dieren komen, die zich tegoed zullen doen aan de lijken.

Een bijzondere taak voor bijzondere engelen

Johannes zegt, dat hij een engel zag staan op de zon (Openbaring 19:17). De engelen komen wij in de Bijbel tegen als boodschappers

en beschermers van Abraham, Lot, Daniël in de leeuwenkuil, Daniëls vrienden in de vurige oven en bij anderen. Zij brengen de gebeden die de mensen opzenden naar de troon van God en brengen het antwoord van God weer terug bij de bidders (Daniël 10:11-14). Zij brengen de zielen van de overleden gelovigen veilig in de hemelse heerlijkheid (Lucas 16:22). Zij mochten de geboorte van de Here Jezus aankondigen aan de herders, terwijl de aartsengel Gabriël tevoren hierover mocht spreken tot Maria, Jozef en Zacharias. De engelen maakten de opstanding van de Here Jezus bekend, terwijl zij er ook waren bij en na Zijn hemelvaart. Petrus werd zelfs door een engel uit de gevangenis bevrijd. De apostel Paulus deelde mee, dat als de Here Jezus wederkomt voor Zijn Gemeente een aartsengel zal roepen (1 Thessalonicenzen 4:16). De Here Jezus maakte bekend, dat als Hij wederkomt, Hij Zijn engelen zal uitzenden om de verstrooide Joden van over de gehele aarde terug te brengen naar het eigen land (Mattheüs 24:31).

In het boek Openbaring leren wij, dat de engelen nog meer bijzondere bedieningen hebben. Er is sprake van een engel op de zon, van een engel van de wateren en van een engel van het brandofferaltair (Openbaring 19:17; 16:5,7). Hier blijkt opnieuw dat de rabbijnen gelijk hadden als zij zeiden, dat God aan de engelen bijzondere taken en opdrachten gegeven had. Wij zien, dat satan demonen als “vorsten” over landen aangesteld heeft. *“Maar de vorst van het koninkrijk der Perzen stond eenentwintig dagen tegenover mij (een engel); doch zie, Michaël, een der voornaamste vorsten, kwam mij te hulp, zodat ik daar, bij de koningen der Perzen, de overhand behield.”* (Daniël 10:13) *“Toen zei hij (een engel): Weet gij, waarom ik tot u gekomen ben? Terstond moet ik terugkeren om met de vorst der Perzen te strijden, en zodra ik uitgegaan ben, zie, dan zal de vorst van Griekenland komen; nochtans zal ik u mededelen wat geschreven staat in het boek der waarheid. En niet één staat mij vastberaden tegen hen terzijde, behalve uw vorst Michaël.”* (Daniël 10:20,21) Daniël toont,

dat er tegenover de demonische “vorsten” ook hemelse vorsten zijn, zoals ook Daniël 12:1 van Michaël zegt.

De rabbijnen leerden terecht, dat God engelen als vorsten over landen en steden aangesteld had en dat God engelen aangesteld had om het natuurgebeuren te bewaken. Zo zegt Openbaring 7:1 ook, dat God vier engelen aangesteld heeft om de vier windstreken te bewaken of deze juist schade toe te brengen.

“Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat er geen wind zou waaien over de aarde, of over de zee, of over enige boom. En ik zag een andere engel opkomen van de opgang der zon, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met luider stem tot de vier engelen, aan wie gegeven was aan de aarde en de zee schade toe te brengen, en hij zei: Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben.” (Openbaring 7:1-3) Deze engelen hebben van God verantwoordelijkheid gekregen om toe te zien op het natuurgebeuren op de gehele aarde en om dit natuurgebeuren te wijzigen, als dit nodig mocht zijn. Deze engelen hebben de mogelijkheid gekregen om te zorgen, dat er geen natuurrampen zijn, maar ook om het natuurgeweld zijn gang te laten gaan.

“En ik hoorde de engel der wateren zeggen: Rechtvaardig zijt Gij, die zijt en die waart, Gij Heilige, dat Gij dit oordeel hebt geveld. Omdat zij het bloed der heiligen en der profeten vergoten hebben, hebt Gij hun ook bloed te drinken gegeven; zij hebben het verdiend! En ik hoorde (de engel van) het altaar zeggen: Ja, Here God, Almachtige, uw oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig.” (Openbaring 16:5-7) Hier is sprake van de engel der wateren en van de engel van het altaar in de hemel. Zie voor de engel van het altaar Openbaring 14:18. De engel van de wateren, die dus van Godswege toezicht moet houden op het water op aarde, erkent, dat Gods oordeel over de wateren op aarde terecht zijn. Terwijl deze engel de wateren

moet bewaken, komt God met een oordeel over het water en doorkruist daarmee het werk van deze engel. De engel erkent echter, dat God rechtvaardig is, als Hij zorgt dat het water op aarde verontreinigd wordt. De engel van het altaar in de hemel beaamt, dat wat de engel van de wateren gezegd heeft, terecht is.

Nu komt de engel die het beheer over de zon heeft in actie en geeft het sein tot het begin van de grote oorlog van de eindtijd, die onder de leiding van Gog gestreden zal worden. *“En ik zag een engel staan op de zon en hij riep met luider stem en zei tot alle vogels, die in het midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot de grote maaltijd Gods, om te eten het vlees van koningen en het vlees van oversten over duizend en het vlees van sterken en het vlees van paarden en van hen, die daarop zitten, en het vlees van allen, vrijen en slaven, kleinen en groten. En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger.”* (Openbaring 19:17-19)

Het beest valt aan

“En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger. En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt. En de overigen werden gedood met het zwaard, dat kwam uit de mond van Hem, die op het paard zat; en al de vogels werden verzadigd van hun vlees.” (Openbaring 19:19-21)

Terwijl in Ezechiël 38 en 39 de verenigde volken der aarde, die wij ook de verenigde naties van de toekomst kunnen noemen, onder leiding staan van “Gog”, staan zij in het boek Openbaring onder

leiding van “*het beest*”. Gog zal dan ook dezelfde zijn als “*het beest*”. Onder het beest en de valse profeet moeten wij de twee beesten verstaan die in Openbaring 13:1-18 genoemd worden.

Terwijl de soldaten van Gogs legers zullen sneuvelen, zal Gog zelf, die hier het beest genoemd wordt, gevangengenomen worden. Ook de assistent van Gog, die hier de valse profeet genoemd wordt, wordt gevangengenomen. Beiden gaan zij al naar hun eeuwige bestemming: het oordeel in de poel des vuurs, die van zwavel brandt. Hoewel er een groot aantal theologen en ook niet-theologen is, dat meent, dat deze plaats, de hel, niet een plaats is waar een echt vuur brandt, geeft de Bijbel zelf geen enkele gedachte, om te veronderstellen, dat de hel geen plaats zou zijn van een werkelijk vuur. De Here Jezus Zelf noemde deze plaats “*het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.*” (Mattheüs 25:41)

Het beest en de valse profeet zullen de eerste bewoners van de hel zijn. De hel is in onze tijd nog leeg. De hel is niet, zoals veel christenen denken, de woonplaats, de residentie van de satan. De hel is de plaats waar satan na zijn veroordeling naar toe zal gaan om er gestraft te worden. In de hel komen ook alle veroordeelde mensen, die voor de grote witte troon gestaan hebben en daar te horen hebben gekregen, dat hun naam niet in het boek des levens staat. Zij allen gaan naar de plaats van straf, die oorspronkelijk door God bereid was voor de duivel en de demonen. God heeft besloten, dat de mensen die tijdens hun leven op aarde de kant van de duivel gekozen hebben, de hele eeuwigheid bij satan in diens oord van straf mogen verblijven. Ja, wie in het tijdelijke de tegenwoordigheid van satan kiest, zal ook in het eeuwige in de tegenwoordigheid van satan verkeren.

De ongelovigen die gestorven zijn, zijn op dit moment nog niet in de hel, ook al denken velen dit. Ze gaan pas naar de hel, nadat het oordeel over hen uitgesproken is. Daarom zijn zij nu nog in het “huis van bewaring”, dat in de Bijbel het dodenrijk genoemd

wordt. In de tijd van het Oude Testament waren zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen in het dodenrijk. Hier waren zij van elkaar gescheiden door een grote kloof, zoals Lucas 16:26 ons toont. Na de opstanding van de Here Jezus heeft Hij de rechtvaardigen meegenomen naar de hemel (Ephese 4:8-10). Zo lezen wij sinds die tijd niet meer, dat een gelovige na zijn sterven naar het dodenrijk ging, maar dat hij naar de hemel ging (2 Corinthe 5:1,2). De gelovigen gaan op grond van het oordeel dat de Here Jezus in hun plaats gedragen heeft naar de hemel. De ongelovigen gaan op grond van het oordeel dat voor de grote witte troon over hen zal worden uitgesproken eens naar de poel des vuurs.

Ook satan wordt gevangengenomen

“En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten.” (Openbaring 20:1-3)

Hoewel velen misschien zouden verwachten, dat de Here Jezus persoonlijk de duivel gevangen zou nemen, blijkt dit niet het geval te zijn. Je zou kunnen zeggen, dat de Here Jezus Zijn handen niet vuil zal maken aan de satan. Er komt een speciale engel uit de hemel om de duivel gevangen te nemen. Ongetwijfeld moet dit een zeer voorname en machtige engel zijn.

De duivel wordt hier niet alleen “de oude slang, de duivel en de satan” genoemd. Hij wordt ook “de draak” genoemd. Deze naam toont nog eens, dat de duivel een verwoestend en verslindend monster is. Hij is degene die zich bezighoudt met het verwoesten en vernielen van Gods schepping en het verleiden van Gods

kinderen.

Satan wordt niet zachtzinnig naar zijn gevangenis gebracht. Hij wordt erin “geworpen”. Zijn gevangenis heet “de afgrond”. Dit woord is de vertaling van het Griekse woord “abussos”. De abussos, de afgrond is de plaats waar demonen gevangen gehouden worden, totdat zij hun eeuwig oordeel ontvangen. In zekere zin kun je zeggen, dat wat het dodenrijk is voor de mensen (een plaats van bewaring tot het oordeel geveld wordt), de abussos is voor de gevangengehouden demonen. Denk er aan, dat het hier niet gaat over “de” demonen, maar over een bepaalde groep demonen. Terwijl “de” demonen niet gevangengehouden worden, zijn deze demonen zo verderfelijk en zo gevaarlijk, dat zij niet in vrijheid mogen rondgaan om de mensen te verleiden.

Wij lezen meer in de Bijbel over deze demonen, die in de afgrond bewaard worden.

“Want indien God engelen, die gezondigd hadden, niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren; en de wereld van de voortijd niet gespaard heeft, maar Noach, de prediker der gerechtigheid, met zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht...” (2 Petrus 2:4,5a)

Hier staat in het Grieks voor het woord “afgrond” niet “abussos”, maar “tartaros”. Aangenomen mag worden, dat het een ander woord voor dezelfde plaats is. In zijn eerste brief schrijft de apostel Petrus namelijk ook over deze gevangen engelen, die door de Here Jezus bezocht werden en aan wie Hij Zijn overwinning (en dus hun definitieve veroordeling) bekendgemaakt heeft.

“Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest, in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft aan

de geesten in de gevangenis, die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden.” (1 Petrus 3:18-20)

Nu heet de plaats waar zij gevangengehouden worden niet abussos (afgrond) of tartaros, maar phulakè (gevangenis). Dit woord wordt ook voor satans verblijfplaats gebruikt. In Openbaring 20:7 wordt de eerder genoemde abussos “gevangenis” (phulakè) genoemd.

Duidelijk blijkt uit deze tekst, dat het gaat om gevallen engelen uit de tijd van Noach. Judas schrijft ook over deze engelen. “... *en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden.*” (Judas :6)

Te denken valt hier aan de demonen, die de mensen op een afschuwelijke wijze verleid hebben, zoals wij lezen in Genesis 6. Deze gevallen engelen worden in de afgrond “met eeuwige banden onder donkerheid bewaard”. Zo zal ook satan hier in de afgrond 1000 jaar lang “gebonden” zijn. Er staat niet, dat hij met ijzeren ketens gebonden wordt. Hij zal net als de hier genoemde gevallen engelen met eeuwige banden gebonden worden. Zelfs satan zal niet in staat zijn zich van deze eeuwige banden te bevrijden.

De demonen die later in de zwijnen voeren, waren bang dat de Here Jezus hen ook al zou laten opsluiten in de afgrond (Lucas 8:31).

Wij lezen ook over de afgrond in Openbaring 9.

“En de vijfde engel blies de bazuin, en ik zag een ster, uit de hemel op de aarde gevallen, en haar werd de sleutel van de put des afgronds gegeven. En zij opende de put des afgronds en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en het zwerk werden verduisterd door de rook van de put. En uit de rook kwamen

sprinkhanen op de aarde te voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben. En hun werd gezegd, dat zij aan het gras der aarde geen schade zouden toebrengen, noch aan enig gewas, noch aan enige boom, maar alleen aan de mensen, die het zegel van God niet op hun voorhoofden hadden. En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt. En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg. En de gedaante der sprinkhanen was als van paarden, die uitgerust zijn tot de oorlog; en op hun koppen waren kransen als van goud en hun aangezichten waren als aangezichten van mensen; en zij hadden haar als vrouwenhaar en hun tanden waren als die van leeuwen; en zij hadden borstschilden als ijzeren harnassen en het gedruis van hun vleugels was als het gedruis van wagens, wanneer vele paarden ten strijde draven. En zij hadden staarten als schorpioenen en angels, en in hun staarten was hun macht om de mensen schade toe te brengen, vijf maanden lang. Zij hadden over zich als koning de engel des afgronds; zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks heeft hij tot naam Apollyon.” (Openbaring 9:1-11)

De hier genoemde “ster” is een engel uit de hemel, die de opdracht heeft om de afgrond te openen. Daarna komen er demonen uit de afgrond, die hier blijkbaar gevangengehouden werden. Er zal zelfs een demon uit de afgrond komen, die speciaal tegen de twee getuigen van God zal strijden. *“En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, hun de oorlog aandoen en het zal hen overwinnen en hen doden.”* (Openbaring 11:7. Zie ook 17:8)

De afgrond wordt ons getekend als een Oosterse kerker: een put in de grond, met alleen een opening aan de bovenkant. Je komt er niet binnen door een deur, maar door de opening. Men moet je

aan touwen in zo'n meters diepe put laten zakken en om er uit te komen, moet je er weer aan touwen uitgetakeld worden. Hoewel zo'n kerker een "put" genoemd wordt, moet u niet denken aan een waterput, maar aan een gevangenis in de vorm van een put. Ontsnappen uit zo'n put is onmogelijk. Alleen als er helpers van buitenaf zijn die je komen bevrijden, kun je de put verlaten.

Satan zal in deze afgrond geworpen worden. Hij wordt niet langdurig in een aardse gevangenis opgeborgen. Ook gaat hij nog niet naar de hel. Hij gaat langdurig - duizend jaar - "achter de tralies" in een ondergrondse gevangenis, die "de afgrond" genoemd wordt. Terwijl het beest en de valse profeet al naar hun eeuwige bestemming gingen - in de poel des vuurs - gaat satan naar een andere plaats. Hier zal hij de komende 1000 jaar blijven. Om ons duidelijk te maken, dat satan in deze 1000 jaar geen kans zal zien om te ontsnappen, wordt ons gezegd, dat hij zowel gebonden wordt, als dat de afgrond met een speciale sleutel afgesloten wordt, terwijl de ingang van de afgrond ook nog eens verzegeld wordt. Ontsnappen zal voor satan absoluut onmogelijk zijn. Het zal onmogelijk zijn, dat er van buitenaf hulp voor satan zal komen, die hem uit zijn kerker zal bevrijden. Er ligt een stevig deksel op de put, een deksel dat met een slot op zijn plaats gehouden wordt, terwijl een zegel duidelijk maakt, dat de put niet open geweest is.

Als de 1000 jaar verstreken zijn, zal satan uit zijn "tijdelijke" gevangenis losgelaten worden. Dan blijkt, dat de straf geen enkele invloed op zijn wezen en karakter gehad heeft. Hij is nog steeds de verleider van de mensen (1 Petrus 5:8). Hoewel er groepen christenen zijn, die menen, dat satan al bijna 2000 jaar gebonden is en nu alleen nog een beetje roert met zijn staart, zoals zij soms zeggen, is deze gedachte volkomen in strijd met het Bijbels getuigenis. Wie in onze tijd meent, dat satan geen macht meer heeft om de volkeren te verleiden, heeft geen oog voor de werkelijkheid waarin wij leven. Wie niet ziet, dat satan pas

gebonden wordt nadat de Here Jezus zal zijn wedergekomen, vergeet te letten op het Bijbels getuigenis.

Direct nadat satan uit zijn gevangenis bevrijd is, gaat hij er weer op uit om de volkeren op te hitsen om de strijd tegen God en Zijn Gezalfde aan te binden. Hiermee zal de duivel duidelijk maken, dat een tijdelijke straf op hem geen invloed heeft. Hij kent geen verbetering. Hij was slecht, hij is slecht en hij blijft slecht. Daarom zal hij hierna ook geworpen worden in de poel des vuurs, waar op dat moment het beest en de valse profeet al duizend jaar verblijven. Niemand kan nu nog zeggen, dat God geen geduld met satan gehad heeft.

“En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee. En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen, en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden.” (Openbaring 20:7-10)

Terwijl wij zagen, dat er in de tijd van de grote verdrukking sprake zal zijn van Gog van Magog en de wereldlegers die tegen Israël ten strijde zullen trekken, zien wij nu, dat ditzelfde nog eens herhaald zal worden. Het zal opnieuw geschieden, aan het eind van het Messiaanse vrederijk. Omdat er dan weer sprake is van de volken die tegen Israël en de Messias ten strijde zullen trekken, is er ook weer sprake van Gog van Magog.

Zoals satan onverbeterlijk is, zo blijkt de zondaar ook onverbeterlijk te zijn. Alleen Jezus Christus kan een mens werkelijk veranderen. Wie wederom geboren wordt door het werk van de Heilige Geest en daardoor een nieuwe schepping wordt, is

werkelijk veranderd. Zo iemand heeft geen verlangen meer om in zonde en onreinheid te verkeren. Zo iemand wil God dienen en Hem eren en verheerlijken. Zo iemand wil tot eer van God leven.

Nu komt er echt “sjaloom”

Nu satan na Jezus' komst naar de aarde “gebonden” is en dus niet meer vrij is om zijn sinistere werk uit te voeren en geen mens meer kan verleiden, zullen de mensen ontdekken, dat zij geen last meer hebben van de neiging ten kwade. Niemand zal meer de drang voelen om het verkeerde te doen. De mensen zullen een heel andere gezindheid hebben dan zij voor die tijd hadden. De drang en de lust om te zondigen zijn verdwenen. Mensen hebben geen zin meer om elkaar te bedriegen of te benadelen. Mensen zien geen reden meer om nog langer oorlog te voeren. Er is niets meer dat hen nog trekt naar de zonde.

Daarnaast zullen de mensen grote bewondering, eerbied en respect hebben voor de Messias, de Here Jezus, die als Koning op aarde zal regeren. Hij zal de volken en hun leiders onderricht geven. Zoals Israëls grote leiders als Mozes, David en Salomo leiding gaven aan het volk en hen de weg wezen die zij in allerlei zaken moesten gaan, zo zal de Here Jezus dit nu ook doen. Er zal nu een wereld zijn waarin echte vrede en harmonie openbaar worden. In deze tijd zal het engelenlied “Vrede op aarde” in vervulling gaan. Want satan, die de veroorzaker is van de vredeloosheid, zal de mensen niet meer kunnen verleiden (Openbaring 20:3).

12. DE EEUWIGHEID: NIEUWE HEMEL, NIEUWE AARDE EN NIEUW JERUZALEM

“Vergeet vooral niet dat er aan het einde van de tijd spotters zullen komen, die hun eigen begeerte volgen en smalend vragen: ‘Waar blijft Hij nu? Hij had toch beloofd te komen? De generatie voor ons is al gestorven, maar alles is nog steeds zoals het sinds het begin van de schepping geweest is.’ Ze gaan er dan willens en wetens aan voorbij dat er in het begin al eens een hemel is geweest en een aarde die door Gods woord gevormd was uit water en door middel van water, en dat de toenmalige wereld vergaan is toen ze door het water werd overspoeld. Maar de tegenwoordige hemel en aarde worden door datzelfde woord bewaard om op de dag van het oordeel, waarop de goddelozen ten onder zullen gaan, te worden prijsgegeven aan het vuur.

Eén ding mag u niet over het hoofd zien, geliefde broeders en zusters: voor de Heer is één dag als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

De Heer is niet traag met het nakomen van zijn belofte, zoals sommigen menen; Hij heeft alleen maar geduld met u, omdat Hij wil dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat. De dag van de Heer zal komen als een dief. De hemelsferen zullen die dag met luid gedreun vergaan, de elementen gaan in vlammen op, de aarde wordt blootgelegd en alles wat daarop gedaan is komt aan het licht.

Als dit allemaal op die manier te gronde gaat, hoe heilig en vroom moet u dan niet leven, u die uitziet naar de dag van God en het aanbreken daarvan bespoedigt! Die dag gaan de hemelsferen in vlammen op, en de elementen vatten vlam en smelten weg. Maar wij vertrouwen op Gods belofte en zien uit naar een nieuwe hemel

en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Omdat u hiernaar uitziet, geliefde broeders en zusters, moet u zich inspannen om smetteloos, onberispelijk en in vrede door hem te worden aangetroffen.” (2 Petrus 3:3-14 NBV 2004)

De angst van velen, dat de aarde eens zal vergaan, is een gegronde angst. De apostel Petrus spreekt er ook over. Hij zegt, dat de aarde eens zal vergaan, maar niet als in de tijd van Noach, door water. De aarde zal eens door vuur vergaan. Er komt een dag waarop Gods laatste oordeel over de goddeloze mensen voltrokken zal worden. Dat wil zeggen: het in 2 Petrus 3 bedoelde oordeel komt op de dag, dat de ongelovigen door God geoordeeld worden. Wij weten welk oordeel hier bedoeld wordt: het oordeel voor de grote witte troon. Want hier zullen de ongelovigen ten onder gaan, zoals Petrus zegt. Terwijl in de Bijbel heel veel gesproken wordt over toekomstige gebeurtenissen als de grote verdrukking en het Messiaanse vrederijk, wordt er in slechts enkele Schriftgedeelten gesproken over het vergaan van de aarde en de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, en hoe het op die nieuwe aarde zal zijn. Dat zal waarschijnlijk de reden zijn dat veel mensen wel weten, dat eens de aarde zal vergaan, maar niet weten, dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zullen komen en dat de gelovigen eens op de nieuwe aarde zullen terugkomen. Veel christenen menen, dat de gelovigen tot in alle eeuwigheden in de hemel zullen blijven, terwijl de Bijbel duidelijk leert, dat de gelovigen eens op de nieuwe aarde zullen terugkeren.

Overzicht

Als wij de profetieën in de Bijbel, zoals wij ze in dit boek behandeld hebben, in een schematisch overzicht plaatsen, waardoor duidelijker blijkt in welke volgorde ze zullen plaats hebben, dan zien wij het volgende:

De Here Jezus komt **als een dief in de nacht**. Hij komt “in de

lucht” om Zijn Gemeente in het Vaderhuis te brengen. Zowel gelovigen die dan leven als gelovigen die gestorven zijn, gaan naar de hemel. Voor de gestorven gelovigen vindt de opstanding “uit” de doden plaats.

De gelovigen in de hemel zullen voor **de rechterstoel van Christus** verschijnen om beoordeeld te worden over hun daden, hun levenswandel. De één zal loon ontvangen, de ander zal schade lijden. Allen - ook zij die schade lijden - zijn en blijven echter behouden.

Er komt een tijd van **grote verdrukking** en benauwdheid op aarde voor het Joodse volk. De Israël-vijandige volken zullen de strijd met Israël aanbinden vanwege Jeruzalem. Zij zullen proberen Israël van de kaart te vegen en de Joden uit te roeien. Het zal de tijd van **Gog van Magog** zijn. Deze tijd van verdrukking zal zeven jaar duren. In deze tijd zal er een heiligdom op de tempelberg zijn waar de valse messias - de antichrist - zich als een god zal laten vereren. Veel Joden zullen in deze tijd omkomen. Slechts “een overblijfsel” zal deze periode overleven en daarna als “behouden” het komende Messiaanse vrederijk binnengaan. De Nieuwe Bijbel Vertaling (2004) noemt dit overblijfsel: “al wat er van Israël nog over is” en “wat er overblijft van het volk”.

Op het moment van de grootste nood voor het volk Israël zal plotseling de Here Jezus als Israëls Messias op aarde verschijnen. Hij zal **met al Zijn engelen** komen om de strijd aan te binden met de Israël-vijandige legers en om Israël uit de macht van deze vijanden te bevrijden.

De Messias zal als Rechter plaatsnemen op de **troon der heerlijkheid**. Hier zullen alle volken voor Hem terecht moeten staan inzake hun houding tegenover Israël in de tijd van de grote verdrukking. Volken die in de tijd van de grote verdrukking de Joden goedgunstig gezind waren, zullen het

vrederijk mogen binnengaan. Volken die meegewerkt hebben in de grote verdrukking om Israël uit te roeien, zullen nu zelf uitgeroeid worden.

De Joden die nog leven worden nu “behouden”. Deze behoudenis ontvangen zij op de berg Sion. Dit is dus geen behoudenis in de hemel, maar een behoudenis waardoor zij in het Messiaanse rijk mogen komen. De Messias zal Zich aan hen openbaren en zij zullen Hem zien en erkennen als de verworpen Messias. Zij zullen tot inkeer komen en met grote vreugde de Messias volgen en dienen in het vrede-rijk. **In dit 1000 jaar durende vrede-rijk zal de Messias op de troon van David te Jeruzalem zitten en als Koning heersen over Israël en de rest van de wereld.**

Na de duizendjarige periode van vrede krijgt de duivel nog eenmaal de gelegenheid om de volken te verleiden en om massaal in opstand te komen tegen de Messias en opnieuw de strijd aan te binden met het Joodse volk in een poging hen uit te roeien. Nu blijkt, dat de mensheid niet te verbeteren is en komt **het einde**.

Alle mensen uit de niet-Joodse volken die dan leven en allen die als ongelovigen gestorven waren zullen nu voor de **grote witte troon** dienen te verschijnen. Allen zullen horen, dat zij hun eeuwig oordeel dienen te aanvaarden en veroordeeld zijn om voor eeuwig in de poel des vuurs te verblijven.

De aarde vergaat. Terwijl de aarde in de tijd van Noach zijn oordeel door middel van het water kreeg, zal de aarde nu **door vuur** vergaan.

Er komt een **nieuwe aarde**. Net als in de tijd van Noach zullen er nu ook weer mensen terugkeren op de gereinigde aarde. De aarde wordt door het vuur gereinigd en biedt daarna weer plaats aan hen die door het bloed van het Lam gereinigd zijn. Zij keren uit de hemel terug naar de aarde en mogen voor

eeuwig op de nieuwe aarde wonen.

Het zal dus nog meer dan 1000 jaar duren (de tijd van het Messiaanse vrederijk) voordat de aarde zal vergaan!

Veranderingen bij hemel en aarde

Om een en ander wat duidelijker uit de Bijbel zelf te laten klinken, laten wij de woorden van Petrus uit enkele vertalingen horen. De Nieuwe Bijbel Vertaling (2004) gaf 2 Petrus 3:7 en 10 als volgt weer, zoals wij aan het begin van dit hoofdstuk zagen:

“Maar de tegenwoordige hemel en aarde worden door datzelfde woord bewaard om op de dag van het oordeel, waarop de goddelozen ten onder zullen gaan, te worden prijsgegeven aan het vuur. De dag van de Heer zal komen als een dief. De hemelsferen zullen die dag met luid gedreun vergaan, de elementen gaan in vlammen op, de aarde wordt blootgelegd en alles wat daarop gedaan is komt aan het licht.”

Het BOEK geeft deze verzen als volgt weer:

“En God heeft gezegd dat de tegenwoordige hemel en aarde zorgvuldig bewaard worden voor een enorm vuur op de dag van het grote oordeel, als alle mensen die niets van God willen weten, ten onder zullen gaan. Maar de grote dag van de Here komt net zo onverwacht als een dief. Dan zal de hemel met een vreselijk lawaai vergaan; de elementen zullen door vuur worden verteerd en de aarde zal, met alles wat erop gebeurt, bloot komen te liggen.”

Zoals God eens vuur zond om de steden Sodom en Gomorra te oordelen, waarna er van beide steden niets meer op aarde gevonden werd, zo zal God het vuur naar de gehele aarde zenden. De aarde zal als een machtige vuurbal in het heelal gereinigd worden van alles wat aan de ongerechtigheid van de mensen herinneren zal. Alles op aarde zal verbrand worden. Huizen,

straten, bossen, auto's, schepen, vliegtuigen, alles, ja alles zal door het vuur verbrand worden. Het vuur zal zo hevig zijn, dat er geen gesmolten herinnering aan het verleden op aarde blijft liggen. Alles zal volkomen verbranden en oplossen, waarna er geen as van het verbrande zelfs meer overblijft.

Het “vergaan” van de aarde betekent niet, dat de aarde zelf zal verdwijnen. De aarde blijft bestaan. Hij zal echter volkomen kaal en zonder enig leven zijn. God zal opnieuw moeten beginnen de aarde levend te maken. Het feit dat er over een “nieuwe” aarde gesproken wordt, betekent dus niet, dat er een volkomen andere aarde zal komen. Het zal dezelfde aarde zijn als de planeet waarop wij nu wonen. De aarde zal echter zo gereinigd zijn, dat hij weer volkomen “nieuw” zal zijn!

Nieuw

In het Grieks bestaan twee woorden voor “nieuw”. Het ene woord (kainos) vertelt, dat iets nieuw is voor wat betreft de tijd en kan gelezen worden als “een andere”. Het andere woord (neos) vertelt dat iets nieuw is van karakter of kwaliteit en wil zeggen, dat iets volkomen nieuw is. Het is er nog maar kort. Het was er eerst niet. Het Griekse woord dat voor de nieuwe hemel, de nieuwe aarde en het nieuwe Jeruzalem gebruikt wordt verwijst naar nieuw met betrekking tot de vorm. Het vertelt, dat deze nieuwe hemel en aarde opnieuw gemaakt zijn, dat zij nog niet gefunctioneerd hebben. Het betekent ook, dat zij anders zijn dan de vorige hemel en aarde.

Een nieuwe hemel?

Wat wordt er bedoeld als Openbaring 21 zegt, dat er ook een nieuwe hemel zal komen? Genesis 1:1 vertelt ons, dat God de hemel en de aarde geschapen heeft. Openbaring 21 vertelt, dat

God zowel een nieuwe hemel als een nieuwe aarde zal scheppen. Wat wordt met de hemel bedoeld?

Het is soms moeilijk om in de Bijbel precies te weten, wat onder “hemel” verstaan moet worden. De Bijbel noemt namelijk zowel het uitspannel “hemel” alsook noemt de Bijbel de woonplaats van God: de hemel. Toch wordt er altijd alleen over “hemel” gesproken, zonder dat erbij vermeld wordt, welke hemel bedoeld wordt. Wij horen in de Bijbel zelfs over een derde hemel³³. De eerste hemel is in de Bijbel de wolkenhemel. De tweede hemel is het uitspannel met de sterren en de derde hemel is de woonplaats van God.

³³ *Ik weet van een mens in Christus, veertien jaar is het geleden – of het in het lichaam was, weet ik niet, of dat het buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het – dat die persoon weggevoerd werd tot in de derde hemel. (2 Corinthen 12:2)*

Als de profetieën zeggen, dat er tekenen van de grote oordeelsdag aan de hemel gezien zullen worden³⁴, begrijpen wij, dat hier niet de woonplaats van God bedoeld wordt, maar de tweede hemel, de sterrenhemel, hoewel zelfs de wolkenhemel bedoeld kan zijn. Maar welke hemel wordt bedoeld, als Openbaring 21 zegt, dat er ook een nieuwe hemel zal komen?

³⁴ *Ik zal wonderen geven in de hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. (Joël 2:30,31)*

Er kan bedoeld worden, dat de hemel als woonplaats van God vernieuwd zal worden. De woonplaats van God was immers de plek waar de zonde ontstond, toen de morgenster hier in opstand kwam tegen God en hij de satan werd en met zijn volgelingen, de gevallen engelen die nu de demonen geworden waren, uit de hemel geworpen werd. Vanwege de zonde die in de hemel begonnen was, moet nu ook de hemel gereinigd worden en moet er ook een nieuw begin gemaakt worden met de hemel, zo kan gedacht worden.

Er kan ook bedoeld worden, dat de atmosfeer rond de aarde in deze vernieuwing betrokken zal worden, of dat er zelfs in het grote heelal bij de sterren allerlei vernieuwingen zullen plaats hebben. Deze hemel zouden wij ook “de lucht” of “de hemelse gewesten” kunnen noemen. Dit is het territorium van de duivel, die niet in de hemel woont en ook niet op aarde. Vanwege het feit dat de satan zijn residentie in de lucht heeft, kan het ook zijn, dat deze hemel vernieuwd moet worden.

Opmerkelijk is, dat Petrus in 2 Petrus 3 spreekt over hemelen in het meervoud en zegt, dat er nieuwe hemelen komen, terwijl Openbaring 21 in het enkelvoud zegt, dat er een nieuwe hemel komt. De vraag kan dan gesteld worden of Petrus de beide “aardse” hemelen bedoelde, of dat hij alle drie de hemelen bedoelde. Wij weten het niet. Sommige mensen zullen misschien snel geneigd zijn om één van de mogelijkheden als “de” waarheid te aanvaarden. Doe dat niet te snel, omdat de Bijbel zelf hierover geen uitspraak doet!

Opmerkelijk is, dat Jesaja ook al meedeelt, dat er een nieuwe hemel zal komen. Hij verwijst dan echter niet naar de situatie in de eeuwigheid, waarover het in Openbaring 21 gaat, maar naar de situatie tijdens het Messiaanse vrederijk. *“Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was, zal niet gedacht worden, het zal niemand in de zin komen.”* (Jesaja 65:17) *“Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor mijn aangezicht zullen blijven bestaan, luidt het woord des HEREN, zo zal uw nageslacht en uw naam blijven bestaan.”* (Jesaja 66:22) Terwijl onze vertaling in deze teksten over hemel in het enkelvoud spreekt, staat het woord hemel in het Hebreeuws in het meervoud: hemelen! Maar de Griekse vertaling - de Septuaginta - die indertijd door Joodse geleerden gemaakt is, spreekt weer over hemel in het enkelvoud.

Opmerkelijk is, dat er onder de oude rabbijnen ook een groot verschil van inzicht is over deze zaak. Er zijn rabbijnen, die

meenden, dat het beeldspraak is om te vertellen, dat het een pracht tijd in het Messiaanse rijk zal zijn. Omdat Gods goedheid en zegen in die tijd zo groot zullen zijn, zal het zijn alsof er nieuwe hemelen en een nieuwe aarde zijn. Er waren ook rabbijnen die meenden, dat de schepselen in hemel en op aarde vernieuwd zullen worden. Ibn Ezra meende, dat de atmosfeer rond de aarde vernieuwd zal worden, waardoor het leven op aarde gezonder zal zijn en de mensen langer zullen leven (vgl. Jesaja 65:22), terwijl de aarde ook nieuwe kracht aan de mensen zal geven. Gezien het feit, dat wij in de huidige tijd te maken hebben met vervuiling van aarde en lucht (atmosfeer), zou het inderdaad de bedoeling kunnen zijn, dat in het Messiaanse rijk de tijd van bodem- en luchtverontreiniging voorbij zullen zijn.

De komende wereld

Joden spreken, als zij het over de eeuwigheidssituatie hebben, over “Olam Ha-Ba”, dat is: de komende wereld, of anders gezegd: de wereld die komt. Deze Olam Ha-Ba staat lijnrecht tegenover “Olam Ha-Zeh”, dat is “deze wereld”. Olam Ha-Ba verwijst naar het hiernamaals. Dit hiernamaals begint al direct na het sterven, maar het verwijst ook naar wat wij “de nieuwe aarde” noemen. De Talmoed verwijst hierbij naar de woorden van Jesaja: *“Ja, van ouds heeft men het niet gehoord, noch met oren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God! wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht.”* (Jesaja 64:4 Staten Vertaling) Vervolgens citeert de Talmoed (Berakoth 34 b) Rabbi Hiyya ben Abba, die mede in de naam van rabbi Jochanan gezegd heeft, dat alle profeten alleen gesproken hebben met het oog op de tijd van de Messias, maar dat zodra het gaat over de komende wereld *“geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God!”* (Jesaja 64:4 Staten Vertaling) De apostel Paulus, die zelf ook een rabbijn was, kende deze manier van denken en hij schrijft deze als volgt aan de gelovigen: *“Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft*

gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.” (1 Corinthe 2:9)

Terwijl wij soms spreken over het paradijs waar Adam en Eva waren en het paradijs dat de gelovigen in de hemelse heerlijkheid wacht, doen Joden dit ook. Zij spreken echter over de Hof van Eden waar Adam en Eva waren en die verder nooit iemand gezien heeft, als beeld van de Hof van Eden in het hiernamaals (zie opnieuw Talmoed Berakoth 34 b)..

De Joden kunnen zeer enthousiast worden als zij denken aan olam ha-ba. Daar zullen de rechtvaardigen in heerlijkheid zitten en genieten van de heerlijkheid van Gods aanwezigheid in een wereld van zuiver geestelijke gelukzaligheid. De Talmoed citeert een groot rabbijn, die het verschil tussen deze wereld en de komende wereld als volgt onder woorden gebracht heeft: “In de komende wereld wordt niet gegeten of gedronken, daar is geen voortplanting noch zaken doen, noch jaloezie, noch haat, noch wedijver noch concurrentie. De rechtvaardigen zitten er met hun kronen op hun hoofden en genieten van het licht (schijnsel) van de Goddelijke aanwezigheid, zoals geschreven staat: ‘Zij aanschouwden God en zij aten en dronken.’ (Exodus 24:11)” (Talmoed Berakoth 17a). Andere rabbijnen meenden daarom, dat wij er juist wel zullen eten en drinken.

De uitdrukking “de komende of toekomstige wereld” komt al voor in het Boek van Henoch, waar in verband met de Zoon des mensen het volgende geschreven is:

“En hij [een engel] zei tot mij: ‘Hij roept u vrede toe in de naam van de toekomstige wereld. Want vandaar gaat de vrede uit sedert de schepping van de wereld. En zo zult gij het hebben tot in eeuwigheid en van eeuwigheid tot eeuwigheid’.

En allen zullen in Zijn wegen wandelen, aangezien de gerechtigheid Hem nooit zal verlaten. Hun woningen zullen bij Hem zijn en hun erfdeel bij Hem. En zij zullen in eeuwigheid en

van eeuwigheid tot eeuwigheid niet van Hem gescheiden worden. En zo zal er bij die Zoon des mensen een lang leven zijn en vrede zal het deel worden van de rechtvaardigen en Zijn rechte weg zal de weg van de rechtvaardigen worden.

In de Naam van de Heer der geesten, van eeuwigheid tot eeuwigheid.” (Henoch 71:15-17)

Een nieuw begin

Het is een grote troost voor velen, dat zij na hun sterven een plaats bij de Heer in de hemel mogen hebben. Zoals de apostel Paulus eens schreef dat hij ernaar uitkeek om de hemel te mogen binnengaan, zo verlangen velen ernaar - zeker als zij op hoge leeftijd gekomen zijn - om naar de Here Jezus in de hemel te mogen gaan. Maar... de hemel is toch eigenlijk niet bedoeld voor de mensen? De hemel is immers de woonplaats van God en Zijn engelen. Moeten de gestorven gelovigen dan voor eeuwig in de hemel blijven, terwijl zij er eigenlijk niet horen?

In Openbaring 21 en 22 lezen wij, dat er na het duizendjarige Messiaanse vredetijdperk en het oordeel voor de grote witte troon een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zullen komen, waar geen zonde en ongerechtigheid meer zullen zijn, maar waar absolute liefde, gerechtigheid en waarheid gevonden zullen worden. Hier zullen de gelovigen wonen. Zoals het nieuwe Jeruzalem uit de hemel naar de nieuwe aarde zal komen, zo zullen zij meekomen om op de nieuwe aarde te wonen.

“En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen

van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op de troon gezeten is, zei: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide: Schrijf, want deze woorden zijn getrouw en waarachtig.” (Openbaring 21:1-5)

De profeet Jesaja heeft eens een beschrijving gegeven van het komende Messiaanse rijk, die sterk doet denken aan de beschrijving die wij in Openbaring 21 en 22 lezen over de nieuwe aarde. Jesaja schreef:

“Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was, zal niet gedacht worden, het zal niemand in de zin komen. Maar gij zult u verblijden en juichen voor eeuwig over hetgeen Ik schep, want zie, Ik schep Jeruzalem tot jubel en zijn volk tot blijdschap. En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord worden het geluid van geweef of van geschreeuw.” (Jesaja 65:17-19)

Terwijl er in de Bijbel een uitvoerige beschrijving gegeven wordt van de nieuwe aarde, wordt er wel verteld dat er een nieuwe hemel zal komen, maar wordt er van deze nieuwe hemel niets verteld. Het lijkt wel, of deze nieuwe hemel niet meer zo interessant is, omdat alles in die nieuwe tijd geconcentreerd zal zijn op de nieuwe aarde. De gelovigen zullen ook niet meer in de hemel (de woonplaats van God) zijn, maar op de nieuwe aarde. Zelfs God zal op aarde zijn.

Nachmanides, een van de grote rabbijnen, geloofde, dat na de opstanding de heiligen gereinigd en bekleed zouden worden met de kleding van de engelen (malakhut heet dit in het Hebreeuws). Ook geloofde hij, dat de nieuwe wereld, de toekomstige wereld, geen gestalte zou krijgen in het Messiaanse rijk, zoals de meeste rabbijnen geloven, maar dat de toekomstige wereld pas zou komen nadat de aarde vergaan zal zijn. Hij geloofde, dat de zielen van de mensen die daar mogen komen verenigd zullen worden met hun

“geestelijke” lichamen. Hij geloofde, dat de mensen op de nieuwe aarde hun eigen identiteit zouden hebben, zoals zij die ook in onze tijd op aarde gehad hebben. Ik denk ook, dat dit het geval zal zijn.

De nieuwe aarde

Johannes laat ons als het ware zien, dat God weer terugkomt bij de Hof van Eden, waar Adam en Eva indertijd in zondeloosheid, liefde en harmonie leefden met elkaar en met alle planten en dieren in die prachtige tuin en regelmatig contact hadden met God. Terwijl het toen slechts om een beperkt gedeelte van de aarde ging, zal het nu om de gehele aarde gaan. Nadat de verwoesting door het vuur geweest is, zal God de aarde opnieuw opbouwen en heel mooi maken. Nu zal er ook geen gevaar meer dreigen van de duivel, die opnieuw zou kunnen proberen de mensen te verleiden. De duivel is voor eeuwig verbannen naar de poel des vuurs en hij is niet meer in staat om de mensen tot zonde te verleiden. Er is dus geen angst meer voor een herhaling van de gebeurtenissen, zoals wij die in het boek Genesis lezen.

Wat er wel is, is klaarblijkelijk de herinnering. Hoewel velen menen, dat als wij eenmaal in de hemel zijn, wij ons niets meer van de aarde zullen kunnen herinneren, blijkt dit toch anders te zijn. Zoals de Here Jezus vertelde, dat God tegen de rijke man zei, dat hij zich moest herinneren hoe het op aarde was, zo blijkt ook in het boek Openbaring, dat er in de eeuwigheid, op de nieuwe aarde, nog herinnering zal zijn aan “vroeger”. Maar God Zelf gaat er iets aan doen. Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. God zal ons verdriet wegnemen. Het maakt niet uit waarom men verdriet had, of het was om de dood van een geliefde of om eigen of andermans pijn, het maakt niet uit. De Heer zal het allemaal wegnemen.

Er zal zelfs geen zee meer zijn. Dat lijkt vreemd, maar is vanuit de Bijbel bezien, heel begrijpelijk. Wie over de zee spreekt, spreekt

over gevaar. De zee is gevaarlijk. In de Bijbel lezen wij ook een aantal keren over de gevaren van de zee. De Schelfzee belemmerde de weg van de Israëlieten naar de woestijn, terwijl hij de begraafplaats voor het Egyptische leger werd. Jona kwam in een zeer gevaarlijke storm op zee terecht, zo ook later de apostel Paulus. De Here Jezus was met Zijn discipelen in een storm op de zee van Tiberias. Dan hebben wij het nog niet eens gehad over het dodelijke water bij de zondvloed in de tijd van Noach.

Het nieuwe Jeruzalem

Op de nieuwe aarde zal een zeer grote stad zijn: het nieuwe Jeruzalem. Deze stad zal uit de hemel komen en zal dus niet door mensen gebouwd worden. Mede op grond van Zacharia 12:6 zeggen de Joodse geleerden, dat God het hemelse Jeruzalem vanuit de hemel zal laten nederdalen op het aardse Jeruzalem. Zij vertalen deze tekst als volgt: *“Te dien dage zal Ik de stamhoofden van Juda maken als een vuurbekken tussen het hout, en als een vuurfakkel tussen de garven; dan zullen zij rechts en links alle natiën in het rond verteren; en Jeruzalem zal opnieuw op zijn eigen plaats zijn, te Jeruzalem.”*

In de Bijbel lezen wij, dat Abraham al op zoek was naar deze stad³⁵. Hij zocht hem echter op de tegenwoordige aarde en daar was deze hemelse stad nog niet te vinden.

³⁵ ... want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is. (Hebreeën 11:10)

De stad is heel bijzonder. Hij is zo mooi, dat de straten van zuiver goud zijn en de muren van de mooiste edelstenen en parels. Al Gods kinderen mogen in deze stad wonen. Daarom moet deze stad heel groot zijn. Dat zal hij ook zijn. Er wordt gezegd, dat hij 12.000 stadiën lang, breed en hoog zal zijn. Hij zal dus net zo lang als breed en hoog zijn. Zo herinnert hij in zijn kubusvorm aan het Heilige der Heiligen van de tempel waar God woonde. Een stadie

is 192 meter. 12.000 stadiën komt dus overeen met 2304 kilometer. Dit betekent niet, dat de stad echt de vorm van een kubus zal hebben. Het is ook mogelijk, dat de zijkanten schuin omhoog zullen lopen, zodat de vorm zal lijken op een piramide.

De stad is alleen voor hen die indertijd gereinigd zijn door het bloed van het Lam, de Here Jezus. Anderen, zo zagen wij in het hoofdstuk over de grote witte troon, die niet bij de Gemeente behoren, omdat ze nooit van de Here Jezus gehoord hadden, maar wel volgens Gods wet geleefd hadden, zullen buiten de stad leven.

Zoals wij in het boek Genesis lezen, dat er een rivier door de Hof van Eden stroomde en dat daar de boom des levens stond, zo is dat ook in het Nieuwe Jeruzalem op de nieuwe aarde het geval. De rivier ontspringt in de troon van God. Langs die rivier staan één of meerdere bomen des levens. Er is verschil van mening of er één boom van het leven zal staan, of dat er vele bomen van het leven zullen staan. Beide vertalingen zijn mogelijk. Deze boom of bomen zullen in het centrum van de stad staan bij de rivier. Elke maand zal het geboomte des levens vrucht dragen. Deze vruchten zullen tot geestelijke genezing zijn van de mensen, die buiten de stad wonen en die niet bij de Gemeente behoren. Zie hiervoor het hoofdstuk over het oordeel over de ongelovigen, dat voor de grote witte troon zal plaats hebben.

Opmerkelijk is het, dat in de Dode Zee rollen ook gesproken wordt over genezing voor hen die de rechte paden bewandeld hebben (1QS 4:6-8), terwijl de Essenen - evenals vele andere Joden - ook geloofden, dat het nieuwe Jeruzalem uit de hemel zou neerdalen. Terwijl de Joden menen, dat dit tijdens het Messiaanse rijk zal zijn, laat het boek Openbaring zien, dat het daarna pas zal zijn, op de nieuwe aarde. Ook is er nog een verschil. De meeste rabbijnen geloven, dat de tempel gelijk met het nieuwe Jeruzalem uit de hemel zal neerdalen, terwijl de Dode Zee rollen tonen, dat de Essenen dachten, dat zij zelf de tempel moesten bouwen in het nieuwe Jeruzalem (1QM 2:1-6). Het boek Openbaring leert echter,

dat God het nieuwe Jeruzalem als een geschenk uit de hemel naar de aarde zal zenden.

God zal bij de mensen zijn

God zal “Zijn tent” bij de mensen hebben. Dit herinnert aan de tijd van de woestijnreis, toen alle Israëlieten in hun tenten gelegerd waren rond de tent van God. Deze tent, de tabernakel, was het verplaatsbare heiligdom waarin God woonde en waarmee Hij bij de mensen van Zijn volk woonde. Hij was als het ware hun “Buurman”. Op de nieuwe aarde zal God weer bij de mensen wonen. Hij zal weer hun “Buurman” zijn. Wat een onvoorstelbare zegen zal dat zijn. God zal een directe en persoonlijke band en contact met alle mensen hebben.

Opmerkelijk is echter, dat er nadrukkelijk gemeld wordt in het boek Openbaring, dat er in dit nieuwe Jeruzalem geen tempel van God zal zijn, maar dat Hij Zelf als tempel zal fungeren. Er is dus wel een troon van God, maar geen tempel. Dat wil zeggen, dat God niet langer in een afgeschermd tempel zal zijn, maar dat Hij gemakkelijker voor de mensen bereikbaar zal zijn. Je kunt zo naar Hem toegaan.

De zegen, die de mensen beloofd was in de zege van Numeri 6:24-26, was dat Gods heerlijkheid hen verlichten zou. Dat gaat nu echt gebeuren in het nieuwe Jeruzalem. Gods licht zal op alle mensen schijnen. Dit licht zal nooit gedoofd worden. Het schijnt niet slechts een aantal uren per etmaal, maar doorlopend. Zo zullen zij delen in Zijn bijzondere heerlijkheid, die als een licht op hen zal schijnen. Zij zullen Hem zien en Hem dienen, dat is: Hem eren, aanbidden en verheerlijken. Ja, zelfs op hun voorhoofd zullen zij Zijn heilige Naam dragen. Daarnaast zullen Zijn kinderen met Hem mogen regeren. Dat kan haast niet anders betekenen, dan dat de mensen uit de stad zullen regeren over de mensen die buiten de stad zijn.

Deze regeringsperiode zal “tot in alle eeuwigheden” zijn. Er zijn weleens mensen, die menen, dat de eeuwigheid in de Bijbel altijd een beperkte tijd is. Wij besteedden hier reeds eerder aandacht aan. Nu zegt Openbaring 22:5 in het Grieks echter, dat Gods kinderen als koningen zullen regeren “*in de eeuwen van de eeuwen*”, dat wil zeggen: tot in alle eeuwigheden. Dat is de tijd waaraan nooit meer een einde zal komen. Wat een onvoorstelbaar heerlijke zegen: er zal nooit een eind komen aan de eeuwige heerlijkheid op de nieuwe aarde. Daar zullen wij voor altijd verenigd zijn met God, met de Here Jezus en met alle andere gelovigen. En er zal nooit meer twist, onenigheid, droefheid, twijfel, pijn of verdriet zijn. Voor eeuwig de shalom, de harmonie van God voor al Zijn kinderen.

Het kan geen kwaad, dat u zich afvraagt, of deze toekomst ook voor u weggelegd is!

Mijn gebed

Ik bid God, dat Jeruzalem spoedig vrede zal krijgen
en dat Hij meer dan ooit Zijn hart naar Israël zal neigen.

Ik bid God, dat spoedig een einde zal komen
aan de strijd waar de volken nu nog van dromen.

Jeruzalem, een eiland in een zee van haat,
maar wel de stad waar Gods liefde voor staat;
een stad, waar in het heden het verleden herleeft,
een stad, waar de toekomst reeds nu wordt beleefd.

God, bouw Uw huis in de oude stad,
die U door alle eeuwen heen hebt liefgehad.

Messias van God, kom naar Uw volk,
breng in de tempel de vurige wolk.

Heer, schenk vrede in een wereld vol haat.

Schenk vrede aan mensen met ijdel gepraat.

Maak een eind aan het heidense strijdgewoel,
openbaar Uw heerlijkheid en kom tot Uw doel.

Heer Jezus, kom haastig, wij wachten op U.
Kom toch spoedig, kom liefst nu.
Breng Gods kind'ren in het hemelse Huis,
want dan zijn wij eindelijk pas werkelijk thuis.